EPICA
Anna Michels
26 Kisses
și
un HAPPY-END

Anna Michaels

26 Kisses și un HAPPY-END

Editor Anca EFTTME
Redactor Elena-Anca COMAN
DTP: Simona RĂDULESCU

26 Kisses, Anna Michels
Copyright © 2018 by Simon Pulse
Romanian language Copyright © 2018 by Editura Epica
Published by arrangement with Simon Puise, an Imprint of
Simon & Scbuster Children's Publishing Division
AII rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba români aparţin
Editurii Epica.
© 2018, Editura Epica.

Anna Michaels

26 Kisses și un HAPPY-END

Traducere din limba engleză
OFELIA AL-GAREEB

EPICA
BUCUREȘTI, 2018

Pentru cea mai buni prieteni a mea

CAPITOLUL UNU

Seth a fost primul băiat care m-a iubit.

Şi poate că mă înşelam, dar eu chiar eram convinsă că, în adâncul sufletului, el întotdeauna avea să mă iubească pe mine cel mai mult. Chiar şi când am început să ies şi cu altcineva, chiar şi atunci când şcoala, viaţa şi alţi prieteni s-au ivit în calea mea, am presupus, pe bună dreptate, că, având în vedere tot ce se întâmplase între noi, mereu aveam să fiu pe primul loc pentru el. Dar acum, în timp ce ne strecurăm prin mulţimea aliniată de-a lungul străzii pentru parada de Dune Days, îl văd privind-o pe Melinda aşa cum mă privea pe mine. Acea privire când ochii lui se îmblânzesc şi maxilarul i se relaxează, iar tensiunea care de obicei se acumulează în el asemenea unui resort ce îl propulsează înainte, mereu spre următorul lucru, spre următoarea aventură, pur şi simplu… se evaporă. Privirea care întotdeauna m-a făcut să mă uit în altă parte şi să o evit, căci era prea intensă. Aşa o priveşte pe ea şi, în loc să mă bucur pentru el, tot ce-mi trece prin minte este: O, *rahat!* Căci, dacă cei mai buni prieteni ai mei se vor cupla vara asta, eu ce-o să mă fac?

O microsecundă mai târziu, Seth se reculege şi ia o îmbucătură uriaşă din *churro*-ul lui, trimiţând un nor de zahăr pudră în aer.

— Veniţi, rosteşte el peste umăr, afundându-se direct în cea mai aglomerată parte a mulţimii adunate pe stradă pentru paradă.

Hainele sale negre îl fac să iasă în evidenţă printre turiştii îmbrăcaţi în tricouri viu colorate şi cu şepci asortate.

— De aici n-o să putem vedea.

Mel îşi trece un deget prin gaica de la cureaua

pantalonilor mei în timp ce oamenii se îmbulzesc şi ne înghit, iar eu mă lupt cu impulsul de a mă debarasa de ea, de a dispărea în haos. Însă Seth întinde mâna înapoi spre mine şi mă prinde de încheietură şi toți trei sfârşim prin a sta pe trotuar, umăr lângă umăr, într-un loc tocmai bun pentru a prinde tot felul de lucruri gratuite aruncate din carele alegorice.

— Vrei şi tu? o îmbie Seth pe nici, întinzându-i *churro-ul* lui pe jumătate mâncat, dar ea clatină din cap şi se întoarce cu spatele, dezgustată.

— Prea mult zahăr, îi răspunde ea, trecându-şi o mână prin părul negru şi scurt şi încurcându-şi degetele printre bude.

— E Dune Days, intervin eu. Ce rost are viața dacă nu poți să mănând un *churro* sau o înghețată?

Încerc să nu las să răzbată din vocea mea nici cea mai mică urmă de enervare – nu este treaba mea dacă Mel a decis de curând că zahărul e otravă.

Ea ridică din umeri şi se lasă pe spate, sprijinindu-se în mâini, cu picioarele întinse pe stradă, iar şireturile dezlegate ale tenişilor îi atârnă prin praf.

Încerc să surprind privirea lui Seth pe deasupra capului lui Mel, dar el îi aruncă din nou acea privire şi pe mine mă ignoră cu desăvârşire. O persoană care stă în picioare în spat de nostru mă loveşte cu genunchii în şira spinării şi eu tresar de durere.

— Vrei să mă duc să-ți iau varză de Bruxelles prăjită de la camionul cu mâncare organică? o tachinează Seth pe nici cu o voce veselă. Poate un suc de pir? O salată de nap? Ştii tu, ceva cât se poate de indicat pentru o paradă.

Mel zâmbeşte şi îl împinge pe Seth cu umărul.

— O, mai tacă-ți gura! îl ceartă ea şi se sprijină de el mai mult decât este cazul.

Înghit şi ultima bucățică de cornet şi încerc să mă gândesc la un alt subiect de conversație – ceva care să-i facă

pe cei doi să nu se mai privească asemenea unui cuplu de boboci la primul lor bal. De când durează asta şi de ce n-am observat până acum? Probabil că am fost oarbă de mi-a scăpat tensiunea dintre ei – cu toate că în ultimul timp nu prea m-a preocupat asta.

Îmi adun părul într-o coadă de cal şi nu mă pot gândi decât la două lucruri: cât de nefericită sunt în acest moment şi cât de *şi mai nefericită* voi fi toată vara dacă Mel şi Seth vor dispărea să facă chestiile dintre iubită-iubit. Nu că n-aş merita-o, după ce practic i-am abandonat în ultimii doi ani.

Într-un final, Seth îşi desprinde privirea de la Mel şi se uită în cealaltă parte a străzii. Face ochii mari.

— Veda, ăla e…?

— Ce anume?

— Ăăă… nimic. Nu contează.

Seth îşi împachetează restul de *churro* în şervețel şi îl pune deoparte.

— Cred că se aude fanfara.

— Pe bune? Eu n-aud…

Vocea îmi tremură când îmi dau seama ce – *pe cine* – a zărit Seth.

— O, Doamne! Trebuie să ne mutăm de aici.

Mă străduiesc să mă ridic în picioare.

— Ba nu! exclamă Mel apucându-mă de braț şi trăgându-mă înapoi în jos. Ce tot spui? Avem locuri grozave.

Întorc capul şi-mi pun mâna la ochi pentru a mi-i acoperi. Seth se încruntă şi mă fixează cu ochii lui verzi. Mă simt captivă în mijlocul grupului de turişti amețiți, amatori de *churro*, care ne înconjoară.

— Vă rog, haideți să plecăm de aici!

— E Mark, îi explică Seth lui Mel. Stă chiar acolo.

Ea bate în retragere şi se apleacă în față, scrutând mulțimea.

— Nu te uita!

Îmi plec şi mai mult capul, dar în acelaşi timp risc să

arunc o privire pe furiş spre trotuarul celălalt. Privirea îmi este atrasă exact de şapca de baseball albastru spălăcit pe care o cunosc atât de bine. Mark stă lângă părinții şi cei doi frați mai mici ai săi, toți lăsați pe spate în scaunele lor pliante. La picioarele lor se află o ladă frigorifică pe rotile, probabil burduşită cu sandvișurile gustoase pentru care este atât de renumită mama lui. Mi se strânge stomacul. Acum un an eram alături de ei, urmărind aceeaşi paradă, iar Mark mă hrănea cu chipsuri, în timp ce primarul din Butterfield se plimba într-o decapotabilă. Amintirea este destul de aproape încât să o pot atinge şi mă cutremur când îmi amintesc cum a făcut Mark ochii mari atunci când i-am lins sarea de pe degete.

— Hei! exclamă Mel luându-mă de mână şi împletindu-şi degetele cu ale mele, cu inelele ei calde lipite de pielea mea. La naiba cu Mark! E numai pierderea lui, bine?

— Bine, încuviințez în mod automat.

Însă asta nu înseamnă că pot să stau în raza lui vizuală în următoarea oră fără s-o iau razna de față cu toată lumea.

Închid ochii. Au trecut zece zile de când Mark mi-a spus că nu vrea să-şi asume un angajament serios când va pleca la facultate. Că nimeni nu rămâne pe vecie cu iubita din liceu.

Nimeni nu rămâne cu iubita din liceu. Sună a ceva ce-ar putea fi adevărat. La urma urmei, ce altceva este liceul în afară de crosuri şi pauze de trei minute şi băut Mountain Dew în toiul nopții pentru a putea rămâne treaz ca să-ți termini tema la algebră şi trigonometrie? Liceul nu contează. Şi probabil că nici iubitele din liceu.

Păcat că iubitul meu din liceu a însemnat totul pentru mine.

Deschid ochii. Nu pot, sub nicio formă, să dau ochii azi cu Mark. Va trebui să stau pitită şi să pretind că urmăresc parada, apoi să fug cât mai repede.

— *Ă-ău,* face Seth.

Mama lui Mark arată spre noi şi îi şopteşte ceva la ureche. El îşi duce o mână la cozorocul şepcii de baseball şi se înclină, iar pe cealaltă o ridică într-o tentativă de salut.

— Fir-ar să fie!

Las capul în jos şi privesc lung spre canalul de scurgere, care deja e plin cu ambalaje de bomboane şi hârtii, deşeuri ce rămân de obicei în urma festivalurilor de vară.

— Vine încoace, mă avertizează Mel strângându-mă şi mai tare de mână. Va trebui să interacționezi în trei… două…

— Bună, Veda!

Inspir adânc şi mă uit la chipul meu preferat de pe întreaga planetă.

— Salut, Mark!

Se proțăpeşte în fața noastră, blocând lumina soarelui. Brățara din piele, pe care i-am cumpărat-o în februarie cu ocazia împlinirii vârstei de optsprezece ani, îi cuprinde încheietura mâinii. De ce continuă să o poarte?

— Cum merge treaba?

Mark este destins, cu degetele mari vârâte prin găicile curelei, adoptând o postură relaxată. De parcă am fi prieteni – când în realitate suntem mult mai mult şi, de asemenea, acum cu mult *mai puțin* decât prieteni.

— Bine.

Mel îmi dă drumul mâinii şi se apleacă spre Seth, şoptindu-i ceva la ureche. Amândoi ignoră faptul că Mark stă la jumătate de metru în fața lor.

— Mama a vrut să te salut din partea ei. Iar Kyle şi Oliver se întrebau de ce Jeffrey n-a putut să vină azi.

Îi fac cu mâna mamei lui Mark, care mă salută, la rândul ei, entuziasmată, cu amândouă mâinile, şi simt un junghi de regret pentru că n-am să mai asist la focurile de tabără organizate în weekenduri la el acasă sau la turneele de ping-pong.

— Este weekendul rezervat tatii, aşa că mama l-a dus la el aseară.

Mark încuviințează.

— Asta-i nasol. Tatăl tău n-a vrut să vină la Dune Days?

Ridic din umeri.

— Ştii că mama mea vitregă nu se dă în vânt după locuri cu lume multă.

Mark priveşte în jos, la brățara lui. Prin mulțime străbat acorduri slabe de tobe, semnalând începutul paradei.

— Deci, Vee… eşti bine? mă întreabă aruncând stânjenit priviri spre Mel. În toate privințele?

Aproape că izbucnesc în râs. E ceva tipic pentru Mark să vadă ce mai fac, chiar şi când nu mai suntem împreună. Uneori, când ne certam şi mă conducea acasă, nu putea să plece până când nu simțea că totul era din nou bine între noi. Chiar şi când i-am întors spatele în urmă cu zece zile, a întins mâna să mă mângâie, iar degetele lui ardeau ca fierul înroşit pe pielea mea.

— Sigur, îi răspund cu un firicel de voce. Mă simt bine.

— Grozav. Asta-i bine.

Pare că ar vrea să mai spună ceva, însă sunetul fanfarei se aude tot mai aproape.

— Păi, mai bine mă duc să mă aşez, îmi zice. Ne vedem mai târziu. Poate la job?

— Mi-am dat demisia! strig eu în urma lui, în timp ce el o ia la fugă şi se prăbuşeşte în scaunul lui pliant, singurul indiciu că prezența mea aici l-a zăpăcit întrucâtva.

Sunt surprinsă că până acum nimeni nu i-a pomenit asta. Singurul motiv pentru care mi-am luat o slujbă la Cinema Butterfield Big 6 a fost că în felul acesta puteam să ne hrănim reciproc cu pop-corn şi să ne sărutăm în sălile de cinema goale în timp ce eram plătiți cu 8, 25 dolari pe oră. Acum sunt destul de sigură că n-am să mai pot viziona acolo niciun film, cu atât mai puțin să lucrez alături de Mark în aceeaşi clădire în care mi-a spus pentru prima oară că mă iubeşte.

— Ticălosul!

Seth o spune destul de tare încât să atragă privirile câtorva oameni din jurul nostru. Nu e prima oară când Seth foloseşte acest cuvânt aparte pentru a-l descrie pe Mark, dar *este* prima dată când sunt oarecum de acord cu el.

— Bravo, Vee.

Melinda bate palma cu mine şi se apleacă în față, împingându-şi pe nas ochelarii cu rame negre şi groase.

— Ai fost foarte tare. N-a fost prea rău pentru o primă întâlnire după despărțire, nu-i aşa?

— Nu, n-a fost, îi răspund pe când carul intitulat Coşul cu Cireşe Neastâmpărate înaintează pe lângă noi, acoperind imaginea lui Mark.

Mel mă cuprinde cu brațul pe după umeri, rezemându-şi pentru scurt timp capul de al meu, iar eu aproape că încep să cred propria minciună.

— Nu-i rău deloc.

*

Seth predă o lecție de pian în după-amiaza asta, aşa că dispare în clădirea Ellman's Music, în timp ce eu şi Mel ne îndreptăm în tăcere spre maşină.

— Urăsc paradele, spune ea când ajungem în Buick-ul ei vechi şi pornim pe Main Street.

Având în vedere că traficul de-a lungul coastei e aglomerat din pricina locuitorilor din Chicago care fug spre Michigan pentru a-şi petrece acolo weekendurile şi punând la socoteală şi cele cinci festivaluri dintre Ziua Eroilor[1] şi Ziua Muncii[2], în Butterfield este aproape imposibil să mergi cu maşina în orice direcție pe timpul verii.

---

[1] Memorial Day (Ziua Memorial! sau Ziua Eroilor) este o sărbătoare oficiali in Statele Unite ale Americii, fiind sărbătorită în ultima zi de luni din mai. Denumită in trecut şi Decoration Day, ea îi comemorează pe soldații americani care au murit in luptă sau în serviciul militar, (n. red.)

[2] Ziua Muncii in Statele Unite este o sărbătoare oficială sărbătorită in prima zi de luni din septembrie. Aceasta cinsteşte mişcarea muncitorească americană şi contribuțiile pe care muncitorii le-au adus forței, prosperității, legilor şi bunăstării țării. (n. red.)

— Ştiu.

Închid ochii şi las scaunul pe spate, aşa că practic sunt aproape la orizontală.

— De ce ai venit?

Ea ridică din umeri.

— Seth a vrut să vin.

Îmi aduc aminte felul în care o privea el mai devreme şi trebuie să-mi stăpânesc impulsul de a-i aminti lui Mel că, dacă ea şi Seth au ajuns să se ştie, e datorită mie, pentru că eu le-am făcut cunoştinţă. Oi avea eu inima frântă, dar ticăloasă nu sunt.

N-a durat mult ca eu şi Mel să devenim prietene, după ce s-a mutat tocmai de la New York în orăşelul nostru din Michigan. Când şi-a făcut apariţia la ora mea de mate în prima zi din clasa a şaptea, cu aparatul ei dentar şi cu zâmbetul stingher, toţi ceilalţi au considerat-o puţin ciudată. Mie mi s-a părut cea mai faină persoană pe care o văzusem vreodată. La scurt timp după ce a început să vină la mine acasă să ne petrecem timpul împreună, i-am prezentat-o lui Seth, care locuieşte vizavi de mine, şi ea a fost practic umărul pe care am plâns atunci când părinţii mei au divorţat.

Am supravieţuit toţi trei gimnaziului şi ne-am îndreptat emoţionaţi spre liceul Butterfield, dar apoi mi-am petrecut cea mai mare parte din ultimii doi ani fugind de Seth şi de Mel, pentru a sta cu Mark şi cu amicii lui din echipa de cros. Am pierdut socoteala glumelor, a fotografiilor de pe Instagram, a cinelor de bun venit şi a serilor cu filme pe care le-am ratat cu prietenii mei, pentru că eram prea ocupată cu Mark. Bănuiesc că nici măcar nu mi-am dat seama cât de apropiaţi au devenit ei doi, dar n-ar fi cinstit să mă simt ofensată acum de legătura lor.

Mel porneşte radioul şi fredonează odată cu acordurile de chitară în timp ce eu bag mâna în buzunar şi dau de brăţara mea din piele, identică cu aceea pe care, în mod

inexplicabil, Mark încă o poartă. E intactă, după ce am purtat-o întruna timp de aproape un an. N-am scos-o niciodată, nici măcar la duş sau la înot – până în ziua în care el a rupt relația cu mine. Acum stă ascunsă, îndesată în buzunar sau în geantă, dar în continuare pe aproape. Mel m-ar omorî dacă ar şti.

Ridic brațul pentru a-mi ascunde ochii în timp ce lacrimile încep să-mi curgă, dar lui Mel îi trebuie doar câteva clipe să observe că m-am pierdut din nou cu firea.

— Hei, stai, îmi zice închizând radioul şi punând o mână pe genunchiul meu. Te simți bine?

Clatin din cap. Nu mă simt bine – nu mă simt bine din pricina faptului că Mark mi-a dat papucii la aproximativ opt minute după ce şi-a primit diploma de absolvire a liceului, nu mă simt bine din cauza sentimentului copleşitor că viața mea a luat-o brusc pe un drum potențial devastator şi, cel mai rău dintre toate, fiindcă nu este deloc cinstit față de mine, nu mă simt bine din cauză că e posibil ca Seth să o iubească pe nici mai mult decât mă iubeşte pe mine.

— Vee, te-ai descurcat de minune. N-ar fi trebuit să mergem la paradă. Ar fi trebuit să ştim că Mark va fi prezent.

Mă frec la ochi şi înghit, încercând să-mi stăpânesc emoțiile, să nu mă pierd cu firea.

— Pur şi simplu mă simt o proastă.

— Ştiu, draga mea. Dar n-ar trebui. El este cel care…

Oftează şi bate darabana cu degetele pe volan.

— Nu contează. N-are niciun rost să discutăm din nou ce *măgar* enervant şi detestabil este Mark.

Trage adânc aer în piept.

— Trebuie să merg să mă ocup de Marea Plutire. Mai vrei să vii?

Nu-i răspund, brusc epuizată. Tatăl lui Mel deține Flaherty's Float & Boat, cea mai mare companie de închirieri de ambarcațiuni din zonă, şi, în fiecare an de Dune Days, sponsorizează o întrecere de camere de anvelope pe râu. Să

organizezi Marea Plutire e un coşmar: trebuie să ţipi la copiii care nu şi-au legat bine vestele de salvare, să-i vezi pe toţi cei de la liceu pe care aş prefera să-i evit în timpul verii şi să sari complet îmbrăcat în apă, pentru a înota după camerele rătăcite. Nu se numără printre activităţile mele preferate, dar întotdeauna merg să ajut şi să-i ţin companie lui Mel – iar cei cincizeci de dolari pe care mi-i dă tatăl ei îmi prind bine. Însă azi, numai când mă gândesc la haosul pe care îl stârneşte întrecerea, simt cum mi se adună lacrimile în ochi.

— Nu trebuie să vii, îmi spune Mel.

Ia mâna de pe volan şi o apucă pe a mea, scuturând-o până când deschid ochii din nou.

— Serios, Vee. Hai să te duc acasă.

Profitând că fratele meu e acasă la tata în weekend, mama se va apuca de treabă prin casă, apoi, când se va plictisi, va abandona curăţenia şi ştersul prafului la jumătatea acţiunii. Probabil că voi sta lungită pe canapea toată după-amiaza, uitându-mă la televizor şi dându-l jos de pe pieptul meu, în mod repetat, pe Fat Snacks, motanul meu supraponderal. Adaugă la asta verificarea neruşinată a contului de Instagram al lui Mark şi deja devine cea mai deprimantă zi din viaţa mea.

Îmi dreg glasul.

— E în regulă, îi spun. N-am de gând să te abandonez.

Mel mă priveşte în treacăt.

— Nu vreau să fiu responsabilă pentru o eventuală cădere nervoasă a ta, îmi zice.

— Îţi promit că n-o să las ca Marea Plutire să-mi distrugă psihicul fragil.

Mel surâde cu superioritate şi sare în scaunul ei.

— Bun. Şi o să-l cunoşti pe Killian.

Mă uit în gol pe geam la traficul de după paradă, incapabilă să-mi adun bruma de entuziasm pentru cel mai nou angajat de la Flaherty's Float & Boat. După cum o cunosc pe nici, în două săptămâni îl va da gata şi se va juca

toată vara cu mintea lui – ceva ce face cu băieții mai des decât îi place să recunoască, dând vina pe teama ei de a-şi lua vreun angajament. Un grup de oameni țâşneşte pe stradă în fața noastră şi Mel calcă frâna până la podea.

— Ce idioți! îi claxonează şi deschide geamul. Cărați-vă acasă, turiştilor!

Intoleranța lui Mel față de oamenii aflați în vacanță care ne invadează oraşul în fiecare vară este legendară, dar în secret îi place să se ia de ei, iar dacă aceştia ar pleca, ea le-ar simți lipsa. Este renumită pentru că le dă intenționat indicații greşite sau îi avertizează cu privire la rechinii din lacul Michigan. Apăsând pe claxon, înjură în barbă şi îşi dă ochii peste cap din pricina membrilor unei familii care traversează distrați intersecția pe roşu.

Fără să vreau, zâmbesc.

CAPITOLUL DOI

Parcarea de la Float & Boat e deja pe jumătate plină de minivanuri şi de SUV-uri, precum şi de familii îmbrăcate în costume de înot şi tricouri, stând lângă vehiculele lor, dându-se cu loțiune de plajă şi împărțind prosoape. Mel trage pe o pajişte din spatele standurilor, făcând maşina să salte peste rădăcini de copaci şi pământ afinat.

— Jur, întrecerea asta devine din an în an tot mai aglomerată şi mai tâmpită, se plânge ea împingându-şi ochelarii înapoi în claia ei de păr negru. Hai să vedem ce vrea tata să facem.

Mel se ocupă de recepție, de vreme ce e singura care ştie cum să folosească aparatul de citit cârduri în caz că oamenii vor să cumpere gustări sau apă îmbuteliată de la stand. După un joc aprins de Piatră-hârtie-foarfece cu Mitchell şi Heather, doi dintre angajații sezonieri, sunt îndrumată spre baraca unde se țin camerele de anvelope. Sub nicio formă nu voi intra în apă cu pantalonii mei scurți preferați, aşa că Mel

ia rucsacul plin cu haine vechi pe care îl ține mereu în mașină și mi-l aruncă. Intru în baia întunecată, plină de păianjeni, pentru a mă schimba în șortul ei de pe vremea când era în gimnaziu și într-un tricou cu Powerpuff Girls, vârându-mi picioarele goale într-o pereche de tenișI rigizi, care au petrecut mult prea multe ore lipăind prin mâlul din râu.

— Minunat, declară Mel când ies din baie și îl apucă de cot pe un tip foarte înalt, solid, care trece pe lângă noi. Killian! Ea e cea mai bună prietenă a mea, Vee.

Killian, după cum a precizat Mel de nenumărate ori în ultima săptămână, e tare frumușel, cu părul lui blond ciufulit ieșindu-i de sub șapca de baseball și cu ochii lui albaștri și luminoși. Și, poate cel mai important lucru pentru Mel, e din Trawley, orașul vecin, așa că nu știm nimic despre el, ceea ce, cred, îl face să fie fascinant. Mă forțez să zâmbesc, deja îngrozindu-mă la gândul orelor interminabile de discuții pe care prietena mea cea mai bună are de gând să le dedice vara asta disecției și analizei fiecărei interacțiuni dintre ea și tipul acesta.

— Mă bucur foarte mult să te cunosc, zice Killian în tinzând mâna.

Dau să-i iau mâna, dar el își strânge degetele pumn și le ciocnește de ale mele, oferindu-mi un zâmbet tâmp, care lasă să se vadă strungăreață dintre incisivii lui.

— Ăăă, mda. Și eu, răspund clătinând uluită din cap.

Domnul Flaherty vine grăbit spre noi, cu un clipboard plin cu foi la subraț.

— Oamenii stau la coadă. Mel, treci la standul cu veste de salvare. Voi doi, spune fluturând degetele spre mine și spre Killian, jos, la apă.

Killian dă aprobator din cap.

— Da, domnule.

Când domnul Flaherty se întoarce cu spatele, Killian îmi face cu ochiul.

— Se pare că-i serioasă treaba, spune Killian scoțându-şi şapca de pe cap şi punându-şi-o invers. Eşti gata să te stropeşti?

*

— Vee, păzea!

O cameră de anvelopă neagră se rostogoleşte pe malul abrupt al râului şi mă izbeşte în piept, aproape răsturnându-mă. Îmi recapăt echilibrul şi apuc camera înainte să plutească pe apă.

— În regulă, spun gesticulând spre trei adolescente îmbrăcate în bikini minusculi. Voi urmați.

Ele se îndreaptă spre mine, călcând cu grijă şi chițăind de frecare dată când o buruiană le atinge picioarele, făcând poze cu iPhone-urile învelite în folii. Se aşază cu băgare de seamă în camerele lor de anvelope, iar eu le împing spre mijlocul râului, tresărind când una dintre fete țipă exact în urechea mea.

— Plutire lină, murmur în timp ce le ia curentul.

Mă opresc pentru o secundă, cu mâinile în şolduri, şi încerc să-mi dau seama câți oameni ar putea să stea la coadă în fața standului cu veste de salvare. Am senzația că i-am văzut azi în costume de baie pe toți locuitorii din Butterfield – ceea ce *nu* e neapărat un lucru bun.

— Vee! îl aud pe Killian strigându-mă de pe mal.

S-a dezbrăcat de tricou şi umerii lui încep să capete o nuanță arămie.

— Îmi pare rău pentru ultima fată. Muşchii mei şi-au făcut de cap.

— Mă rog, spun eu şi arunc cu apă spre el. S-ar putea ca fetele alea să fi fost impresionate, dar eu nu prea mă dau în vânt după cei dependenți de sală.

Killian adoptă o postură ridicolă, cu muşchii ieşindu-i în evidență într-un fel cum nu prea vezi la adolescenți.

— M-ai crede dacă ți-aş spune că n-am ridicat niciodată în viața mea greutăți? Sunt prea leneş pentru chestiile astea.

— Atunci cum explici *asta*?

Arăt spre bicepsul lui proeminent. Killian ridică din umeri.

— Genetic. Norocul. Faptul că am crescut doisprezece centimetri anul ăsta şi se pare că mă transform în Hulk[3], spune lovindu-se în piept. Crede-mă, în adâncul sufletului meu sunt un sfrijit vai de steaua lui.

Trebuie să recunosc că arată bine – şi câtuşi de puțin sfrijit. Dar după ce am împins o după-amiază întreagă unul spre altul camere unsuroase şi ne-am tachinat politicos, cred că e prudent să spun că probabil nu voi mai putea să mă uit niciodată la Killian fără să mă gândesc la mirosul acela ciudat şi dezgustător de cauciuc încins şi loțiune de plajă.

Doi adolescenți vin în fugă şi sar în apă.

— Killian Hughes! Care-i treaba, amice?

Unul din ei întinde mâna pentru a bate palma, dar apoi şi-o retrage chiar înainte ca palma lui Killian să o întâlnească pe a sa.

— Te-am prins!

— Bună asta, Drew, zice Killian cu o voce cumpănită şi plină de răbdare.

Ia două camere de pe o etajeră şi i le dă lui Drew şi prietenului său.

— Distracție plăcută!

Celălalt tip, un lungan al cărui slip de-abia stă pe şoldurile lui osoase, îi aruncă un zâmbet, făcând să-i sclipească aparatul dentar.

— Frumos spectacol, Kill. O să apucăm să vedem cine mai e prin Butterfield? Puicuțe sexy? întreabă el ridicând din sprâncene.

— Cum să nu.

Killian se întoarce cu spatele la ei şi îşi încrucişează

---

[3] Hulk este un personaj de ficțiune, un supererou care apare în benzile desenate publicate de Marvel Comics, (n. red.)

brațele la piept, mijind ochii spre şopronul cu veste de salvare.

— Ne mai vedem, băieți.

Drew îi trage un ghiont în coaste amicului său şi amândoi îşi aruncă în râu camerele, sărind apoi pe ele şi stropindu-mi tricoul cu apă.

— Prieteni de-ai tăi? îl întreb de-ndată ce s-au îndepărtat şi nu ne mai pot auzi.

Killian pufneşte.

— Doar doi trântori din Trawley.

Oftează şi îşi scoate şapca de baseball, aplecându-se să ia apă în palme şi stropindu-se pe păr.

— Nu mai văd pe nimeni venind. Vrei o pauză?

— Da, te rog.

Înaintez prin apă, ies pe mal şi mă trântesc pe covorul gros de ace de pin.

Killian mi se alătură, trecând prin mâl şi împroşcând apă peste tot în timp ce încearcă să se aşeze.

Ridic o sprânceană.

— Eşti ca un elefant.

— Nup.

Îşi dă părul la o parte din ochi.

— Elefanții sunt mai grațioşi.

Închid ochii şi încerc să ignor țipetele şi râsetele celor care plutesc pe râu, concentrându-mă asupra păsărilor din copaci şi a ramurilor care foşnesc în adierea vântului. Trupul mi se relaxează în timp ce briza răcoroasă îmi mângâie fața.

— Mel mi-a spus că voi treceți în ultimul an de liceu, zice Killian şi reuşeşte să-mi spulbere momentul de relaxare.

Trag adânc aer în piept şi mă ridic în capul oaselor.

— Mda. Tu?

Killian încuviințează dând din cap.

— La fel. Eu şi încă alți douăzeci din clasa mea.

— Uau, e o şcoală mică. Aşa se face că-i ştii pe tipii ăia doi? îl întreb gesticulând spre râu.

Killian încuviințează.

— Din nefericire. Şi, dacă-ți vine să crezi, mai sunt şi alții ca ei. De-asta am hotărât să plec pe timpul verii şi să muncesc în Butterfield.

— Îmi pare rău că trebuie să-ți dau vestea, dar cred că indivizi ca ăştia există peste tot.

— Crede-mă, spune Killian ațintindu-şi ochii albaştri asupra mea, oriunde e mai bine decât în Trawley.

Îşi mută privirea iar şi îşi trosneşte încheieturile degetelor.

— E practic o văgăună. Toată lumea ascultă doar muzică country. Nu avem nici măcar un cinematograf.

Uf! Încă ceva care-mi aminteşte că tocmai am rămas fără serviciu pe timpul verii.

— Am lucrat la Butterfield Big 6.

— A, da? întreabă Killian lăsându-se pe spate şi sprijinindu-se în mâini. Aşadar, îți plac filmele?

Privesc în gol spre râu, stânjenită să recunosc că m-am angajat acolo numai pentru iubitul meu din acel moment, care se pare că nu mă iubea chiar atât de mult.

— Fireşte. Dar ție?

— Absolut. Fac parte din clubul de teatru din Trawley. Nu că asta ar fi cine ştie ce, dar… actoria, piesele de teatru, filmele, improvizația, dezbaterile, toate sunt grozave.

Îi arunc o privire.

— Fad parte din clubul de dezbateri?

— Cerni e albastru?

Mă opresc, puțin uluită.

— Îmi răspunzi la o întrebare cu o altă întrebare… şi, pe deasupra, una care necesită un răspuns obiectiv. Tipic, îi spun. Şi eu sunt în clubul de dezbateri.

Îmi storc creierii încercând să-mi amintesc dacă l-am mai văzut vreodată la vreo competiție. Nu mi l-aş fi imaginat niciodată pe Killian ca pe un participant la dezbateri, dar faptul că acum ştiu că e oarecum un tocilar mă face în mod

automat să mă simt în largul meu. Nu sunt ca Mel, care practic poate să înceapă o conversație cu oricine despre orice şi poate apela la farmecul ei astfel încât, cincisprezece minute mai târziu, ea şi respectiva persoană să fie cei mai buni prieteni pe viață. Dar dă-mi un subiect de investigat, un argument de stabilit şi nu mă mai opresc până când nu-mi dovedesc punctul de vedere. De aceea-mi plac atât de mult dezbaterile: ori e albă, ori e neagră. Există o parte bună (cea pentru care aduci tu argumente) şi una greşită (cea a adversarilor). Nu ca în viața reală, unde totul este mult mai complicat.

Killian râde.

— Nici pomeneală. Cei din echipa de dezbateri din Butterfield sunt cumva la fel de tocilari precum cei din Trawley?

Îi zâmbesc atotcunoscătoare.

— Asta depinde. Echipa ta a dat vreodată o petrecere aniversară având ca temă Constituția?

— Asta este un contrainterogatoriu?

— Vorbim doar în interogații?

Surâd, iar Killian aruncă în mine cu apă.

— Pe bune, la Butterfield este un adevărat cod roşu de tocilari. Întotdeauna adunăm fapte obscure pe care le putem folosi la cazurile noastre. Nu ți-ar veni să crezi ce informații ne pică exact la țanc. Ca de exemplu, odată dezbăteam dacă Moş Crăciun există şi am câştigat dezbaterea fiindcă mi-am amintit ceva despre cercul polar de la ora de ştiințe.

Killian mă priveşte şi ridică din sprâncene.

— Ai dovedit că Moş Crăciun există? Eşti, în mod oficial, eroina mea.

Îmi plec capul.

— A fost probabil cel mai bun argument al meu de până acum. Păcat că a avut loc în bibliotecă în timpul practicii de după ore, şi nu în cadrul unei competiții.

— Aşadar, vrei să fii actriță sau avocată? mă întreabă el.

Se pare că toată lumea care e implicată în chestii de-astea vrea să fie ori una, ori alta.

— Avocată.

Lovesc apa cu piciorul. Să cauți informații și să pledezi pe baza lor ca mijloc de trai… Ce-ar putea fi mai bine?

— Atunci voi avea grijă să mă adresez cu respectul cuvenit, domnișoară avocat.

Își înclină capul spre mine într-o plecăciune ironică.

— Încetează. Dar tu?

— Și una, și alta, îmi răspunde Killian, lipsit de expresie. Vreau să fiu un actor care să joace rolul unui avocat în *Lege fi ordine.*

Înainte să apuc să-i răspund, un fluierat ascuțit se aude din spatele nostru și mă întorc. Îl văd pe Bob, tatăl Melindei, care ne face semn cu mâna, cu chipul aproape la fel de roșu ca părul său. Un fluier de salvamar îi atârnă de un șnur legat în jurul gâtului.

— Voi doi ați terminat pe ziua de azi! strigă. Situația s-a mai liniștit.

— Slavă Domnului, răsuflu eu ușurată, mișcând din degetele de la picioare în tenișii lui Mel.

Îmi simt picioarele reci și umflate și încerc să nu mă gândesc la ce mi s-ar fi putut impregna pe piele din râu în ultimele ore.

Killian mă strânge de mână și mă saltă în picioare cu o mișcare iute. Ne chinuim să urcăm malul, tenișii noștri scoțând zgomote scârboase în timp ce mergem. Mel stă lângă șopronul cu veste de salvare, îmbrăcându-i pe cei câțiva plutitori întârziați. Nu pot să nu mă simt puțin supărată – ea e complet uscată, de la tricoul polo cu guler până la tenișii cu șireturile dezlegate, în vreme ce eu arăt de parcă tocmai aș fi ieșit dintr-o groapă cu noroi.

— Uau, chiar mă bucur că am învățat să folosesc POS-ul, spune Mel venind spre noi și ștergându-și praful de pe mâini pe șortul ei impecabil. Vee, trebuie să faci neapărat un

duş înainte de seara asta.

— Ce se întâmplă în seara asta? o întreb storcând apă din tricoul meu.

Mel ridică mobilul.

— Brianna şi Landon vor să ieşim. Şi Seth e liber. Ar trebui să facem ceva cu toţii.

Îi aruncă un zâmbet lui Killian.

— Vrei să vii şi tu?

— Sigur, răspunde el trăgându-şi tricoul peste cap şi întrerupând inspecţia nu atât de discretă pe care Mel o face asupra muşchilor lui abdominali.

Mel ne ia de braţ şi ne trage mai aproape.

— Minunat. Am cea mai bună idee. Aruncă o privire peste umărul meu şi spune în şoaptă: Hai să ne întoarcem aici în seara asta, după ce se întunecă. Putem privi focurile de artificii de pe doc.

— Mel! Ce încerci să faci, vrei să fim arestaţi?

— Calmează-te, Vee. E proprietatea tatălui meu; nu e ca şi când am încălca vreo proprietate privată.

Încerc să-mi înăbuş spiritul de avocat din mine.

— Ăăă, de fapt, ar fi o încălcare totală a proprietăţii dacă…

Mel mă ia de mână şi mă strânge cu putere, pentru a mă reduce la tăcere.

— Tu te bagi, Killian?

El îşi mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Nu ştiu…

— O, zău aşa! Oftează nerăbdătoare. Ce v-a apucat pe amândoi? Relaxaţi-vă. Va fi amuzant.

Îşi încrucişează braţele şi aşteaptă.

Killian se uită la mine, cu sprâncenele ridicate, ca şi cum ar vrea să-mi pună o întrebare. Şovăi preţ de o secundă, apoi încuviinţez.

— În regulă, spune el într-un final, scoţându-şi şapca de baseball şi trecându-şi o mână prin păr. Mă bag.

CAPITOLUL TREI

— Asta e o idee proastă, spun.

Eu şi Mel suntem din nou în maşină şi stăm la pândă într-un colţ al parcării de la Float & Boat, aşteptând să sosească şi ceilalţi, şi de-abia pot să respir din cauza parfumului pe care-l emană trupul ei. Soarele urmează să apună, iar norii gonesc dinspre vest pentru a acoperi stelele. Curând cerul va fi negru ca tăciunele – perfect pentru a privi artificiile.

— Şşt, face ea. Va fi bine. O să te distrezi… poate chiar o să cunoşti pe cineva.

— Poftim? Pe cine să cunosc?

Se întoarce spre mine, privindu-mă cu ochii ei căprui imenşi în întuneric.

— Vee, ai nevoie de un tip vara asta. Aşa că am invitat câţiva.

O privesc lung, nevenindu-mi să cred. Mel ridică din umeri şi îşi mută privirea.

— Ce e? Am luat iniţiativa. Şi nu e ca şi când ar fi ceva aranjat; doar ieşim cu nişte tipi, iar dacă o să te potriveşti cu cineva, şi mai bine. Dacă nu, poţi să-l jeleşti în continuare pe Mark.

Mă las pe spate în scaunul copilotului, şocată de cât de greşit a interpretat Mel felul cum mă simt din cauza despărţirii.

— I-ai invitat pe Seth, pe Killian şi pe Landon. Landon e cu Brianna, tu deja ţi l-ai revendicat pe Killian, iar Seth este… Seth. Cu cine se presupune că ar trebui să mă cuplez?

— Mai întâi, nu *mi l-am revendicat* pe Killian. Aş fi absolut fericită dacă tu ai sări vara asta pe trupul lui bine făcut. Dar i-am invitat şi pe Vince şi pe Adam. Amândoi sunt singuri. Şi sexy.

Vince şi Adam. Răsfoiesc în minte paginile din anuarul

şcolii, încercând să asociez chipurile cu numele. Singurele persoane cu care mi-am petrecut timpul în ultimii doi ani au fost prietenii de cros ai lui Mark şi colegii cu care am făcut echipă pe perioada dezbaterilor – şi cu Mel şi Seth, fireşte, când am găsit răgazul necesar. Însă Mel pare să cunoască pe toată lumea de la liceul Butterfield – în speciali pe băieți, deşi ea n-a avut niciodată o relație adevărată.

Îmi frec tâmplele.

— Mel, nu sunt deloc pregătită să mă gândesc la a trece mai departe. De-abia mă descurc aşa. Încă plâng în fiecare dimineață când mă trezesc. N-am o slujbă. *Nu* îmi trebuie un tip vara asta.

Ea oftează.

— Uite, nu mă înțelege greşit. Ştiu că tu crezi că eşti complet devastată din cauza lui Mark…

Pufnesc.

— Dar, Vee, hai să recunoaştem: nici măcar nu ştii cum ar fi să ieşi şi cu altcineva.

Sunt tentată să cobor din maşină şi să o iau pe jos spre casă, pentru a evita astfel ceea ce aparent este doar o întâlnire plănuită cu trei tipi.

— Da, da, îi spun. Nu m-am culcat decât cu un singur tip…

— Nu te-ai *sărutat* decât cu un singur tip.

Mă uit urât la ea. Să aud asta în gura mare sună şi mai jalnic decât este de fapt şi nu e ca şi când ea ar avea mai multă experiență decât mine. M-am sărutat doar cu un singur tip, deoarece, când mi-a apărut Mark în cale, nu mi-a mai trebuit altcineva, însă nu e ca şi cum aş face pe pudica sau aş pretinde că sunt pricepută în arta seducției. Şi oricum Seth m-ar fi sărutat dacă l-aş fi lăsat – dar asta a fost acum un milion de ani, iar Mel nu trebuie să afle. Mai ales acum.

Mel mă ia de mână în timp ce lumina farurilor trece pe deasupra noastră.

— A venit cineva.

Privim în timp ce o furgonetă neagră intră în parcarea cu pietriş, urmată imediat de un Jeep alb vechi. Coborâm şi ne întâlnim cu Killian, Brianna şi Landon.

Mel îi îmbrăţişează îndelung pe Brianna şi pe Landon, de parcă nu i-ar fi văzut de ani întregi, nu de doar două săptămâni, de când s-a terminat şcoala. Eu flutur stângaci din mână şi încerc să mă gândesc ce să spun, astfel încât să nu mă întrebe despre Mark.

Killian mă înghionteşte.

— Care sunt şansele să fim prinşi? mă întreabă în şoaptă.

— Puține spre deloc. Nu vine nimeni pe drumul ăsta noaptea şi i-am spus lui Mel că sub nicio formă nu vom face un foc de tabără, aşa că nu cred că ne va vedea careva.

— Aha. Pe bune că nu vreau să fiu concediat chiar din prima săptămână.

Îi anine o privire. Se pare că Mel a pus repede ghearele pe el.

— În cazul ăsta, de ce ai venit?

— Mor de curiozitate să te aud cum dovedeşti că Moş Crăciun există. Toată ziua m-am gândit la asta.

Mă loveşte uşor cu pumnul în umăr. În mintea mea sună alarma. Killian *flirtează* cu mine?

Brianna îmi pune în mână un spray împotriva insectelor, aşa că profit de ocazie şi nu-i mai răspund. Mă dau cu el – întotdeauna e necesar seara în pădurile din Michigan – în timp ce în parcare apar şi alte maşini. Vince şi Adam sosesc la câteva secunde unul după celălalt, ca şi cum şi-ar fi coordonat plecarea, şi sunt îmbrăcați în ținute comic de asemănătoare: pantaloni scurți, largi, de culoare kaki, tricouri strâmte şi şepci peste frezele lor atent date cu gel. Mel face prezentările, zâmbindu-mi fericită, ca o mamă foarte mândră.

— Mă bucur să vă cunosc, spun, regretând cuvintele de îndată ce mi-au ieşit din gură.

Am învățat timp de trei ani la aceeaşi şcoală, probabil că la un moment dat ne-am întâlnit, iar eu nici măcar nu m-am sinchisit să-mi amintesc.

Seth soseşte ultimul, îmbrăcat, ca de obicei, în haine negre şi cu încălțări ce atrag atenția. În seara asta e încălțat cu tenişii lui roşii de zi cu zi, care se potrivesc cu orice. Coboară din minivanul mamei sale şi tine în fugă spre noi, legănându-se agitat pe călcâie. De fapt, mă surprinde că şi-a făcut apariția; nu prea merge la petreceri. Nu fiindcă oamenii nu l-ar vrea prezent acolo – toți sunt fascinați de Seth –, ci pentru că îi găseşte plictisitori şi previzibili şi ar prefera să stea acasă şi să exerseze la pian, ca geniul muzical antisocial care este. Cel puțin, asta e explicația pe care o dă mereu.

— Bună, Vee! Îmi atinge uşor cotul şi se întoarce spre Mel. Hai să terminăm cu asta.

Mel ne conduce prin pădure, dincolo de şopronul cu vestele de salvare, în jos, spre doc. Nu e prea cald afară, însă umiditatea nopții începe să-şi facă apariția, iar eu mă simt lipicioasă din cap până-n picioare. Mă împiedic de o rădăcină de copac şi Adam mă apucă de braț, apropiindu-se ca să mă ajute să mă ridic.

— Ai grijă, spune el, cu dinții strălucindu-i în întuneric şi cu palma fierbinte pe cotul meu.

— Mulțumesc.

De îndată ce-mi recapăt echilibrul, mă retrag.

Landon şi Vince cară o geantă frigorifică mare şi încep să ne împartă beri de îndată ce ne instalăm pe doc. Iau una, pregătindu-mă să mă prefac timp de o oră că savurez lichidul detestabil, dar imediat îmi doresc să n-o fi făcut, căci îl văd pe Seth refuzând cu o atitudine rece să bea.

Brianna şi Landon se aventurează spre capătul docului, ținându-se de mână. Mel se apleacă spre Killian.

— Nu e minunat aici?

Ultimele raze de soare de-abia se mai văd la orizont, cu nuanțe de roz şi portocaliu printre nori. un apus de soare

caracteristic lacului Michigan, ca acelea pe care le-am privit de un milion de ori în timp ce Mark mă strângea în brațe. Iau o înghițitură mare din berea mea.

— Absolut.

Killian îi întinde o doză lui Mel.

— Când încep artificiile?

Mel își verifică ceasul de pe telefon.

— În zece minute.

Seth loveşte cu palma un țânțar de pe braț şi se încruntă.

— Ne mănâncă de vii. Nu cred că spray-ul are vreun efect.

Mel pune o mână pe brațul lui.

— Bietul bebeluş! O mică înțepătură de țânțar n-o să te omoare.

Seth se retrage şi îşi încrucişează brațele.

— Bine, zice Mel oftând. Seth, dacă nu voiai să te distrezi în seara asta, ar fi trebuit să rămâi acasă. Îşi trosneşte degetele şi se întoarce spre Killian. Vrei să mergem să ne aşezăm acolo? O să vedem mai bine.

Face semn spre capătul docului, unde Brianna şi Landon se giugiulesc deja.

— Ăăă… zice Killian aruncând o privire spre mine, iar eu scot mobilul din buzunar, prefăcându-mă că citesc un mesaj. Sigur, spune şi o urmează.

Seth priveşte lung după ei şi expiră supărat, după care se lasă jos pe doc şi se uită în gol la apă. Adam îmi face semn să stau lângă el, iar eu îi zâmbesc timid înainte de a mă aşeza frumuşel pe scândurile netede. Vince se trânteşte pe-aproape, deschizându-şi doza de bere cu o mişcare agitată.

— Noroc, îmi urează Adam ciocnindu-şi berea de a mea. Sărbători fericite de Dune Days!

— La fel şi ție, îi răspund, încercând să ignor gustul berii de pe limbă.

Privirea mea o întâlneşte pe a lui Adam, iar el ridică

dintr-o sprânceană şi un zâmbet leneş i se aşterne pe chip. Îmi mut privirea, respirând mai repede decât e normal, fiecare celulă din corpul meu conştientizând faptul că stau foarte aproape de un tip care nu e Mark. Unde ar trebui să-mi pun mâinile? Ar trebui să mă apropii mai mult? Ar trebui să vorbesc şi cu Vince? Poate că el şi Adam au de gând să se încaiere ca să-şi demonstreze supremația, aşa cum fac berbecii în timpul sezonului de împerechere. O blestem în gând pe nici pentru că a invitat atât de multă lume în seara asta. Dacă mă fac de râs, vor exista mulți martori.

Primele artificii explodează deasupra copacilor, oferindu-mi o scuză ca să nu vorbesc cu nimeni. Agitată, sorb din bere şi monitorizez cu coada ochiului toate mişcările lui Adam, dând gata două doze de bere înainte ca spectacolul să fi ajuns la jumătate. În cele din urmă, alcoolul îşi face efectul şi trupul mi se relaxează. Arunc doza de bere şi mă las pe spate, sprijinindu-mă în mâini. E o seară minunată, sunt cu prietenii, iar Mark stă (sper) acasă la el, singur, dorindu-şi să nu se fi pripit dându-mi papucii. Sau… e la artificii cu brațul petrecut pe după umerii altei fete. Îmi alung gândul şi las ca mâna mea să o atingă pe a lui Adam.

După ceea ce par a fi ore, marele final începe şi este spectaculos – artificii uriaşe erupând unele după altele cu bubuituri îmi fac inima să-mi bată mai repede în piept, amprentele fantomatice pe care le lasă în urma lor pe cer încrucişându-se unele cu – altele şi estompându-se într-un amestec cenuşiu de ceață şi fum. Aerul miroase a pin proaspăt şi a fum înțepător.

Mă întorc să-i spun ceva lui Adam exact când el îşi răsuceşte brațul şi mă cuprinde pe după umeri. Mă trage mai aproape şi îmi şopteşte la ureche:

— Fain, nu?

Încuviințez şi simt cum îmi transpiră palmele. Toți ceilalți se ridică şi se întind, discutând despre artificii, dar eu sunt încremenită sub greutatea brațului său. El e mai scund,

mai solid decât Mark. Deodorantul lui miroase altfel, profilul lui este mai ascuțit, are un cercel, dar când închid ochii şi las alcoolul să-mi zăpăcească mintea, nimic din toate astea nu pare să mai conteze. Când Adam îmi întoarce fața spre el şi mă sărută, mi se pare aproape firesc. Şi când sărutul nostru devine mai profund şi mâinile lui se mişcă în jos spre şoldurile mele, nu mai sunt agitată. Mark nu mai este singurul tip pe care să-l fi avut aproape. Sunt singură – pot să fac ce vreau, să mă sărut cu cine vreau. Toată vara.

Sunt liberă.

CAPITOLUL PATRU

Poate că sunt puțin pilită şi complet amețită de la sărutatul cu Adam, dar Mel e varză. Practic, Killian trebuie să o care înapoi în parcare în timp ce ea țipă şi chicoteşte. Ceilalți ne urmează.

— Şşşt, îi cer, mergând împleticit şi ținându-l de mână pe Adam. Mel, taci. O să te audă careva.

— Cine o să mă audă?

Se desprinde de Killian şi o ia la goană, dând violent din brațe şi strigând prostii. Seth oftează impacientat şi fuge după ea, tenişii lui roşii fiind singurul lucru vizibil, în timp ce restul trupului său se cufundă în întuneric.

Killian îmi aruncă o privire, dar când brațul lui Adam mă cuprinde pe după talie, se uită în altă parte. Ne îndreptăm spre maşini, strivind pietrişul sub tălpi, şi ne oprim.

— Ei bine, avem o problemă, anunț în timp ce creierul meu încearcă să-şi dea seama cine este îndeajuns de treaz pentru a conduce şi câte vehicule avem.

Mel se sprijină de Buick-ul ei şi se apleacă, ținându-şi palmele pe genunchi.

— Te simți bine? o întreabă Seth, punându-i o mână pe spate.

Ea respiră greoi timp de câteva clipe, dă din cap afirmativ şi apoi se îndreaptă de spate.

— Nu putem lăsa nicio maşină aici, ne spune uşor panicată. Tata se întoarce mâine-dimineață la prima oră.

Seth oftează şi îşi încrucişează braţele.

— Cine este în stare să conducă?

Eu şi Mel ne privim reciproc şi îmi pun cu nonşalanță mâinile la spate. Killian ridică încet mâna, la fel şi Landon.

— Asta-i bine. Îi poți duce pe Brianna şi pe amicii tăi acasă, îi spune Seth lui Landon. Eu le iau pe nici şi pe Vee.

— Le pot lua eu, se oferă Killian.

Seth îl priveşte lung.

— Tu nu trebuie să conduci tot drumul înapoi până în Trawley? îl întreabă. Locuiesc vizavi de Vee. *Eu* le voi duce acasă cu maşina.

Killian îi susține privirea preț de o clipă, apoi întoarce capul.

— Atunci ne vedem mai târziu, zice. Mulțumesc că m-ai invitat, Mel.

Mă salută cu o mişcare a capului.

— Vee.

Traversează parcarea spre Jeepul alb şi sare în el fără să deschidă portiera.

— Ei bine, asta-i nemaipomenit, zice Seth în timp ce Killian iese din parcare. Ar fi fost drăguț să beneficiem de ajutorul lui ca să mutăm maşinile.

— Seth, pot eu să ajut, se oferă Mel, împleticindu-se spre el şi apucându-l de braț. Nu sunt chiar atât de beată.

— Mel, spune Seth expirând aerul adunat în obraji, rămâi aici cu Veda.

Mel se sprijină de mine, iar eu mai am puțin şi cad.

— În regulă, dar să te asiguri că le ascunzi. E un câmp…

Îi cade capul pe umărul meu.

— Vee, trebuie să rămân la tine în noaptea asta. Mama

îşi va da seama că sunt beată.

— Bine, sunt eu de acord, trăgând-o spre o buturugă şi aşezând-o pe ea.

Îi urmăresc cu privirea pe Seth şi pe Landon cum adună cheile de la maşinile celorlalți şi mută vehiculele mai departe, astfel încât tatăl ei să nu bănuiască nimic de dimineață. Mel se prăbuşeşte pe buştean, capul căzându-i spre genunchi la fiecare câteva clipe, iar apoi ridicându-l brusc în timp ce tresare şi se trezeşte. Adam stă în spatele meu, mângâindu-mă pe umăr într-un fel care la început este plăcut, dar care, cinci minute mai târziu, devine cumva enervant. Când Seth şi Landon au terminat de mutat maşinile, mă simt aproape trează – şi simt că o iau razna pentru că l-am sărutat pe Adam fără să-i ştiu măcar numele de familie.

— Chitara mea, mormăie Mel ridicându-se nesigură pe picioare. În portbagaj. Rahat.

— Bine, bine, îi spun prinzând-o de cot în timp ce se împleticeşte. O vom lua.

Mă duc spre minivanul lui Seth şi-l privesc implorator.

— Te rog, Seth.

El îşi strânge şi îşi desface pumnii încet.

— Ar fi fost grozav să fi ştiut despre chitară înainte să-i parchez maşina la jumătate de kilometru mai jos.

Nu aşteaptă răspuns, ci se întoarce şi se îndepărtează.

— Să mergem! strigă Landon.

Adam mă trage de lângă Mel şi mă sărută foarte entuziasmat, un sărut ce se prelungeşte şi încep să-i simt saliva.

— Te sun, îmi şopteşte la ureche, strângându-mă cu putere, înainte de a traversa în fugă parcarea.

Mel se târăşte pe bancheta din spate a minivanului lui Seth şi se face ghem. Odată ce zgomotele motorului diesel al lui Landon se sting în depărtare, sunetele pădurii din timpul nopții le iau locul – toate dripirile, suspinele şi scârțâielile cărora nu le dai atenție ziua, dar care par să se amplifice de

îndată ce soarele apune. Seth se întoarce câteva minute mai târziu cu chitara în mână, paşii lui strivind pietrişul.

Mergem spre casă în tăcere, cu Mel leşinată pe bancheta din spate. Farurile croiesc o cărare îngustă prin întunericul pustiu al drumurilor de țară, lăsând impresia că suntem singurii oameni cale de câțiva kilometri. Pe Seth îl cuprinde frustrarea; de fiecare dată când virează o face mai brusc decât ar fi necesar, iar de fiecare dată când se opreşte la un stop stă mai puțin decât ar trebui. Ştiu că se aşteaptă să-l compătimesc pentru jalnica şi tipica petrecere de adolescenți pe care am suportat-o împreună, însă păstrez tăcerea, lăsând lucrurile să se liniştească. Ce-ar spune Mark dacă ar şti că deja m-am sărutat cu altcineva? Simt o urmă de satisfacție. M-a întrebat dacă sunt bine şi chiar sunt. Îmi stăpânesc emoțiile şi închid ochii, simțind pe limbă gustul amar al berii ieftine. Sau, cel puțin, voi fi bine.

CAPITOLUL CINCI

Un acord disonant mă trezeşte. Mel stă la capătul patului meu, cu spatele la mine şi cu mâna stângă pe griful chitarei, fredonând o melodie din capul ei. Draperiile grele trase la ferestre blochează cea mai mare parte din lumina dimineții, însă câteva raze de soare se furişează pe la margini şi îi cad pe umeri.

Mă uit lung la ceas, străduindu-mă să-mi încordez privirea. doar şapte şi jumătate – mult prea devreme să fiu trezită cu o mahmureală şi cu senzația că am gura plină de ghemotoace de vată. Mă întind şi o înghiontesc cu degetele de la picioare.

— Mel.

Ea se întoarce să-mi zâmbească şi se lansează în acordurile de început ale melodiei „Beach Day”, un cântec pe care ea şi Seth l-au scris cu ajutorul meu în urmă cu câțiva ani, când eram în mod oficial textierul (nume de cod pentru

„Nu e în stare să cânte o melodie, dar e prietena noastră, aşa că trebuie să o includem!”) formației lor.

— Eu şi Seth lucrăm la ceva nou, îmi zice. Ai chef să scrii nişte versuri?

Ridic din umeri. Lui Mel îi plac cântecele optimiste despre plimbări nocturne în furgonete, zile fierbinți de vară şi despre primele iubiri care nu se uită niciodată. Seth nu se dă în lături de la puțină melancolie – la urma urmei, a avut parte de destulă în viața lui –, însă cred că singurele versuri pe care sunt în stare să le scriu acum ar fi potrivite pentru o baladă stupidă de dragoste din anii optzeci. Nu tocmai stilul lor.

Mă ridic în capul oaselor şi oftez. Unii oameni, cum ar fi Mel, au abilitatea de a trece peste mahmureli prin simplul fapt că sunt tineri şi invincibili. Eu, pe de altă parte, mă simt de parcă aş fi fost călcată de un camion – şi probabil că aşa şi arăt. Bietul Fat Snacks îmi aruncă o privire şi se ascunde iute sub pat.

Cam lipsită de chef, Mel pune chitara jos şi se întinde în locul pe care tocmai l-am eliberat, ghemuindu-se sub cearşafuri.

— Aşadar, ce-ți amintești în legătură cu noaptea trecută? mă întreabă, zâmbind atât de larg, încât nasul i se încrețeşte şi-i strâmbă ochelarii.

Stomacul mi se strânge în timp ce mă năpădesc amintirile: brațul lui Adam în jurul taliei mele. Gura lui peste a mea. Degetele mele în părul lui. Închid ochii.

— Nu prea multe.

— Nu prea multe? întreabă Mel pe un ton ridicat. Voi doi erați călare unul peste altul! A fost adorabil.

Mă forțez să deschid ochii şi mă las pe spate pe pat, aproape strivindu-i picioarele lui Mel.

— Mel, mă simt aiurea. Chiar foarte aiurea.

În lumina puternică a dimineții, cu greu îmi pot aminti cum arată Adam. Încerc să mă gândesc, rememorând

lucrurile prin aburii berii, pentru a înțelege de ce am considerat că era o idee bună să mă giugiulesc cu el.

— Vee, e în regulă, zice Mel ridicându-se în coate. EU e primul tip cu care te-ai sărutat după Mark. Şi al doilea tip de… ei bine, dintotdeauna. Nu e mare scofală dacă te simți puțin ciudat.

Îmi zăresc privirea în oglinda de pe uşa dulapului, cearcănele de sub ochi, părul şaten care atârnă jalnic, ciufulit şi electrizat, şi mă simt copleşită de regrete. Prima dată când l-am sărutat pe Mark n-am dormit următoarele douăzeci şi patru de ore, retrăind momentul în mintea mea, pur şi simplu nefiind în stare să mă mai gândesc la altceva. Pe Adam nu vreau decât să mi-l scot din minte şi să uit că seara trecută a existat vreodată.

— Aşa că acum trebuie să mă ocup de ceea ce urmează, nu?

Mel face o grimasă şi ridică mobilul meu.

— Telefonul tău e mort, dar ți-am trimis numărul lui într-un mesaj. Ai de gând să-l foloseşti mai târziu?

Pentru astfel de lucruri sufereau prietenele mele în gimnaziu: dacă să-i trimită sau nu un mesaj unui tip, uitându-se la ceas ca să vadă cât de repede răspundea, încercând să interpreteze adevăratul înțeles din spatele unei prescurtări şi al unui emoticon – până când se plictiseau şi treceau la altcineva. Cu Mark a fost uşor de la început. Eram împreună. Ne iubeam. Fără intenții ascunse, fără incertitudini. Mi-a plăcut să ştiu exact cum stăteau lucrurile între noi: eram două jumătăți ale aceleiaşi echipe.

Adam a spus că mă va suna… dar o va face? Şi ce-am să-i spun dacă o va face?

Mă întind pe spate, strivindu-i din nou picioarele lui Mel, şi-mi trag o pernă peste față.

— Nu cred că pot să fac asta.

Mel se luptă să-şi tragă picioarele de sub mine şi scotoceşte prin rucsacul ei.

— Ce anume?

— Să scriu mesaje. Să flirtez. *Să ies cu cineva.*

Glasul meu se aude înăbuşit, iar Mel dă perna la o parte.

— Cine a zis ceva de ieşit cu cineva?

Ridic dintr-o sprânceană.

— Ăăă, tu? Tu ai zis că am nevoie de un tip vara asta şi apoi ai adus aseară o varietate de ţipi, sau ceva de genul, ca eu să aleg. Îţi aminteşti?

Ea clatină din cap.

— O, nu, Vee. *Să ieşi* cu cineva este ultimul lucru de care ai nevoie. Ai crezut că o să sari pur şi simplu în următoarea relaţie, să o transformi în Vee şi Mark 2, să-l înlocuieşti pe Mark cu Tipul Oarecare?

Confuză, fac feţe-feţe.

— Vreau să spun că aşa ceva e jalnic.

Mel oftează teatral.

— Gândeşte-te la asta. Nu vei *ieşi* cu un singur tip vara asta. Te vei *cupla* cu o grămadă de tipi.

Se duce spre baie.

— Adam a fost un început bun, dar el n-a reprezentat decât un apetitiv.

Apa curge în chiuvetă, iar eu mă concentrez să respir normal. O durere de cap puternică îmi cuprinde tâmplele şi mă apuc să le masez, încercând să nu o iau razna. Să mă sărut cu *mai mulţi* băieţi?

Mel intră valvârtej în cameră.

— Ce faci?

— Nimic.

— Prostii. Te gândeşti prea mult la asta – se vede.

S-a spălat pe faţă şi şi-a răvăşit cu îndemânare părul.

— Ba nu.

Îmi încrucişez braţele şi mijesc ochii, provocând-o să mă contrazică. Mel îşi ţuguie buzele.

— Uite ce e, vrei să foloseşti vara asta – face teatral o

pauză –, *ultima vară din cariera noastră de liceene*, ca să ne facem puțin de cap? Sau ai prefera să începi să porți geaca din piele a lui Adam şi să plănuiți împreună numele viitorilor voştri copii?

— Cred că am stabilit că nu mă interesează Adam, îi răspund pe un ton tăios.

Mel nici măcar nu tresare la auzul tonului meu, ci pur şi simplu stă acolo, cu mâinile în şolduri, făcând ceea ce face ea cel mai bine: provocându-mă să ies din zona mea de confort.

Îi susțin privirea, încercând să nu las să se vadă îngrozitoarea senzație de a doua zi, care mă apasă. Ce s-a întâmplat ieri-seară a fost o greşeală, dar am de gând să înfrunt situația şi să trec mai departe. Însă nu intenționez să permit să se mai repete.

— Bine, în regulă, spune într-un final Mel, ridicând defensiv mâinile. Nu contează. Încetează doar să-mi mai arunci priviri ucigătoare.

Zâmbesc, cuprinsă de un sentiment de relaxare. O să trec peste incidentul cu Adam şi apoi lucrurile vor reveni la normal. Mă aplec şi îndrept fotografia înrămată de pe biroul meu, cea cu mine şi cu Mark.

— Ce mai caută asta aici? mă întreabă Mel, reacționând cu întârziere. De fapt, ce mai caută toate astea aici?

Arată de jur-împrejurul camerei mele, spre fotografiile de la balul bobocilor prinse pe panoul meu şi spre selfie-urile lipite pe pereți. Mark apare în toate.

Ridic din umeri şi strâng la piept fotografia înrămată, ignorând vocea interioară care-mi şoptește că n-am să mai găsesc pe cineva care să mă facă să mă simt aşa cum a făcut-o Mark dacă nici măcar n-am să ies din casă şi să caut.

— N-am apucat să le dau jos încă.

Vocea mi se frânge şi îmi dreg glasul, sperând că Mel nu observă. Dar, fiind cea mai bună prietenă a mea, fireşte că observă.

— Hei!

Mel se apleacă spre mine şi mă ia de braţ, cu ochii ei căprui larg deschişi.

— Aseară n-a fost un dezastru. Eşti bine.

Încuviinţez fără tragere de inimă. Mă simt ciudat şi agitată şi am impresia că lucrurile decurg mult, mult prea repede.

— N-ar fi grozav dacă am putea, pur şi simplu, să fim normale? o întreb.

Este întrebarea pe care ne-o punem reciproc ori de câte ori viețile noastre par scăpate de sub control, iar viețile tuturor celorlalți par în ordine – ceea ce, pentru mine cel puțin, pare să se întâmple de două ori pe săptămână.

Ea îşi dă ochii peste cap.

— Categoric. Tu ai fost practic măritată cu un băiat timp de doi ani, iar eu n-am avut niciodată un iubit, de fapt. Cei mai mulți oameni țintesc către fericita cale de mijloc.

Mel îmi scutură brațul până când îi întâlnesc privirea.

— Gândeşte-te doar la ce ți-am spus, mă sfătuieşte zâmbind. S-ar putea ca vara asta să fie şansa ta.

Înainte să-i pot răspunde, cineva bate la uşa dormitorului meu.

— Da?

Uşa se deschide brusc şi mama se năpusteşte înăuntru cu o energie enervantă, ca de obicei.

— Fetelor, trăiți clipa dis-de-dimineață?

E îmbrăcată cu o pereche de pantaloni scurți sport de-ai mei, care sunt puțin cam scurți pe coapsele ei, şi unul dintre tricourile ei deosebite, pictate manual – acesta are un papagal imens pe el. Pe umăr îi atârnă o cască.

— Întotdeauna, îi răspunde Mel, întorcându-se şi oferindu-i un zâmbet mamei. Vă duceți să alergați?

— O, nu, nu sunt o alergătoare precum Vee, zice mama.

Eu tresar. Pe moment nu mă simt ca o alergătoare, stând aici, cu mahmureala asta înfiorătoare, strângând la piept o poză cu fostul meu iubit.

— Fac Prancercise[4]. Ai auzit de asta? E ca joggingul, dar cu mai multă forță. Eu şi prietena mea Cheryl abia am început săptămâna trecută.

— În cazul ăsta, mai bine pleci, îi spun, fără ca privirea să-mi alunece spre mormanul de rufe din colțul camerei, pe care le-am adunat acolo special pentru a-mi ascunde tenişii de alergat, astfel încât să nu fiu nevoită să mă uit la ei.

Nu i-am mai atins din dimineața absolvirii lui Mark, când am alergat împreună cinci kilometri înainte de a se pregăti pentru ceremonie.

— Du-te, nu vreau să întârzii.

— Tocmai asta-i chestia, zice mama. Jeffrey vrea să fie luat de la tatăl tău mai devreme, ca să iasă cu Kyle şi cu Oliver. I-am spus că ați putea să vă duceți voi, fetelor, să-l luați, dar apoi nu ți-am văzut maşina în fața casei, Mel.

Mel îşi lasă chitara pe podea şi coardele zbârnâie.

— Ne-a adus Seth. Dar e în regulă, doamnă Bentley. Putem să luăm maşina mea şi să mergem după Jeffrey.

Eu mormăi enervată, dar amândouă mă ignoră.

— Fetelor, sunteți foarte de treabă, spune mama. E timpul să plec! adaugă şi o ia la fugă pe hol, iar podeaua se zguduie ca şi cum casa ar fi pe punctul de a se prăbuşi.

Mel sare în picioare şi-şi trage pe ea pantalonii scurți.

— În regulă, simt gata.

Întind mâna după paharul cu apă care stă pe noptiera mea de trei zile şi îl dau pe gât dintr-o înghițitură.

— Ştii, va trebui să-l rugăm pe Seth să ne ducă la maşina ta. Probabil că încă doarme.

Mel îşi scutură capul, cu buclele ei dese.

— Nici gând. Seth nu doarme niciodată. Este ca bateriile reîncărcabile: aşază-l o oră sau două la pian şi e gata de plecare. Vrei să-i trimiți un mesaj?

---

[4] Prancercise este o metodă holistici de fitness bazată pe „un mod de mişcare flexibil, ritmic, similar pasului unui cal", creat de Joanna Rohrback. (n. tr.)

Pufnesc.

— Nici gând.

Mă ridic de pe scaun şi merg împleticit spre baie, unde dau drumul la apa de la duş cât mai fierbinte posibil şi iau o sorbitură din apa mea de gură. Tata şi soția lui, Lila, sunt aproape la fel de răi ca mama când vine vorba să descopere şmecherii adolescentine şi chiar n-am nevoie ca ei să-mi țină morală azi pentru că am băut înainte de a împlini vârsta legală.

Căldura duşului îmi alină durerea de cap pricinuită de mahmureală, iar şamponul intens de mango garantează că voi mirosi ca un coş cu fructe atunci când Lila se va năpusti asupra mea să mă îmbrățişeze. Las apa să-mi curgă peste față şi în urechi, dorindu-mi să pot îndepărta din minte amintirea serii precedente.

După ce-mi usuc iute părul cu foehnul, alerg înapoi în camera mea, unde Mel tastează furioasă.

— Ne va duce Seth, îmi spune. Deşi a fost cam nesuferit în privința asta. Bănuiesc că totuşi *dormea.*

Scot din dulap o fustă albă şi un top bleumarin – haine mai potrivite pentru o dimineață la biserică decât pentru o zi obişnuită de vară, însă acestea vor trece de inevitabila inspecție a tatii şi vor preveni orice comentarii pasiv-agresive din partea lui.

— Aşa ai de gând să te îmbraci? întreb eu arătând spre blugii scurți şi sfâşiați ai lui Mel şi spre tricoul şifonat în care a dormit.

— Bineînțeles.

Îşi vâră telefonul în buzunar şi ridică din umeri.

— Tatăl tău deja mă urăşte, deci cui îi pasă?

— Nu te urăşte. Doar că nu înțelege unicitatea stilului tău vestimentar.

Îmi înşfac geanta de pe podea şi-mi amintesc că telefonul meu e descărcat – ceea ce înseamnă că cel puțin mă pot îngrijora mai târziu cu privire la mesajul pe care va trebui

să i-l trimit lui Adam.

— Vino! Hai să mergem după teroarea preadolescentină.

*

Seth este o pată neagră în contrast cu minivanul alb al părinților lui, stând pe bara de protecție, cu mâinile în buzunarele jeanşilor lui negri. Până şi încălțările lui sunt mai simple decât de obicei – bocanci din piele maro, care-l fac să semene cu un cherestegiu.

Mormăie ceva când ne vede venind spre el şi se urcă la volan, fără să catadicsească să ne salute, şi practic tremură de nervi în timp ce Mel trăncăneşte pe locul din față despre cât de grozavă a fost petrecerea de aseară şi despre faptul că speră că i-am plăcut lui Killian, deoarece ea crede că vara asta ne vom petrece cu toții mult timp cu el, adică… înțelegem noi.

Văd cum lui Seth i se încordează umerii şi trag un picior în scaunul lui Mel. Seth, fireşte, habar n-are că Mel vrea să spună că speră ca eu să mă cuplez cu Killian. Nu ştiu sigur dacă Mel a observat că sentimentele lui Seth pentru ea par să se fi schimbat, dar acum lucrurile între ei sunt cu certitudine ciudate. ca şi când ei ar fi doi magneți care-şi schimbă polaritatea în mod constant, uneori fiind atraşi în mod irezistibil unul către altul, alteori respingându-se în mod forțat.

Maşina lui Mel e ascunsă vederii pe cealaltă parte a drumului, încă acoperită de rouă dimineții.

— Mulțumesc, Seth, îi spune şi se apleacă să-i ciufulească părul. Eşti cel mai tare.

El se strâmbă.

— Ne vedem mai târziu, îi zic şi cobor din maşină.

Seth porneşte motorul în secunda în care închid portiera, cauciucurile lui împroşcând pietriş în timp ce roțile se învârt în gol ca să capete tracțiune.

— Mel, ce faci? o întreb, neputând să mă abțin, cu toate că sunt îngrozită să aud răspunsul.

Felul cum a privit-o Seth pe durata paradei, timpul pe care l-au petrecut împreună, modul în care ea flirtează cu el – toate indică faptul că urmează să se cupleze. Însă apoi ea face nişte comentarii despre cât de sexy este Killian şi-l tratează pe Seth de parc-ar exista numai pentru amuzamentul ei. Nu pricep.

— Poftim?

Îmi aruncă o privire lipsită de expresie.

O studiez şi, în cele din urmă, clatin din cap, neştiind cum să aduc în discuţie subiectul fără să pară c-aş acuza-o că-l învârte pe degete pe Seth.

— Nu contează.

CAPITOLUL ŞASE

— O! Bună.

Jeffrey se întoarce cu spatele imediat ce deschide uşa de la intrare, înaltă de trei metri şi cu un mâner din bronz care ar putea să provină de la un castel medieval. E ca şi cum am deschide o breşă într-o fortăreaţă a abundenţei.

— Şi eu mă bucur să te văd, îi spun, făcându-mi loc pe lângă el în hol, iar Mel mă urmează.

Cu o diferenţă de când ani între noi, Jeffrey a fost mereu îndeajuns de mic pentru a fi cu adevărat enervant, dar nu suficient de mic pentru a fi drăgălaş. Îmi amintesc cum îi priveam pe Seth şi pe fratele său, Luke, pe partea cealaltă a străzii, construind împreună forturi în copaci şi aruncând mingi la coşul de pe alee, simţindu-mă cuprinsă de gelozie pentru că eu şi Jeffrey nu aveam o astfel de relaţie. Dar Luke a fost diagnosticat cu cancer când avea unsprezece ani şi Seth avea zece, iar lumea lui Seth s-a năruit când i-a murit fratele. Nu ştiu dacă va trece vreodată peste asta. Hainele cernite, timpul petrecut acasă, singur, exersând la pian, personalitatea lui creativă de geniu – mă întreb cât de mult este el cel adevărat şi cât de mult e o mască de tip dur.

Mă izbeşte un fior de vinovăție în timp ce Jeffrey îşi dă la o parte părul prea lung din ochi. Eu sunt sora mai mare, ar trebui să mă străduiesc mai mult, să fac în aşa fel încât lucrurile să fie mai bune între noi.

— Uau, murmură Mel studiind podeaua din lemn strălucitor, mobila de un alb imaculat şi spectaculoasele privelişti ale lacului Michigan, de care tatăl meu este atât de mândru, chiar dacă, bineînțeles, banii Lilei le-au plătit pe toate. Locul ăsta devine din ce în ce mai impresionant de fiecare dată când îl văd.

— Fă o poză dacă simți nevoia, îi spun. Plecăm în curând.

— Mă duc să-mi iau lucrurile.

Jeffrey se îndreaptă spre subsolul de curând terminat, unde preferă să doarmă atunci când rămâne aici.

O iau pe urmele unei melodii insuportabile ce aparține unui spectacol-concurs şi mă îndrept spre bucătărie, unde tatăl meu stă rezemat de blatul din granit şi mănâncă o felie de pâine prăjită cu gem. E aproape înspăimântător de slab, cu părul tuns scurt şi îngrijit, cu cămaşa proaspăt călcată – jucând în continuare rolul de soț perfect şi tip de treabă pentru Lila. Niciodată nu l-am auzit ridicând vocea în casa asta, ceea ce este destul de impresionant, având în vedre că, atunci când locuia cu noi, părea că şi-a petrecut o jumătate de viață țipând.

Sora mea vitregă, Kaylee, în vârstă de doi ani, colorează la masă, iar mama mea vitregă, din fericire, nu se zăreşte nicăieri, cu toate că sunt sigură că pândeşte de undeva din apropiere. Lila lucrează de acasă, în domeniul marketingului, ceea ce-i aduce o grămadă de bani, şi pot număra pe degetele de la cele două mâini dățile când am văzut-o plecând de acasă. Nu sunt sigură dacă e doar o coincidență sau dacă este o persoană căreia îi place să stea acasă ori ceva de genul. Dar bănuiesc că, dacă aş avea o casă ca asta, nici eu n-aş prea avea motive să ies.

Tata îşi mai întinde nişte gem pe pâine şi clipeşte spre mine, părând uluit.

— Veda! exclamă el în cele din urmă, făcând ochii mari. Bună! N-am ştiut că vii.

Ochii lui mă examinează rapid, din cap până în picioare, şi probabil că arăt acceptabil, căci zâmbeşte.

Apoi îşi şterge mâinile pe pantaloni şi vine ceremonios spre mine, înconjurându-mă cu braţul într-o îmbrăţişare laterală ciudată şi sărutându-mă pe creştet.

— Mama mi-a zis că Jeffrey a cerut să-l luăm, îi spun, desprinzându-mă din îmbrăţişare şi aplecându-mă pentru a-i ridica lui Kaylee creionul roz care tocmai atunci cade de pe masă pe podea. Aşa că plecăm acum. Pa!

Kaylee mă ia de mână şi zâmbeşte.

— Vee! exclamă ea, scoţând strigăte de bucurie în timp ce desenează nişte cercuri strâmbe. Uite! Uite!

— Foarte frumos, îi spun surâzând.

Acasă am un teanc de astfel de foi mâzgălite prinse deasupra oglinzii. Mă aplec şi trag bentiţa elastică din părul moale al lui Kaylee, adunând şuviţele care i-au ieşit şi refăcându-i coada de cal. Senzaţia căpşorului ei sub degetele mele mă lasă fără aer. Simt o iubire ridicol de mare pentru mititica asta.

Este atât de cufundată în coloratul ei, încât nici măcar nu mă aude când îi spun:

— Pa, Kay! Ne vedem curând.

Sunt deja la jumătatea holului când îl aud pe tata strigând:

— Hei! Nu vrei să rămâi la prânz?

— Nu, mulţumesc! strig eu drept răspuns.

Mel îşi încrucişează braţele şi se bosumflă.

— Veda? Tu eşti? se aude vocea Lilei plutind dinspre grandioasa scară.

Mă încordez în timp ce ea coboară treptele în pas alergător, deschizând larg braţele înainte ca măcar să ajungă

jos.

— Bună, Lila!

— Bună!

Lila se năpusteşte asupra mea pentru ceea ce eu numesc o îmbrățişare de vrabie – opusul unei îmbrățişări de urs. Se apleacă şi mă loveşte uşor pe spate, omoplații ei mişcându-se sub cardigan, cu părul ei roşcat şi subțire pe fața mea. Cum de s-a îndrăgostit tata de timida Lila, după ce a fost însurat treisprezece ani cu înalta, puternica şi creativa mea mamă, n-am să ştiu niciodată.

— E şi Melinda aici!

Lila țâşneşte spre Mel şi o strânge într-o altă îmbrățişare delicată. Tata intră în încăpere, ştergându-şi ochelarii de poalele tricoului şi ținând-o pe Kaylee de mână.

Lila se întoarce.

— Barry! Nu mi-ai spus că fetele vin încoace.

— N-am ştiut, îi răspunde el, punându-şi din nou ochelarii pe nas şi strângând-o uşor pe Lila de cot Totuşi, bună sincronizare.

Îi arunc o privire lui Mel şi îmi încrucişez brațele la piept.

— De ce spui asta?

Tata clatină din cap.

— Hai să-l aşteptăm pe Jeffrey să apară.

— Jeffrey! strig din toți rărunchii, iar Lila tresare. Grăbeşte-te!

— Nu-mi găsesc consola!

Casa asta este atât de imensă, încât de-abia aud ce-mi răspunde.

Mel mă înghionteşte şi arată spre canapea, unde acea chestie electronică cu care Jeffrey îşi petrece jumătate de viață se iteşte de sub o pernă.

— E aici, Jeffrey!

Lilei i se zbat ochii şi tata se apleacă să o ia pe Kaylee în brațe.

Jeffrey urcă scările precum o vijelie, lăsându-şi capul pe spate ca să vadă pe sub bretonul său lung. Înşfăcându-şi consola de pe canapea, o îndeasă în rucsac şi se strâmbă la Kaylee, care chicoteşte.

— În regulă, sunt gata. Hai să mergem.

— Stai puțin, spune tata. Hai să încetăm pentru o clipă cu debandada.

Trage adânc aer în piept şi văd cum începe să se enerveze, urmele firii sale uşor-de-mâniat de pe vremea când locuia cu noi ieşind la iveală de sub fațada atent şlefuită a persoanei care a devenit alături de Lila.

— Ăăă, mai bine mă duc să vă aştept în maşină, propune Mel.

— Nu. Tata face un semn cu mâna şi inspiră adânc. În regulă, Mel. Nu durează decât o secundă.

— Bine… spune Mel şi îşi scoate mobilul, prefăcându-se că scrie un mesaj, dar ştiu că face pe ascuns poze conacului tatii, pentru a le posta pe Instagram, vrând parcă să spună: O, DOAMNE, CASA VISURILOR MELE.

— Scurt şi la obiect, continuă tata împreunându-şi palmele. Vara aceasta avem două evenimente în familie şi contez pe voi să luați parte la ele. Primul are loc în două săptămâni, la sfârşitul lui iunie. Lila dă o mare petrecere pentru prietenii ei de la serviciu aici, în casa noastră. Şi apoi avem întâlnirea de familie de luna viitoare, a doua zi după aniversarea lui Kaylee.

Rahat, rahat, rahat.

— Nu pot să vin, spun eu repede, mintea mea luând-o la goană în căutarea unui *motiv* pentru care nu voi putea să asist… la ambele evenimente.

— A, nu? întreabă tata ridicând o sprânceană. Şi de ce, mă rog?

— Chiar speram că o să poți veni la întâlnirea de familie, Veda, intervine şi Lila, făcând ochii mari.

O ia pe Kaylee de la tata şi o sprijină pe şoldul ei.

— M-am gândit că m-ai putea prezenta tuturor. S-ar putea să fie cam exasperant.

Zâmbetul ei silit arată cât de mult o nelinişteşte ideea de a-i întâlni pentru prima dată pe toți membrii familiei tatii.

— Ăăă, păi, probabil că voi lucra, spun evitând să mă uit în ochii Lilei. În ziua petrecerii şi în cea a întâlnirii. Îmi tot caut serviciu. Nu ştiu dacă voi putea să mă învoiesc.

Ezit în sinea mea. Va trebui să aduc un argument mai bun pentru a scăpa de tata.

Inspir adânc şi scormonesc în rezerva mea de vrăjeli, cea la care apelez atunci când particip la competiții de dezbateri şi trebuie să-mi exprim părerea despre un subiect pentru care nu mi-am pregătit niciun argument.

— Ştii, tată, n-aş vrea ca angajatorul meu să aibă vreo îndoială în privința seriozității mele. Chiar şi slujbele din timpul verii pot fi importante când vine vorba de CV-uri şi de formulare pentru înscrierea la facultate. Şeful meu din această vară mi-ar putea da o recomandare pentru prima mea slujbă adevărată.

Tata oftează şi-mi aruncă o privire care-mi spune că e conştient de strategia mea.

— Va trebui să ne gândim să-ți găsim un internship vara asta, nu doar o slujbuliță plătită cu salariul minim. Te-ai interesat la cabinetele de avocatură din oraş? Sunt convins că le-ar plăcea să aibă un avocat aspirant câteva zile pe săptămână pentru a pune acte în dosare şi pentru a răspunde le telefoane, poate chiar pentru un program de *job shadowing.*[5]

Faptul că într-o zi i-am menționat în treacăt tatii că aş vrea să fac dreptul a fost cea mai proastă decizie pe care am luat-o vreodată. L-a entuziasmat atât de mult ideea, încât Doamne fereşte să mă răzgândesc vreodată şi să decid că aş

---

[5] Program pentru studenți, dar şi pentru elevi, oferind posibilitatea dezvoltării personale de timpuriu, (n. tr.)

vrea să fac altceva, căci mintea lui ar putea exploda încercând să proceseze asta.

— Mă rog. Vom vedea ce-o să mai fie, spun încrucişând braţele la piept. Asta e tot ce-ai vrut să ne spui?

— Da, răspunde tata. Şi cu sau fără serviciu, mă aştept ca tu şi fratele tău să luaţi parte la petrecere *şi* la întâlnirea de familie, îşi împinge ochelarii pe nas şi adaugă: Şi fireşte, Mel, şi tu eşti invitată.

Înainte ca Mel să accepte invitaţiile şi să se încurce în pânza pasiv-agresivităţii ţesute între mine şi tatăl meu, ridic mâna spre Kaylee pentru a bate palma şi o apuc pe nici de cot, pornind în grabă spre uşă.

— Bine, pa! strig peste umăr.

Mel oftează şi îşi vâră mobilul în buzunar în timp ce străbatem în viteză aleea pavată.

— Mi-aş dori să petrecem mai mult timp aici. Tatăl tău şi Lila pleacă în vacanţă vara asta? Au nevoie de cineva care să aibă grijă de casă?

— Mda, vezi să nu. Nu se duc niciodată nicăieri.

Mă opresc să mă asigur că Jeffrey ne urmează.

— Ai postat deja pozele?

— Normal! Până acum am şaptesprezece like-uri. E imposibil să faci o poză proastă în locul ăsta.

Mă uit ţintă la faţada din cărămidă a conacului tatii, malul lacului Michigan zărindu-se printre tufele şi copacii atent tunşi care umplu curtea. E la o distanţă de câţiva kilometri şi totuşi la ani-lumină de căsuţa mamei cu trei dormitoare şi o baie, cu vopseaua care se cojeşte şi covoarele uzate.

Clatin din cap în timp ce Jeffrey îşi face loc pe lângă mine şi urcă în maşină. Tata a subliniat mereu că nu suntem destul de buni. Chiar şi atunci când luam un zece în carnetul de note, el voia zece plus. Vasele nu erau niciodată spălate aşa cum îşi dorea el; camerele noastre nu erau niciodată absolut curate. Mama obişnuia să-l tachineze numindu-l

domnul OCD[6]. Ei i se părea amuzant că erau firi total opuse, că pentru el a da cu aspiratorul era o activitate prin care te eliberezi de stres, în timp ce ea putea să stea săptămâni în şir fără să-şi amintească să facă patul.

Tot ce are el acum arată perfect. Trecând pe lângă straturile îngrijite de flori, cobor de pe alee şi calc pe o gălbenea fără cusur, strivindu-i petalele aurii în țărână.

CAPITOLUL ŞAPTE

Când cotim pe aleea casei noastre, Jeffrey coboară din maşină şi trânteşte portiera în urma lui.

— Hei! îl strigă Mel pe geam. Dă dovadă de puțin respect! El îşi dă ochii peste cap şi porneşte pe alee cu pantalonii lui scurți abia ținându-i-se pe şolduri, lăsând să se vadă o porțiune considerabilă din boxerii lui albaştri în carouri.

— Aminteşte-mi de ce se presupune că tipii ar fi atât de grozavi, o rog eu.

Mel flutură din mână.

— Zău aşa. Ştii că Jeffrey nu contează. El nu e un *tip* în adevăratul sens al cuvântului. Încă e băiat.

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare – oare vrea să vadă dacă Seth e acasă?

Îmi dreg glasul, iar ea îşi mută privirea.

— Hei, vrei să vii la mine? mă întreabă. Mama face *tamales*[7] la prânz.

— Categoric. E păcat să refuzi când Manuela fiice *tamales.* Stai doar să dau o fugă înăuntru şi să-mi iau telefonul de la încărcat.

Deschid portiera şi o iau la goană pe alee. Jeffrey s-a instalat deja pe canapeaua din living, cu televizorul dat la

---

[6] Obsessive Compulsive Disorder — tulburare obsesiv-compulsivă (n. tr.)

[7] Turtă de mălai cu came (originară din America latină) (n. tr.)

maximum şi cu ochii lipiți de telefonul lui în timp ce-şi trece degetele mari peste ecran.

— Mamă!

Intru în bucătărie şi o găsesc stând la masă, îmbrăcată tot cu hainele ei pentru Prancercise de azi-dimineață şi mâncând un bol cu terci de ovăz.

— Bună, mă salută ea râcâind cu lingura în castronul de porțelan. E totul în regulă?

— Da, e bine, răspund scoțând încărcătorul din priză şi privind pe furiş ecranul telefonului.

Niciun mesaj nou. Mă simt uşurată şi apoi enervată. Ar fi fost drăguț din partea lui Adam să facă măcar un efort, astfel încât să fiu eu cea care să hotărască dacă-i răspunde sau nu. Am totuşi o nouă cerere de prietenie pe Facebook. De la Killian.

Mama împinge deoparte bolul şi întinde mâna să ia o banană.

— Jeffrey mormăia ceva când a intrat. A menționat ceva de o petrecere?

— Ah! Îmi vâr mobilul în buzunar. Tata tocmai ne-a zis tot ce trebuie să facem cu el în vara asta. Lila organizează acasă la ei o întrunire stupidă legată de serviciul său, apoi e ziua lui Kaylee, ceea ce este, desigur, în regulă. Şi apoi e întâlnirea de familie a tatii.

— Întâlnirea de familie?

— Dap. Luna viitoare.

De parcă n-ar fi destul de neplăcut că oricum nu mă prea înțeleg cu tata, va trebui să mă afişez cu el în fața rudelor pe care nu prea le cunosc şi să pretind că suntem o familie mare şi fericită.

— Dumnezeule, deja? Cât de des fac ei chestiile astea, o dată la când ani? Am senzația că mai ieri am fost acolo, oripilați când unchiul Eddie şi-a scos cămaşa ca să intre în piscină.

Mama pare bine dispusă, dar lasă banana jos şi

zâmbetul îi păleşte. În urmă cu cinci ani devenea evident – chiar şi pentru cineva de doisprezece ani, câți aveam eu pe vremea aceea – că părinții mei nu aveau să mai fie împreună mult timp. Cred că tata s-a mutat după doar două luni de la acea întâlnire de familie, iar un an mai târziu s-a căsătorit cu Lila.

— Ştiu.

Îmi mut greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Mă rog, acum mă duc la Mel, dacă e în regulă.

— Bineînțeles!

Mama îmi oferă un zâmbet luminos.

— Du-te.

Şovăi preț de o clipă, cu un picior dincolo de pragul uşii.

— Eşti sigură?

— Categoric, răspunde ea pe un ton răspicat, iar eu mă întorc la maşină.

Mel tastează furioasă pe telefonul ei, dar îl închide şi îl vâră în sân în timp ce-mi deschide portiera din dreapta.

— Care-i treaba? o întreb.

— Nimic, răspunde, dar ochii ei privesc pe furiş în oglinda retrovizoare şi aproape că pot să jur că văd mişcându-se perdeaua de la dormitorul lui Seth.

Mel îşi drege glasul şi porneşte maşina, ieşind repede în marşarier de pe alee.

— Nu te-ai răzgândit încă? mă întreabă în timp ce străbatem cartierul meu.

Mă încrunt şi îmi scot mobilul, atingând ecranul cu degetul.

— Să mă răzgândesc în ce privință?

— Vee! Să facem un plan romantic pentru vara asta. Să mă ocup de viitorul tău. Să caut țipi sexy cu care să te cuplezi. Sau cum vrei tu să-i zid.

Îmi scarpin glezna, pentru că am o ciupitură de țânțar.

— Nu, nu m-am răzgândit. Şi, apropo, Adam nu mi-a trimis niciun mesaj, ceea ce nu mă ajută să mă simt mai

bine în legătură cu situația asta. Vreau să spun, a zis că va suna. Aşa că faptul că nu trimite nici măcar un mesaj îl face să fie de-a dreptul idiot, corect?

— Hm. Mel se încruntă. Poate că e ocupat azi. Sau, subliniază ea, poate că încă doarme. Şi eu aş fi vrut să mai dorm.

Oftez.

— Vezi tu, nu cred că, dacă mă sărut cu un milion de băieți diferiți, o să mă simt mai bine că Mark m-a părăsit şi că din cauza lui am dubii în ceea ce priveşte viitorul şi cred că s-ar putea să mor singură şi lipsită de iubire.

Mel îmi aruncă o privire.

— Aseară, când te-a sărutat Adam, nu te-ai simțit grozav? Ca şi cum ai putea să începi să treci peste?

— Ba da, recunosc eu. Dar acum nu mă mai simt pregătită. Mă simt penibilă. Şi disperată.

— Vee! Exasperată, Mel loveşte cu pumnul în volan. *Disperată* înseamnă să stai acasă în următoarele trei luni, regretând ultimii doi ani din viața ta. *Disperată* înseamnă să urmăreşti profilul lui Mark de pe rețelele sociale şi să fii obsedată de ceea ce face el chiar în minutul acesta. *Disperată* înseamnă să te agăți de ideea că s-ar putea ca într-o bună zi el să vrea să se întoarcă la tine şi să stai s-aştepți până când va sosi ziua aia, deşi s-ar putea ca el să nu facă niciodată asta şi atunci *chiar* vei muri singură şi lipsită de iubire. Face o pauză. Cu excepția mea, fireşte. Eu tot te voi iubi.

— Ştii, spun eu încet, de fapt, m-a mai sărutat şi altcineva după Adam aseară.

Mel icneşte.

— Cum? Vorbeşti serios?

— Da, răspund eu rânjind. Ți-a scăpat asta, dar tata şi-a făcut curaj să mă atingă şi cred că buzele lui au luat contact cu creştetul meu.

— O, hai lasă-mă, zice Mel. Asta nu se pune. Tace o clipă. Dar, de fapt…

— Ce? o întreb.

— Taci un minut. Cred că am o idee.

Deschide radioul şi refuză să mai spună ceva, arborând un zâmbet năstruşnic.

*

Până la Mel acasă nu e drum lung, dar cartierele noastre sunt atât de diferite, încât am putea foarte bine să locuim şi la treizeci de kilometri distanță. Cartierul unde stau eu este destul de nou, ieftin şi banal. Al ei este vechi, pitoresc şi excentric. La numai câteva străzi de centrul oraşului Butterfield, casa Flaherty este o mică vilă cu un acoperiş în două ape şi o curte ocupată aproape în întregime de grădina de legume a Manuelei. Fasole, mazăre, ba chiar şi castraveți cresc pe cadre uriaşe prinse de pereții din lemn, plante de zucchini şi dovleci îşi culcă frunzele uriaşe pe pământ, iar lăptucile, morcovii şi ridichile umplu spațiile rămase libere.

— Ardei?

Mel culege un ardei iute mexican de pe o plantă din apropierea uşii de la intrare şi mi-l întinde, apoi, când eu scutur din cap, îl striveşte între dinți.

Îmi place mâncarea pe care o face mama ei, dar nu am aceeaşi toleranță la picant pe care moştenirea mexicană a lui Mel a sădit-o în ea.

— Spune-mi ce idee măreață ți-a venit.

Încrucişez brațele la piept.

Mel mai muşcă o dată zdravăn din ardei, zâmbind.

— De fapt, cred că te mai țin puțin în suspans.

Pot să jur că îi face plăcere să mă chinuiască.

— Mel…

— *Mija!*[8] Şi Veda!

Manuela se iveşte pe neaşteptate dindărătul unei tufe înalte, cu o stropitoare în mână. Are dâre de noroi pe partea din față a tricoului ei alb, întins peste pieptul şi abdomenul

---

[8] .Fata mea!' (în sp. în orig.) (n. tr.)

ei, iar zâmbetul i se lărgeşte când o vede pe nici mestecând ardeiul.

— *Tienen hambre?*[9] Vreți să mâncați ceva?

— Nu, *mamă.*

Mel deschide uşa din față şi îmi face semn să intru.

— Mâncăm mai târziu, la prânz.

— Sunteți sigure?

Manuela se încruntă, nevenindu-i să creadă că nu murim de foame şi că n-avem o nevoie disperată de o masă completă la ora zece şi jumătate dimineața.

— Sunt bine, mulțumesc.

Flutur din mână în timp ce Mel mă smuceşte de braț şi mă trage dincolo de uşă, spre dezlănțuirea de culori din livingul lor. Pereți galben-deschis, o sofa turcoaz împodobită cu ciucuri şi un şemineu placat cu faianță verde ocupă spațiul, iar circa o duzină de oglinzi reflectă culoarea şi lumina ce pătrunde prin ferestrele mari într-un milion de feluri diferite.

— Haide, îi cer eu, cu mâinile în şolduri. Scuipă tot. Ai prelungit destul suspansul.

Mel clatină din cap.

— Aşteaptă. Mai întâi trebuie să asculți asta, îmi spune împingându-mă pe sofa, astfel încât genunchii mei cedează şi cad pe pernele moi. Cred că e chiar bună. Zău.

Îşi trece cureaua de la chitară peste un umăr şi îmi aruncă o privire pe furiş, cu părul căzându-i peste un ochi.

— Eşti gata?

Oftez.

— Gata.

Ea şovăie o clipă, cu degetele poziționate deasupra coardelor.

— Trebuie să-mi spui adevărul, bine? Să nu-ți fie teamă dacă e nasoală.

---

[9] „Vă este foame?" (în sp. în orig.) (n. tr.)

— N-o să fie nasoală, îi spun în mod automat, ceea ce o face să se uite din nou lung la mine. În regulă, spun în cele din urmă ridicând genunchii şi vârând picioarele sub mine. îți promit că-ți zic dacă e nasoală. Cu toate că nu va fi.

Mel încuviințează şi se apleacă deasupra chitarei, evitându-mi privirea, în timp ce cântă primele acorduri. Pare acelaşi cântec pe care îl cânta la mine acasă azi-dimineață când m-am trezit, dar îmbunătățit şi completat. Enervarea îmi dispare în timp ce degetele ei zboară peste strune. Îşi lasă capul şi mai jos în timp ce zdrăngăne, fredonând peste acordurile de chitară o melodie care-mi aminteşte de felul cum străluceşte soarele pe lacul Michigan într-o zi perfectă fără niciun nor sau de sunetul râsului lui Kaylee când o gâdil. Sau de senzația pe care o simțeam când Mark mă ținea de mână.

Nu-mi dau seama că țin ochii închişi până când nu se opreşte muzica.

— Ei? întreabă Mel cu o voce suavă.

Deschid ochii, iar ea îşi fixează privirea asupra peretelui din spatele meu.

— Poți să-mi spui dacă e groaznică. Te rog, spune-mi.

— I-ai cântat-o lui Seth?

Umerii lui Mel tresar, ceea ce o face să lase imediat chitara jos.

— De ce să i-o cânt lui Seth?

Mijesc ochii.

— Ăăă, deoarece tu şi Seth vă cântați unul altuia toate melodiile.

— Şi ție ți le cântăm, zice ea.

— Aşa cred.

Urmează o pauză stânjenitoare, iar Mel se ridică, ştergându-şi palmele pe pantalonii ei scurți.

— Mă rog. E groaznică. Las-o baltă.

— Hei!

Mă întind şi o iau de mână.

— Nu e groaznică. Şi ar trebui să i-o cânți şi lui.

Ea şovăie un moment, apoi ridică din umeri şi îşi retrage mâna.

— De fapt, mi-e cam foame. Vrei ceva de mâncare?

De îndată ce Mel deschide frigiderul, cel de-al şaselea simț al Manuelei se activează şi ea vine grăbită din curte, ştergându-şi mâinile murdare de pământ pe pantalonii ei scurți.

— Nu, nu, nu, *mija*, lasă-mă să mă ocup eu.

O împinge pe nici din fața frigiderului şi începe să scoată farfurii cu mâncare şi borcane cu condimente.

Mâncăm cartofi prăjiți cu *salsa* şi apoi o salată de fructe, iar Manuela încearcă să ne forțeze să mâncăm un platou cu batoane cu cireşe făcute în casă, când Bob dă năvală în bucătărie, cu brațele pline de clipboarduri şi dosare ticsite cu hârtii.

— Iată-l şi pe preferatul meu, spune Manuela şi-l sărută pe obraz. Ce-ai pățit?

Bob aruncă hârtiile pe blatul de bucătărie, aproape râs turnând un borcan cu *salsa* extra iute.

— Heather îşi dă demisia.

Îi aruncă o privire lui Mel, care ridică din umeri.

— Ți-am zis că aşa va face.

Mel ia un cartof prăjit şi muşcă generos din el.

— Ar fi trebuit să mă asculți.

Bob se face mic, rezemându-se de blat.

— Nu ştiu ce-o să mă fac. Am nevoie de altcineva acolo.

Mel îmi aruncă o privire şi deschide gura, dar îi trag un şut pe sub masă în picior şi ea nu reuşeşte să scoată decât un mic scâncet.

Tatăl ei se freacă la ochi.

— Fetelor, nu ştiți, din întâmplare, pe cineva care-şi caută de lucru?

— Nu, răspund eu cu fermitate, exact în timp ce Mel spune:

— Ba da.

Mă uit urât la ea, iar Bob îşi mută privirea de la mine la Mel.

— Vee are nevoie de o slujbă, spune Mel în cele din urmă.

— Dar nu lucrai la cinema? mă întreabă Manuela.

— Mi-am dat demisia, îi răspund împingând într-o parte farfuria cu firimituri în ea. E o poveste lungă.

— Păi…

Bob îşi lasă capul în jos şi îşi împleteşte degetele ca şi cum s-ar ruga.

— Dacă ai vrea, Veda, mi-ai fi de mare ajutor. Ştii despre ce e vorba: să conduci canoele înapoi pe râu, să ridici camerele de anvelope. Killian ar urma să lucreze cu tine, aşa că ar ridica el lucrurile grele. Nouă dolari şi cincizeci de cenți pe oră.

Mel mişcă din sprâncene şi rosteşte pe muteşte numele lui Killian spre mine. Încerc să o ignor, dar îmi simt obrajii arzând.

— Gândeşte-te vreo două zile, îmi propune Bob într-un final, cu toate că-mi dau seama că se abține cu greu să nu mă preseze să accept pe loc.

Mel se apleacă şi îmi trage uşor un pumn în umăr. Mă îndepărtez de ea şi îmi sprijin bărbia în palme.

— Nu, n-am nevoie să mă gândesc la asta. Fireşte c-am să accept, Bob. Îți mulțumesc foarte mult pentru ofertă.

Întreg trupul i se relaxează când lasă să-i scape un oftat de uşurare.

— *Îți mulțumesc*, Vee. Va fi grozav. Îți rămânem datori!

Îşi pune un braț în jurul umerilor Manuelei, iar ea ridică privirea spre soțul ei.

— Consideră-te răsplătită pentru tot restul vieții cu *tamales* gratis.

— Hei! Manuela se desprinde şi îl loveşte pe spate cu un prosop de vase. Frumoasa Veda ştie deja că are *tamales*

gratis pentru tot restul vieții.

Bob surâde şi o fugăreşte prin bucătărie, lipind-o în cele din urmă de blatul de bucătărie.

— În regulă, situația devine obscenă, aşa că noi ne ducem în camera mea, anunță Mel. Ne vedem mai târziu.

Mă ridică de pe scaun şi mă târăşte pe hol. Trântind uşa în urma ei, se întoarce spre mine şi îşi loveşte degetele unele de altele, arborând un zâmbet malițios.

— E perfect, zice. Vom lucra împreună toată vara şi m-am gândit la planul perfect ca tu să ai parte de o grămadă de acțiune cu băieți.

— O, Dumnezeule! mă plâng eu, traversând camera şi prăbuşindu-mă pe canapeaua mică de la geam. Sunt speriată.

Mel se trânteşte lângă mine şi îşi cuprinde genunchii cu mâinile.

— Ideea mi-a venit când mi-ai spus că te-a pupat tatăl tău. Mai întâi a fost Adam, apoi tatăl tău, care, recunosc, nu e chiar o persoană şarmantă, dar cred că numele lui e *Barry…*

Se uită la mine cu sprâncenele ridicate, aşteptând.

— Şi?

Mă străduiesc să găsesc legătura dintre tata şi Adam, tipul cu săruturi pline de salivă şi care uită să trimită mesaje.

— Dacă ai putea să găseşti un de pe nume Chris şi apoi să-l săruți, atunci *ar fi A, B, C.* Vee, ai putea să ai întregul alfabet!

Valul de nelinişte cu care m-am trezit de dimineață mă cuprinde iar, mai puternic decât înainte.

— Cum să nu. Foarte amuzant.

— Nu glumesc. O să cunoşti o mulțime de tipi şi o să vezi că viața ta amoroasă nu trebuie să înceapă şi să se termine cu Mark.

Îşi încrucişează brațele şi se uită la mine, aşteptând să

am o reacție.

— Deci?

Mă reazem cu spatele de fereastră şi simt căldura de afară pătrunzând prin sticlă.

— Nu ştiu.

— Încearcă doar, pledează Mel. Încearcă să găseşti un sărut *C* şi vezi ce iese. Poți să renunți în orice moment, dacă asta vrei.

Mintea mea trece în mod automat în revistă toate cunoştințele mele de pe rețelele sociale, notându-i pe toți tipii ale căror nume încep cu C. Clatin din cap, încercând să-mi limpezesc gândurile.

— Şi dacă află Mark?

Cuvintele îmi ies din gură înainte să le pot opri şi bat în retragere în timp ce Mel face ochii mari.

— Vee! Cui îi pasă dacă află Mark? *El a terminat-o cu tine,* ai uitat?

— Ştiu, ştiu.

Mă uit în altă parte şi-mi fac de lucru cu manşeta pantalonilor mei scurți, neputând să înăbuş vocea stridentă din mintea mea care strigă că l-aş trăda pe Mark – şi că de fapt l-am înşelat deja sărutându-mă cu Adam.

— Trebuie să faci asta, îmi spune Mel ridicându-se de pe canapeaua de la geam şi luând un carnet şi un pix de pe birou. Vee, nu e negociabil. Consideră că este o intervenție în viața ta amoroasă.

Închid ochii în timp ce Mel mâzgăleşte în carnet, îngăduindu-mi să-mi imaginez ce aş simți dacă Mark ar afla că am fost cu altcineva. Poate că ar fi gelos, ceea ce, recunosc, ar fi minunat, dar probabil că în cele din urmă m-ar face să mă simt îngrozitor. Sau s-ar putea să nu-i pese, ceea ce ar fi şi mai rău. În urmă cu două săptămâni aş fi putut spune exact cum ar reacționa Mark în orice situație, iar senzația că nu-l mai cunosc este o durere în sine.

— Poftim.

Mel îmi întrerupe reveria şi îmi pune carnetul în mâini.
— Citeşte.

Reguli de respectat pentru
Maratonul de Sărutări al lui Vee
din această vară

Trebuie să sărute (sau să fie sărutată de) douăzeci şi
şase de tipi, câte unul pentru fiecare literă
a alfabetului, până la sfârşitul verii.

Sărutările pot fi pe buze, obraz, mână şi oriunde altundeva ţi-ai dori să fii sărutată.

Nu poţi săruta un tip mai mult de o dată. Nu este permis
să ia naştere niciun fel de ataşamente sau relaţii!

POŢI să faci mai mult decât să săruţi, dacă vrei. Spune-i lui Mel şi cel mai mic amănunt despre fiecare sărut, astfel încât ea să poată trăi indirect vara ta sexy şi incitantă.

Nu te gândi la Mark.

Nu spune nimănui (în special tipilor cu care te săruți)
despre Provocarea Ultrasecretă a Celor Douăzeci și Șase de Sărutări.

TRĂIEȘTE LA MAXIMUM, VIAȚA E SCURTĂ – DACĂ SIMȚI CĂ ASTA E CEEA CE TREBUIE SĂ FACI, N-AI CUM SĂ DAI GREȘ.

Parcurg lista şi apoi îndes carnetul sub o pernă. Faptul că provocarea a fost scrisă face ca totul să pară prea real – ca ceva ce s-ar putea întâmpla cu adevărat.

— O să mă gândesc la asta, îi spun, doar ca să scap de ea. Probabil că nici măcar nu voi cunoaşte câte un tip pentru fiecare literă a alfabetului. De exemplu, al cui nume începe cu *X*?

Mel îmi alungă cuvintele cu o fluturare a mâinii, de parcă ar fi un nor de fum neînsemnat.

— Prin Butterfield trec destui turişti pentru ca noi să găsim ce literă vrem. Trebuie să existe vreun Xavier pe aici pe undeva. Voi începe să fiu atentă la rezervările de la Float 8 c Boat.

— Uf, Mel. E sinistru.

Ea ridică din umeri.

— Crede-mă, nu prea am cu ce să-mi țin mintea ocupată atunci când lucrez în birou cu tata. Nici măcar telefonul nu mă lasă să mi-l verific. Oftează teatral. Tu, pe de altă parte, vei fi afară, bronzându-te cu chipeşul Killian.

Mă încrunt – prin „a mă bronza” ea înțelege să mă bronzez precum *fermierii.*

— Killian s-a împrietenit cu mine pe Facebook, o anunț. Sau a încercat. Încă n-am acceptat.

Mel bate din palme.

— Păi, ce mai aştepți? Eu sunt prietenă cu el de-o săptămână, cam aşa. Şi v-am văzut stând amândoi de vorbă la Marea Plutire, spune clipind. Mi se pare extraordinar, de vreme ce Adam a ieşit din schemă.

Mă înroşesc imediat.

— Hei, îi spun scoțând carnetul şi aruncându-i-l înapoi. Cum rămâne cu planul pe care tocmai l-ai ticluit? Se presupune c-ar trebui să fie douăzeci şi şase de sărutări cu douăzeci şi şase de tipi diferiți, nu douăzeci şi şase de sărutări cu Killian.

— O, ştiu, zice Mel răsucindu-se şi sprijinindu-şi capul pe braț. Dar faptul că-l vei avea prin preajmă va fi foarte convenabil pentru când vei ajunge la litera *K*.

*

Tamales-urile Manuelei sunt delicioase, dar încă sunt sătulă după gustarea noastră uriaşă şi mă trezesc învârtind mâncarea în farfurie în timp ce Mel şi părinții ei sporovăiesc despre planurile de vară şi despre Float & Boat. Nu pot să mă gândesc decât că este imposibil să sărut douăzeci şi şase de băieți într-o singură vară, în condițiile în care în viața mea de până acum n-am sărutat decât doi.

— Vee, e totul în regulă? mă întreabă Manuela în timp ce o ajut să strângă masa.

— Da, e în regulă, răspund şi mă străduiesc să zâmbesc.

Ea lasă capul pe spate şi mă priveşte cu atenție, dar mă întorc şi-mi iau geanta de pe spătarul scaunului.

— Îți mulțumesc pentru prânz. E timpul să mă întorc acasă.

— Vrei să te duc cu maşina? mă întreabă Mel luând cheile de pe blatul de bucătărie.

— Nu, e-n regulă. Merg pe jos.

Până la mine acasă sunt circa doi kilometri şi jumătate, dar sunt agitată şi simt nevoia să-mi dezmorțesc picioarele.

Mel mă conduce afară şi mă îmbrăţişează scurt, energic, vârându-mi în mână o foaie de hârtie împăturită.

— Gândeşte-te la asta, îmi spune în şoaptă.

Îndes hârtia în buzunar şi mă desprind din îmbrăţişare.

— Vii să mă iei mâine-dimineaţă?

Cabinetul stomatologic unde mama lucrează ca recepţioneră nu e tocmai în drum spre Float & Boat, aşa că ar fi mai logic să merg cu Mel.

— De-abia aştept!

Dispare în casă, uşa de la intrare atingând frunzele verzi ale unei roşii în timp ce se închide.

Hoinăresc prin cartierul lui Mel, fără să mă sinchisesc să aleg calea cea mai directă spre casă. Îmi prieşte mişcarea. Aproape fiecare casă pe lângă care trec are diferite flori în curte, ce se ivesc din ghivecele de pe veranda din faţă sau care atârnă greoi în jurul cadrelor din lemn. Mirosul mă învăluie, aproape copleşitor de puternic, declanşând amintiri neaşteptate despre serile în care stăteam cu Mark în curtea din spatele casei sale, cu degetele împletite, în timp ce-i priveam pe fraţii noştri mai mici jucând fotbal dincolo de tufele de trandafiri ale mamei sale.

Scot foaia din buzunar şi o netezesc, scrisul de mână al lui Mel înşirând regulile prin care se presupune că-mi voi vindeca inima frântă. Ajunsă în acest punct, nici măcar nu ştiu sigur cum mă simt. Eu şi Mark ne-am despărţit de numai două săptămâni şi deja s-au schimbat foarte multe lucruri – m-am sărutat cu altcineva şi am căpătat o slujbă nouă, Mel şi Seth pare că se vor cupla, iar tata cere brusc să ne petrecem timpul împreună ca o familie. Cum va fi când Mark se va duce la facultate la toamnă?

Lucrurile se vor schimba pentru amândoi în fiecare zi şi, chiar dacă nu ne-am fi despărţit, nu am fi putut trece împreună prin ele. Chiar dacă am fi continuat să ne vedem, cum aş fi putut să ştiu măcar că acela care vine acasă în timpul vacanţei de Ziua Recunoştinţei e acelaşi Mark pe care

l-am sărutat de rămas-bun la sfârşitul verii?

Lovesc cu piciorul într-o bucată de beton desprinsă din trotuar. Nu vreau să am de-a face cu o grămadă de băieți doar de dragul unui joc stupid. Dar dacă nu ies ca să cunosc oameni, cum o să-mi găsesc vreodată pe altcineva? *Asta* îmi doresc: să găsesc un tip care să mă facă să mă simt aşa cum o făcea Mark... dar care să nu-mi frângă inima în cele din urmă.

Împăturesc la loc lista şi o bag în buzunar, apoi mă aşez pe treptele de la intrarea casei mele şi mă întind, lăsând încordarea să mi se risipească şi întorcând fața către soarele fierbinte de vară. Poate că ideea lui Mel nu este chiar una rea. Poate că nu trebuie decât să încerc.

CAPITOLUL OPT

Săptămâna următoare trece în zbor. Bob mi-a făcut program la Float & Boat aproape în fiecare zi, disperat să găsească şi alte ajutoare. La început, Killian a refuzat să mă lase să ridic lucruri grele şi alerga ca nebunul luând camerele şi vâslele din mâinile mele, până când i-am spus că poate să-şi bage undeva muşchii supradimensionați dacă mai continuă să mă trateze ca pe o babă. Acum ajung în fiecare seară acasă suferindă şi obosită, cu vânătăi ce-mi marchează genunchii de la prea multe coliziuni cu canoele din aluminiu şi răsunându-mi în minte melodii pop enervante, de vreme ce acesta este singurul gen de muzică pe care Killian crede de cuviință să-l asculte. Hotărârea privind cele Douăzeci şi şase de Sărutări zace aruncată sub pat şi tenişii mei pentru alergări rămân îngropați sub muntele de rufe de spălat, de care se pare că nu-mi găsesc răgazul să mă ocup, căci am cârcei la picioare în fiecare noapte.

Mă conectez în fiecare seară şi îmi verific conturile de pe rețelele de socializare, încercând şi nereuşind să-mi închipui cum ar fi să mă sărut cu oricare dintre tipii pe care îi cunosc

şi al căror nume începe cu C. Şi apoi mă uit lung la cererea de prietenie a lui Killian, la care nu i-am răspuns şi despre care el n-a adus deloc vorba la lucru. Slavă Domnului, nu pare să fie genul de tip care să se supere pentru atâta lucru. Nu ştiu ce mă împiedică să accept. Căci nu a existat moment de tăcere pe care Killian să nu fi vrut să-l umple cu sporovăială veselă. Practic ştiu cam tot ce-aş putea afla de pe profilul lui de Facebook (plus încă alte lucruri care sunt mai puțin indicate pentru rețelele sociale): este îndrăgostit fără speranță de muzica dedicată adolescentelor, a jucat rolurile principale în toate piesele de teatru din liceu încă de când era în clasa a noua şi-l îngrozeşte universul şi nu-i place să se gândească la asta, întrucât conceptul de infinit îl scoate din minți.

Dar dac-aş apăsa butonul de acceptare, aş deschide o întreagă cutie a Pandorei de interacțiune on-line ce trece dincolo de tachinările prieteneşti de la muncă. Este mult prea uşor să fii absorbit de cineva de pe internet, să explorezi prin ani întregi de poze şi să afli detalii din viața acestei persoane, care s-ar putea să nu mai fie nici măcar relevante, să uiți că de fapt nu-l cunoşti dintotdeauna şi că acea persoană e chiar străină pentru tine. Nu sunt pregătită pentru asta şi nici pentru reversul medaliei: să se uite şi Killian la fotografiile mele şi să-l vadă pe Mark şi să se întrebe cine este şi de ce la sta tuşul relației mele scrie acum *Singură.*

*

— La naiba, murmur şi strâng şi ultima curea care va ține canoele laolaltă în timp ce le ducem cu maşina pe un drum neasfaltat de zece kilometri plin de gropi de mărimea piscinelor pentru copilaşi.

Azi-dimineață, mergând spre locul de muncă, Mel a menționat că nu l-a văzut niciodată pe Killian fără un zâmbet pe chip, iar acum nu-mi mai iese asta din cap: cât de albi sunt dinții lui şi cât de super este să lucrezi toată ziua cu

cineva care are permanent o stare de spirit grozavă.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă Killian, aplecându-se să verifice cureaua, cu părul lui blond cârlionțându-i-se la ceafă. Te simți bine?

— Da, îi răspund mutându-mi iute privirea. Iartă-mă. Mă gândeam la ceva.

Îşi pune palma pe părul meu şi apasă uşor, mâna lui fiind destul de mare încât să-mi acopere tot creştetul.

— Domnişoară avocat, gânditul este interzis. E vară.

Mă aplec şi-mi retrag capul de sub palma lui, netezindu-mi părul.

— Trebuie să-mi țin mintea în formă pentru sesiunea de dezbateri. Cred că Butterfield se va confrunta cu Trawley anul ăsta şi chiar vreau să le tăbăcesc fundurile.

Killian se strâmbă şi urcă în microbuzul de la Float & Boat, pe care îl folosim să-i ducem pe clienți până la râu pentru excursia de zece kilometri în canoe.

— Te voi lăsa să faci tu onorurile, spune aruncându-mi megafonul pe care îl ținem în spatele scaunului şoferului.

Oftez şi îl duc la gură.

— Îmbarcarea pentru excursia de zece kilometri de la ora zece treizeci! strig spre parcare. Îmbarcarea acum pentru ora zece treizeci, plecarea în zece minute.

Vreo doisprezece studenți vin grăbiți spre noi, cărând genți frigorifice grele şi rucsacuri în care au înghesuit prosoape de plajă şi loțiuni de protecție solară. Îşi depozitează lucrurile în partea din spate a microbuzului şi urcă. Killian îi întâmpină bătând palma cu toți şi pornind radioul pe postul local Top 40, basul bubuitor răsunând pe geamurile deschise. După ce toată lumea s-a urcat, trântesc portiera din spate, mai verific o dată curelele remorcii şi sar şi eu în microbuz, aşezându-mă pe locul din spatele lui Killian. El porneşte motorul şi iese încet din parcare, cu remorca zăngănind în urma noastră.

Studenții sunt deja chercheliți, cu beri în mâini,

făcându-şi *selfie*-uri pe locurile din spate. La jumătatea excursiei vor fi deja mahmuri şi arşi de soare, probabil ca după război, în momentul când canoele lor vor pluti spre locul de debarcare de la Flaherty's. Însă acum, înainte ca deshidratarea şi iritabilitatea să se instaleze, sunt amețiți şi gălăgioşi, practic țopăind de bucurie.

— Hei, vrei o bere? mă îmbie un tip înalt, brunet, cu un dragon tatuat pe braț, aplecându-se spre spătarul scaunului meu şi întinzându-mi o Bud Light.

— Nu pot, răspund ridicând din umeri. Sunt în timpul serviciului.

Se plesneşte cu palma peste frunte.

— O, la naiba! Îmi pare rău.

Se uită la mine, încercând să se concentreze.

— Îți place să lucrezi aici?

— E OK.

Practic, sunt nevoită să țip pentru a mă face auzită din cauza muzicii lui Killian, care se revarsă din difuzoare.

— E mai bine decât să întorci hamburgeri la McDonald's.

El încuviințează şi ia o sorbitură din berea lui.

— Eu lucrez la Chipotle[10]. Nu e cu mult mai bine.

— Pe-aici nu avem Chipotle, îi spun. Aş ucide pentru unul.

— Asta-i nasol. Eu locuiesc în Ann Arbor; acolo avem de toate.

Fireşte. Întregul grup a venit cu maşina în Butterfield pentru a-şi petrece weekendul, o evadare de vară din aglomerația centrului universitar.

Microbuzul nimereşte într-o groapă şi tipul cade în față, practic răsturnându-se pe locul meu.

— Ho! exclamă el întorcându-se la locul lui.

Killian schimbă direcția microbuzului, mergând pe

---

[10] Reţea de restaurante în SUA, Canada şi Marea Britanie (n. tr.)

urmele de roți existente în câmpul de lângă râu.

— Se pare că am ajuns, spun ridicându-mă, înainte ca maşina să se oprească de tot. Plutire plăcută!

Tipul deja mi-a întors spatele, dându-i berea pe care mi-o oferise mai devreme unei fete îmbrăcate într-un costum de baie roz. Îl urmez pe Killian, coborând din microbuz şi ducându-ne spre partea din spate, lucrând în tandem pentru a desface suficient curelele ca să putem scoate canoele din remorcă. Unii dintre studenți îl ajută pe Killian să ridice canoele din remorcă. Ducem canoele pe malul râului, în timp ce studenții îşi descarcă genţile frigorifice şi se ceartă în privința locurilor pe care le va ocupa fiecare în ambarcațiune.

Iau vreo zece bucăți de sfoară din portbagaj şi i le dau tipului cu tatuajul.

— Poftim, îi spun. Folosiți-le pentru a lega toate canoele laolaltă ca pe o plută mare. În felul acesta nu vă veți îndepărta unul de altul şi nu va trebui să vâsliți prea mult.

— Mulțam, îmi zice, părând cu adevărat recunoscător şi atingându-mi degetele în timp ce ia funia. Hei, vrei să ne faci o poză?

Se adună în jurul canoelor, băieții dându-şi jos tricourile, iar fetele punându-şi ochelarii de soare, ridicând berile şi sugându-şi burțile.

— Unu, doi, trei, număr eu şi fac fotografia cu iPhone-ul pe care mi l-a dat tipul.

Fotografia va fi postată pe Facebook şi pe Instagram înainte ca ei să ajungă măcar la jumătatea râului, toată lumea fiind etichetată şi comentând despre o amintire pe care n-au apucat încă să o trăiască cu adevărat.

Eu şi Killian îi ajutăm să se urce şi apoi rămânem pe mal, făcându-le cu mâna în timp ce se îndepărtează plutind.

— O rezervare rezolvată, urmează încă şapte, spune el vesel.

Oftez.

— Plus câți s-or mai nimeri fără rezervare.

— Hei, consideră-te norocoasă, zice Killian întinzându-şi braţele deasupra capului. De data asta, cel puţin n-a mai vomitat niciunul în maşină.

*

E o zi lungă, iar la sfârşitul ei mă dor muşchii şi îmi simt faţa ca o concavitate plină de sudoare şi de loţiune pentru plajă. Dar toate canoele simt lansate la timp, nimeni n-a pierdut nicio padelă sau vreo vestă de salvare şi nu avem de strâns decât trei sticle sparte de bere. Aşa că, una peste alta, a fost un adevărat succes.

— Se pare că prietenii noştri de dimineaţă încă sunt prin zonă, spune Killian în timp ce terminăm de încărcat ultima rundă de canoe în remorcă, astfel încât să nu trebuiască s-o facem mâine-dimineaţă la prima oră.

Câţiva dintre tipii din primul grup sunt în parcare, stând pe genţile frigorifice sau în cala unei camionete, încercând să se trezească înainte de a pleca spre casă cu maşinile lor.

— Nu ştiu cum de pot să bea toată ziua şi să nu închine steagul până acum, spun cercetând o băşică de pe deget.

— Sunt convins că alcoolismul e ca un sport universitar acolo de unde vin ei, remarcă Killian. Ştiai că jumătate dintre studenţi se ţin de beţii în mod regulat?

Îşi dă ochii peste cap şi eu mă înroşesc amintindu-mi de seara de alaltăieri de pe doc. Nu ştiu sigur cât a băut Killian. O bere? Două? Oricum, nu îndeajuns încât să se fi făcut de râs.

— Ştii, George Bernard Shaw a spus cândva: „Alcoolul este anestezia pe care o suportăm în timpul operaţiei vieţii”. Tipul ăsta avea ceva drăguţ de spus cu fiecare ocazie.

Killian se uită la mine.

— Ai auzit de Shaw, nu-i aşa?

Îmi încrucişez braţele la piept.

— Bineînţeles.

Un truc caracteristic dezbaterilor este să-ţi începi

argumentația cu un citat spus de cineva celebru (şi de preferat mort). George Bernard Shaw, un dramaturg irlandez, a fost regele replicilor scurte şi la obiect, astfel încât vorbele sale de duh au tendința să se ivească pe neaşteptate, în legătură cu orice subiect, de la politică la etică sau la vegetarianism.

— Grozav. În mod categoric ar trebui să avem un Shaw-Off.[11]

Killian îşi dă pe spate cozorocul şepcii de baseball.

— Vrei să mergi să mănânci ceva? Eu unul mor de foame.

Un *Shaw-Off?* îmi înăbuş un zâmbet.

— Mă duc cu Mel, zic dând din cap spre clădirea biroului.

— Te pot conduce eu acasă, se oferă Killian arătând spre Jeepul lui uzat. Chiar dacă arată dubios, îți jur că nu e periculos.

E atât de drăguț, încât aproape că spun da. Dar atunci va trebui să-i explic lui Mel de ce n-am nevoie să mă ducă ea acasă şi mă simt epuizată numai când mă gândesc la zâmbetul atotcunoscător pe care mi l-ar arunca.

— Poate în altă zi, îi spun. Sunt cam obosită.

Dezamăgirea îi dispare de pe chip chiar înainte să-mi dau seama că a existat.

— În regulă. Ciao! îmi spune Killian dând din cap spre mine, după care dispare cu mâinile în buzunare.

Încerc să nu-l urmăresc cu privirea, dar e atât de înalt… sunt fascinată de felul în care se mişcă trupul lui, de distanța pe care o acoperă cu fiecare pas.

Se răsuceşte pe călcâie, de parcă ar putea să-mi simtă privirea ațintită asupra lui, şi ridică o mână în aer în timp ce merge cu spatele.

---

[11] Joc de cuvinte bazat pe omofonia dintre numele dramaturgului şi verbul *to show off*— a se lăuda, a se mândri, (n. tr.)

— Nu-mi pot imagina ce te-ai face fără mine!

Clatin din cap.

— Nu te flata singur!

Mă întorc înainte ca el să-mi poată răspunde şi mă aşez la o masă de picnic, scoțându-mi mobilul ca să văd cât este ceasul.

— Bună, spune studentul cu tatuaj venind spre mine.

E bronzat şi pare obosit, dar zâmbeşte sfios.

— Ai terminat serviciul?

Îmi întinde o altă doză de Bud Light.

— Nu e tocmai rece, dar arăți de parcă ți-ar prinde bine o bere.

Îmi încrucişez brațele şi las capul într-o parte.

— Tu chiar vrei să beau asta. Eşti vreun polițai sau ceva de genul?

Se uită la mine încurcat, apoi izbucneşte în râs.

— La naiba. Eşti minoră.

— Fireşte că sunt minoră.

— Ei bine, bună, *Minoro.* Eu sunt Carson.

Vară berea în rucsac şi îmi întinde mâna. I-o apuc şi sunt surprinsă de cât de rece e pielea lui.

— De fapt, nici eu n-am încă douăzeci şi unu de ani, aşa că poți fi mai mult decât sigură că nu sunt polițai.

„Numele lui începe cu C". Gândul îmi umblă slobod prin minte. Îl înăbuş, ridicând din sprâncene şi arătând spre pancarta mare ce atârnă în fața biroului: INTERZIS CONSUMUL BĂUTURILOR ALCOOLICE DE CĂTRE MINORI.

— Nu cred că domnul Flaherty ar fi încântat să audă asta.

Carson râde.

— Dar domnul Flaherty nu verifică fiecare buletin, nu-i aşa?

Ridic din umeri şi apoi îi fac semn cu mâna lui Mel în timp ce iese grăbită din birou, lăsând plasa împotriva insectelor să fluture în urma ei.

— Libertate!

Vine alergând şi se apleacă spre mine, punându-şi un braț în junii taliei mele.

— Vee, îți faci prieteni?

— Ele Carson, spun dând din cap spre el şi evitând privirea lui Mel.

— *Carson.*

Mel mă înghiontește şi îi strânge entuziasmată mâna lui Carson. O înghiontesc şi eu, mai tare.

— Mai devreme erai într-o canoe, nu? îl întreabă.

— Dap. Se uită spre prietenii lui, care au început să-şi strângă lucrurile. Iartă-mă, tu eşti… Vee?

— Veda, spun. Iar ea e Mel.

Carson rânjeşte.

— Veda şi Mel, ce faceți în seara asta?

— Ăăă…

Sincer, intenționam să o rog pe nici să mă ducă direct acasă, să fac un duş rece ca gheața şi să zac în pat în următoarele douăsprezece ore sau ceva de genul ăsta.

— Nu facem nimic, ciripeşte Mel.

Îmi stăpânesc impulsul de a-i trage un cot în coaste.

— Păi, cred că unii dintre noi au de gând să meargă în parcul de distracții cu ocazia sărbătorii Dune Days, spune Carson. Vreți să veniți şi voi?

Privirea lui Mel o întâlneşte pe a mea şi clatin uşor din cap. Încă nu am semnat în mod oficial planul ei cu cele Douăzeci şi şase de Sărutări. Nu am niciun motiv să ies în seara asta cu un băiat al cărui nume nu ştiu de ce se întâmplă să înceapă cu *C.*

— Fireşte, zice Mel luându-mă de mână şi trăgându-mă spre maşină. Ne vedem acolo.

CAPITOLUL NOUA

— Nu pot s-o fac, mă vait lăsându-mi brațul şi degetele

să atârne în voia vântului. Este atât de stupid… Bineînțeles că pe primul tip care s-a apropiat pe furiș de mine la muncă avea să-l cheme *Canon.*

— Vee, pe bune. Nu e un ciudat; e drăguț, hotărăşte Mel semnalizând şi cotind pe câmpul supraaglomerat care este folosit drept parcare pentru parcul de distracții. Ăsta e un semn. Trebuie să faci chestia cu cele Douăzeci şi şase de Sărutări şi o să începi din seara asta.

— Nici măcar nu-l cunosc!

Mă lipesc din nou de tetiera scaunului.

— Poți oricând să dai bir cu fugiții dacă situația devine naşpa, zice Mel coborând din maşină. Îi spui pur şi simplu că ai crampe şi că trebuie să te duci acasă.

Rămân fără cuvinte la gândul de a-i spune vreodată asta unui tip necunoscut – nici măcar cu Mark nu mi-a plăcut să vorbesc despre aşa ceva –, dar o urmez spre casa de bilete. Deşi, practic, Dune Days s-a terminat, parcul de distracții e ticsit de lume şi de senzații tari. Lumini sclipitoare ce provin dinspre diversele atracții mă orbesc, oamenii țipă la unison în timp ce corabia piraților atinge culmea şi coboară înapoi într-un fel de cădere liberă, iar mirosul copleşitor de gogoşi prăjite îmi asaltează nasul.

Plătim fiecare câte opt dolari pentru cinci curse şi ne aventurăm prin iarbă.

— Poate Carson va câştiga o jucărie de pluş pentru tine, îmi spune Mel în timp ce trecem pe lângă jocurile din parcul de distracții şi pe lângă un tip slăbănog, care mişcă un ciocan uriaş la un joc pentru testarea puterii şi trimite pucul de metal în sus cu un scârțâit.

— Vezi-ți de treabă, îi zic lui Mel împingând-o nițel.

Ea se duce spre cortul cu premii şi mângâie un urs mov imens.

— Vee, el vrea să meargă acasă cu tine, strigă ea.

— Dacă speri că am să-l câştig pentru tine în seara asta, cred că ai ales tipul greşit cu care să ieşi, murmură o voce

profundă în urechea mea.

Mă răsucesc, îmbujorându-mă.

— Nu vreau… nu voiam…

Mi se blochează cuvintele în gât în timp ce-l examinez pe Carson. S-a schimbat de slip şi de tricou şi e îmbrăcat cu o pereche de pantaloni scurți şi cu o cămaşă cu mâneci scurte, coada dragonului tatuat ieşindu-i de sub o mânecă. Are părul dat cu gel şi poartă o pereche de ochelari cu rame groase. Uşor bronzat la față, cu zâmbetul care îi dezveleşte dinții extrem de albi, arată absolut perfect.

— Hei, linişteşte-te, îmi zice el zâmbind şi întinde mâna să-mi atingă cotul. Vreau să spun doar că jocurile astea sunt aranjate şi că nu sunt destul de isteț să-mi dau seama cum să-i înving pe angajații din parcurile de distracție.

— O!

Mă uit în jos la sandalele mele, dorindu-mi în sinea mea ca Mel să se întoarcă şi să mă ajute să schimb subiectul conversației.

Doi dintre prietenii lui Carson din excursia în canoe vin în spatele lui, arătând şi ei mult mai dichisiți decât în urmă cu câteva ore, iar Mel apare lângă mine.

— Eu sunt Mel, spune întinzându-le mâna.

Cody şi Nick se prezintă singuri, iar Mel îmi aruncă o privire scurtă. *Vrei să-l schimbi pe Carson cu Cody?* Răspund cu o clătinare rapidă din cap, care să le pară băieților doar o aranjare a părului. Carson arată – trebuie să recunosc – neaşteptat de sexy. Şi dacă totul merge bine, am să-l sărut în seara asta. Simt cum stomacul mi se face ghem.

Seara începe, ca în cazul celor mai bune seri, cu vată de zahăr. Mel se înfioară când rup o bucată albastră din norul zaharos al lui Carson şi o vâr în gură.

— O să intru în comă diabetică numai uitându-mă la tine, îmi spune ea clătinând din cap.

— Dar este atât de bună… îi zic în timp ce zahărul îmi pătrunde direct în fluxul sangvin şi îmi zguduie tot

organismul.

Carson îmi întinde bățul cu cea mai multă vată de zahăr.

— Voi avea nevoie de ambele mâini, îmi spune.

Cody şi Nick privesc spre zona de picnic, prinşi într-o discuție.

— Poate c-ar fi trebuit să te avertizez că suntem destul de buni cunoscători ai parcurilor de distracții. În principiu, mergem la toate festivalurile la care putem şi cumpărăm o cantitate impresionantă din cea mai ciudată mâncare de la târg înainte să ne dăm în atracții.

— *Înainte* să vă dați în atracții? îl întreb.

— Da. Carson ridică din umeri. Nu ştiu de ce o facem în această ordine, dar de obicei se dovedeşte a fi în regulă.

Mă uit la Mel şi ea ridică din sprâncene. Nick îşi scoate mobilul şi tastează frenetic, înclinând ecranul astfel încât să poată vedea şi Carson.

— Aşadar, am luat brânză prăjită, minigogoşi, plăcintă cu cireşe, şuncă învelită în ciocolată şi Fat Elvis pe băț. E toată lumea de acord cu combinația asta?

— O, Doamne! Mel închide ochii, genele ei negre, date cu rimei, contrastând cu tenul ei deschis. Minigogoşi. Am uitat cu desăvârşire de minigogoşi.

Cody ridică mâinile în aer şi îşi lasă capul în jos.

— Aclamați-l cu toții pe Zeul Mini-Gogoaşă, înalta Divinitate a Parcurilor de Distracții şi a Bâlciurilor Statale de Pretutindeni!

Trebuie să spun că, în pofida agitației din stomac, o minigogoaşă (sau patru) sună destul de bine acum.

Împărțim lista, fiecare dintre noi fiind responsabil să achiziționeze ceva din meniu. Mie îmi este repartizat Fat Elvis pe băț, iar plăcinta cu cireşe îi revine lui Carson. Când ne despărțim să ne aşezăm la cozile respectivelor standuri, Carson mă ia de braț.

— Vino cu mine, îmi spune. Coada la plăcinta cu cireşe

e foarte scurtă, aşa că vom putea să ajungem la ambele standuri înainte să se întoarcă ceilalți.

Mirosul plăcintei este copleşitor şi începe să-mi fie puțin greață de la vata de zahăr.

— Vezi tu, eu nici măcar nu ştiu ce este un Fat Elvis pe băț, îi spun lui Carson. N-am mai fost în parcul de distracții de aproape cinci ani şi nu cred că pe-atunci aveau aşa ceva.

Carson scoate un icnet exagerat.

— Locuieşti în Butterfield şi nu te duci în parcul de distracții de Dune Days? Ce-i în neregulă cu tine?

— Când locuieşti într-un loc care este, practic, o capcană pentru turişti şi care are un milion de festivaluri diferite în fiecare an, începe să fie oarecum ceva plictisitor să-ți petreci timpul alături de angajații parcului şi de turişti. Mă ruşinez şi-mi retrag în minte toate cuvintele, revizuindu-mi argumentația. Nu că tu ai fi vreun turist. Tu eşti student, aşa că e altceva.

Carson se apleacă şi-mi îndepărtează un firicel de vată de zahăr de pe vârful nasului.

— Şi tu eşti o localnică adorabilă, îmi răspunde schițând un zâmbet.

Las capul în jos şi îmi privesc picioarele, care, după câteva zile de muncă la Float fie Boat, deja etalează o dungă de bronz la nivelul gleznelor. Câte „localnice" a mai agățat Carson cu fraza asta în timp ce el şi prietenii lui gustau din mâncarea de la festivalurile organizate prin Michigan?

„Nu contează", îmi spun în timp ce Carson îl roagă pe tipul de la stand să-i mai dea o hârtie ca să învelească plăcinta. „În seara asta e vorba doar de sărutat".

— Nu pot să cred nici că nu ştii ce este un Fat Elvis pe băț, zice Carson în timp ce traversăm iarba. Dar cred că viața ta urmează să se schimbe.

Unt de arahide, ciocolată şi costiță învelită în aluat cu aromă de banane şi prăjit până devine crocant: asta e Fat Elvis pe băț. Am aşezat toată mâncarea pe o masă pentru

picnic şi Cody insistă să imortalizăm printr-o fotografie fiecare fel de mâncare înainte de a ne apuca să mâncăm cu poftă.

— O, Doamne! icnesc după prima îmbucătură.

— Am mai convertit pe cineva, spune Nick.

— E… exact gustul pe care ai vrea să-l aibă mâncarea ta, îi spun lui Mel întinzându-i bățul. Toate mâncărurile ar trebui să aibă gustul ăsta. Încearcă.

— Nici gând, răspunde ea. Mă rezum la brânza prăjită.

Însă o văd cum se uită pofticioasă la minigogoşi, deşi este mult prea implicată în recenta ei luptă antizahăr pentru a lua chiar şi o singură înghițitură.

După mâncare, urmează atracțiile. Băieții sunt plini de energie de la atâta zahăr, țâşnind prin mulțime, lovindu-se reciproc cu pumnii şi prefăcându-se că se luptă pe iarbă. Vor să se dea în toate atracțiile – în maşinuțe, în Zero Gravity, în roată şi în orice altă drăcie care saltă, se învârte sau vibrează, dar pe mine simplul gând de a mă urca în aşa ceva mă face să amețesc.

În timp ce băieții se leagănă la doisprezece metri înălțime de sol în Fire Ball, eu şi Mel cumpărăm două sticle de apă şi ne trântim pe o bancă. Arunc o privire spre telefon – e aproape zece seara.

— Vee, asta este una dintre cele mai frumoase seri de până acum, vorbesc serios, spune Mel ținând sticla de apă lipită de frunte. Asta e o seară de care ne vom aminti când vom fi bătrâne şi nu vom mai putea sta treze după ora nouă seara. Şi, adaugă ea cu un zâmbet răutăcios, am senzația că tu vei încheia seara cu un fior.

Îmi las capul pe spate, mijind ochii spre cerul întunecat, dar este imposibil să văd vreo stea din pricina luminilor orbitoare ale parcului de distracții.

— Mai vedem.

Se întoarce spre mine, bosumflându-se nițel.

— Nu te distrezi?

— Ba da, recunosc eu. Deşi, dacă mi-ai fi spus azi-dimineață că voi ajunge să mă distrez în parcul de distracții cu nişte tipi pe care de-abia i-am cunoscut, te-aş fi trimis la spitalul de nebuni.

— Nu poți să plănuieşti o seară ca asta, spune Mel solemn. Trebuie pur şi simplu să aibă loc.

Privim mulțimea care trece pe lângă noi – familii, cupluri, grupuri de prieteni şi nişte bunici adorabili care sunt şi mai încântați decât nepoții lor să joace Skee-Ball[12] şi Bozo Buckets[13].

Fire Ball mai face o ultimă rotație, care îți întoarce stomacul pe dos, şi revine la sol. Carson, Cody şi Nick sunt primii care coboară, împingându-se veseli unul pe altul şi râzând în timp ce coboară rampa.

— Asta. A. Fost. Uimitor! exclamă Nick aplecându-se să-şi tragă răsuflarea. Sunteți sigure că nu vieți să vă dați şi voi o dată? Mai avem bilete pentru încă o tură.

— O, nu, spun scoțându-mi propriile bilete din buzunar. Pe astea le-am păstrat pentru roată şi cred că e timpul să le folosim.

Cody oftează.

— Nici măcar nu-mi pot aminti când m-am dat ultima dată într-o roată. Poate când aveam trei ani.

— O, fii serios!

Mel sare în picioare şi aruncă sticla goală de apă într-un coş de gunoi.

— Îți va prinde bine. Probabil o să te trezeşti cu leziuni cerebrale de la atâta sărit în toate chestiile alea rapide.

Carson întinde mâna şi mă ridică de pe bancă. Încerc să mă desprind de îndată ce sunt în picioare, însă el mă strânge mai tare şi îşi împleteşte degetele cu ale mele, aruncându-mi

---

[12] Joc asemănător bowlingului (n. tr.)

[13] Joc pentru care se foloseşte un număr de găletuşe în care, pe rând, fiecare jucător aruncă o minge de tenis. (n. tr.)

un zâmbet ce mă face să simt, în mod neaşteptat, fluturi prin stomac.

— Spune-i lui Mel că-i rămân dator. Nu cred c-aş mai putea face față încă unei atracții care se mişcă cu mai mult de opt kilometri pe oră, îmi zice el în şoaptă.

— Prea mult Fat Elvis pe băț?

După o secundă de şovăială, îi strâng mâna şi mi-o strânge şi el, degetele noastre angajându-se într-un dialog complex, care nu are nicio legătură cu ceea ce discutăm de fapt. Uitasem asta – fiorul de a atinge pe cineva, încercând să descifrez sensul fiecărei mici mişcări. Şi, în lipsa alcoolului, sunt şi hiperconştientă de cât de ciudată e senzația să fiu cu cineva care nu e Mark.

Carson scoate un geamăt.

— Mult prea mult.

Degetul lui mare trasează lent cercuri în palma mea.

Roata e aproape pustie, iar operatorul urmăreşte un video pe telefonul lui în timp ce noi ne apropiem. Cu o fluturare a mâinii, ne refuză biletele când i le întindem şi ne deschide portița, lăsându-ne să ne urcăm în primele două vagoane.

— Păstrați-le pentru ceva mai bun, băieți.

Mel se înghesuie între Cody şi Nick, în vreme ce eu şi Carson ne aşezăm în vagonul din spatele lor.

— Să fiți cuminți acolo, strigă Mel întorcându-se şi ridicând ambele degete mari în sus.

Roata se urneşte scârțâind, iar Cody şi Nick mişcă vagonul lor dintr-o parte în alta.

— Îmi pare foarte rău, spun depărtându-mă de Carson, cu chipul arzându-mi. Ea n-are măsură.

— Hei! Mă cuprinde cu brațul pe după umeri. E grozav. Asta înseamnă distracție. Nu-i aşa?

Îmi înclină fața spre el, atingându-mă uşor cu degetele pe bărbie.

— Corect, îi răspund în şoaptă.

Urcăm tot mai sus, iar luminile care se rotesc sunt din ce în ce mai reduse. Simt mâna caldă a lui Carson pe pielea mea, iar umărul meu începe perfect sub brațul lui. *C* va fi un sărut plăcut. Fără bere searbădă, grețoasă; fără Seth care să se uite la mine cu ochi iscoditori; fără obligații. Doar o seară plăcută, un tip drăguț şi o roată care urcă până la stele. Tot ce trebuie să fac este să închid ochii.

CAPITOLUL ZECE

A doua zi, dau jos fotografiile mele cu Mark şi le pun deoparte. Scot lista cu regulile celor Douăzeci şi şase de Sărutări de sub pat şi o fixez în mijlocul panoului de pe perete. Şi accept cererea de prietenie a lui Killian de pe Facebook. „Nu e mare lucru", mă gândesc în timp ce pun cutia de carton plină cu amintirile celor doi ani şi jumătate de relație cu fostul meu iubit pe raftul cel mai de sus al dulapului meu, dar tot e ceva. Îmi surprind imaginea în oglindă şi zâmbesc cu gura până la urechi, întrebându-mă la ce s-o fi gândind Carson în acest moment, pe drumul lui înapoi spre Ann Arbor.

Jeffrey trece prin fața camerei mele şi îşi vâră capul pe uşă.

— De ce faci curat? mă întreabă derutat.

Oftez. N-am fost niciodată genul de familie care spală vasele imediat după masă – spre mâhnirea tatălui meu –, dar este trist că fratele meu de doisprezece ani nu înțelege conceptul de curățenie sau de ce ar fi necesară.

— Întorc pagina, îi spun.

— Bine, cum zici tu…

Bate cu degetele pe clanța uşii.

— Nu uita că petrecerea tatii şi a Lilei are loc weekendul ăsta.

— Pff! Uitasem. Nu vrei să mergi, nu-i aşa? Putem să găsim o scuză şi să nu se ducă niciunul.

Jeffrey ridică din umeri.

— Trebuie să stau cu Kaylee. Vor să-mi dea patruzeci de dolari.

— Patruzeci de dolari pentru a avea grijă de propria soră? întreb ridicând din sprâncene.

El îşi dă ochii peste cap şi se desprinde de cadrul uşii, ieşind pe hol.

— Zic şi eu aşa, tata se va enerva la culme dacă n-ai să apari.

Închid uşa fără să subliniez ceea ce este evident: că nu-mi pasă dacă tata se supără pe mine. Camera mea arată mai bine decât a arătat în ultimele luni – poate în ultimii ani –, deşi încă există haine murdare pe podea şi cărţi şi hârtii îngrămădite pe birou, de care va trebui să mă ocup mai târziu. Trag draperiile ca să intre înăuntru mai mult soare şi fac repede o fotografie pentru a i-o trimite lui Mel, cu textul „un nou început".

Câteva secunde mai târziu sună telefonul.

— Aşadar, asta înseamnă că ai acceptat în mod oficial? Am văzut regulile celor Douăzeci şi şase de Sărutări pe panoul tău.

În acest moment, având camera pe jumătate ordonată, fără pozele cu Mark la vedere şi cu literele de la *A* la *C* tăiate din alfabet, orice pare posibil. Rânjesc.

— Cred c-am acceptat.

Imediat după ce scoate un strigăt ce aproape că-mi sparge timpanele, fiind din cale-afară de bucuroasă, Mel se lansează într-o analiză detaliată a băieţilor din Butterfield care ar fi cei mai buni candidaţi pentru fiecare literă. Evident, a petrecut ceva timp gândindu-se la asta.

— Dar stai aşa! îşi întrerupe ea monologul. Ar trebui să notezi numele tuturor tipilor cu care te săruţi şi amănunte despre locul în care s-a întâmplat, ca să ne putem aminti.

Pare caraghios să mă gândesc că aş putea uita vreodată împrejurările în care m-am sărutat cu cineva, dar înţeleg că,

odată ce-ai trecut de cea de-a cincisprezecea însemnare sau cam aşa, unele dintre cele mai puțin memorabile ar putea să înceapă să se amestece între ele.

— Bine, aşteaptă.

Pun telefonul pe difuzor şi scotocesc prin sertarele biroului meu, căutând un caiet care să nu fie deja plin cu notițe mâzgălite de la cursuri. Găsesc unul care mai are câteva pagini goale la sfârşit şi iau un pix.

— Ce-ar trebui să scriu?

— Numele, îmi spune Mel. Normal. Şi unde l-ai sărutat.

Adam

— Care este numele de familie al lui Adam?

Mel oftează.

— Uau, Vee, chiar eşti uitucă! E Cook.

Adam Cook
Pe docul de la Flaherty's Float & Boat

— Bine, ce altceva?

— Nu ştiu. Ce altceva vrei să-ți aminteşti?

Lovesc uşor cu pixul pe hârtie.

— S-ar putea să pară răutăcios, dar am putea clasifica sărutările sau ceva de genul?

— Da! Telefonul pârâie. Asta-i perfect. Dă-le note de la unu la zece, iar la sfârşitul verii va trebui să alegi unul care să câştige titlul de Cel Mai Plăcut Sărut.

— Adam primeşte un şase, îi spun scriind nota cu înfloriturі.

— Vai, numai şase din zece?

— Probabil ar fi fost un şapte, dacă m-ar fi sunat aşa cum a spus că o va face, recunosc eu.

Strâmb din nas, încercând să-mi dau seama cu cât să notez sărutul tatii. Nu prea contează.

Barry (tata)
Un sărut părintesc ciudat – pff! La el acasă
1/10

— Tata primeşte doar un unu. Fiindcă… de-aia.
— Destul de corect. Şi Carson?

Carson din Ann Arbor
În roata din parcul de distracții de Dune Days
8,5/10

Mă las pe spate, îngăduindu-mi să retrăiesc puțin din seara trecută: gustul de vată de zahăr pe limba mea, senzația mâinii calde a lui Carson cuprinzând-o pe a mea, ultima tură a roții şi senzația de a fi suspendată în spațiu.

— Opt virgulă cinci.

— Opt virgulă cinci? întreabă Mel oftând. Mie mi s-a părut un sărut al naibii de perfect, care ar fi meritat un zece.

Pun caietul într-o parte.

— Mel, am experimentat un sărut de zece. Şi, oricât de grozav a fost Carson, sărutul acela n-a fost.

Ea pufneşte.

— Trebuie să fie drăguț.

— Ce vrea să-nsemne asta?

— Nimic, răspunde şi îşi drege glasul. Nu contează. Însă trebuie să elaborăm strategii pentru următoarele litere. Vrei să ieşim să luăm micul dejun?

Fat Snacks sare pe patul meu şi se cuibăreşte lângă mine, torcând zgomotos.

— Poate la prânz? îi propun, mângâind blana moale a motanului şi detestând ideea de a mă ridica din nou.

— În regulă, vin la tine în câteva ore, îmi zice Mel. Între timp, fa nişte cercetări. De la *D* la *Z*.

— Să trăiți! spun şi închei convorbirea.

Rămân culcată, intenționând să mă ridic şi să continui să fac ordine în cameră, dar în loc de asta, devin tot mai somnoroasă cu fiecare minut care trece, aşa cum mi se întâmplă ori de câte ori Fat Snacks mă onorează cu prezența lui. El e ca un somnifer cald şi blănos.

— Tu eşti cel mai bun iubit pe care l-am avut vreodată, Fatty, îi spun şi închid ochii.

*

— Deci, s-auzim, cere Mel ciugulind din sandviciul ei.

Stăm la o masă afară la cafeneaua noastră preferată de pe Main Street, privind afluența de turişti.

— Cine se află pe lista ta cu Băieți de Sărutat?

— Şşt, fac eu privind în jur. Nu spune întregului Butterfield ce am de gând să fac.

Mel flutură nepăsătoare din mână.

— Sunt prea ocupați să cumpere suvenire pentru a fi atenți la ceea ce vorbesc două localnice.

Mănânc câteva felii de castravete din salata mea.

— Chiar am de gând să fac asta? Să aleg un tip şi să mă țin după el doar pentru inițială prenumelui său?

— Da, răspunde Mel pe un ton foarte serios. Şi, la sfârşit, va fi meritat efortul.

Îşi vâră un cub de gheață în gură şi îl ronțăie zgomotos, făcându-mă să tresar.

— Toată vara vor avea loc focuri de tabără în aer liber şi petreceri pe plajă, plus festivalurile obişnuite din Butterfield la care participă turiştii, aşa că nu va fi o problemă să ieşi şi să cauți băieți. Şi, evident, ai deja un *K* pe listă, adaugă zâmbind cu subînțeles.

Clatin din cap, deşi ceva îmi spune că nu voi avea mult de furcă pentru a fi sărutată de Killian, dacă aş vrea ca el s-o facă – însă n-are rost să fac acum o obsesie din asta.

— Cred că m-am gândit deja şi la un J, îi comunic fluturând din gene în timp ce Mel se apleacă spre mine, nerăbdătoare.

— Jeffrey.

— Îhh, Vee, e scârbos.

Mototoleşte şervețelul şi îl aruncă în mine.

— Asta nu se pune.

— Pe tata l-am pus la *B.* Iar la *F* poate fi Fat Snacks…

— Nu! strigă ea râzând. Nu ai voie să-i săruți pe toți membrii masculini din familia ta.

— Ei bine, ce părere ai despre…

Sunt cât pe ce să-l aduc pe Seth în discuție pentru litera *S,* dar mă opresc la timp.

— Ce părere să am despre ce? mă întreabă Mel mijind ochii, de parcă ar şti ce urma să-i spun.

— Ăăă, ce părere ai despre petrecerea mamei mele vitrege de care ne-a spus tata? E weekendul ăsta. Cine ştie, poate capăt pe acolo un sărut sau două.

Reuşesc să trec de la una la alta destul de firesc.

Expresia ei se destinde.

— Asta e o idee nemaipomenită! O să întreb în stânga şi în dreapta să văd dacă au fost invitați oameni pe care-i cunoaştem şi noi. Presupun că este pentru colegii ei de la serviciu, nu-i aşa?

— Mda, iar eu cred că cei mai mulți locuiesc în Grand Rapids.

Mel ridică din umeri.

— Trebuie să fie acolo măcar o persoană pe care să o cunoaştem şi noi. Şi dacă nu… tu devii din ce în ce mai pricepută când vine vorba să-ți faci prieteni noi.

— De ce are Vee nevoie de prieteni noi?

Seth apare din senin, o umbră neagră în contrast cu decorul multicolor al orăşelului nostru. Se apleacă peste grilajul care separă curtea interioară a cafenelei de trotuar şi ia un cartof prăjit din farfuria lui Mel.

— N-am nevoie, îi răspund, avertizând-o pe nici cu privirea.

Nu există absolut niciun motiv pentru care Seth ar

trebui să ştie despre treaba cu cele Douăzeci şi şase de Sărutări.

— Ce cauți aici? îl întreabă Mel, păzindu-şi cu mâna restul cartofilor prăjiți.

— Am de predat o lecție, răspunde Seth scoțându-şi mobilul. Am întârziat. Dar, mai târziu, vrei să lucrăm la album?

Surâd afabil, încercând să ignor junghiul de gelozie care apare ori de câte ori Mel şi Seth vorbesc despre „album". Compun şi înregistrează cântece de vreo doi ani şi petrec ore în şir încuiați în subsolul lui Seth, lucrând la ele. Dacă Mark era la vreun cros sau ceva, obişnuiam să mă înființez şi eu din când în când, prefăcându-mă că citesc o revistă sau ceva de genul ăsta, în timp ce ei vorbeau despre progresiile de acorduri şi îşi făceau de lucru cu butoanele instabile ale străvechiului aparat de înregistrare cu patru piste al lui Seth, însă nu era nimic mai stingher decât să-i privesc pe ei doi atât de cufundați în ale lor, încât uitau cu desăvârşire că mă aflam şi eu acolo.

— Sigur, răspunde Mel învârtind un cartof în marea de ketchup din farfuria ei. Mâine nu lucrez. Dă-mi un mesaj.

— Pe curând.

Întorcându-se să plece, Seth mă loveşte în glumă peste cap.

Mel îl priveşte plecând şi apoi se concentrează asupra mea, adoptând din nou o expresie şmecheră.

— Mâine nu lucrezi? o întreb bosumflată. Am crezut că vom avea cu toții liber în aceleaşi zile.

— Mda, tata a făcut varză programarea. Te poate duce mama ta?

— Probabil. Oftez şi adopt o față exagerat de tristă. Însă Float & Boat nu va mai fi la fel fără tine acolo.

Mel râde.

— Încetează să-mi mai distragi atenția. Hai să ne concentrăm asupra literei *D*. Avem opțiuni.

Flutură mobilul spre mine, atingând ecranul şi studiind ceea ce nu pot decât să presupun că e lista celor nouă sute de prieteni ai ei de pe Facebook.

— Danny Bridges… el are iubită. Darren Peters… cred că vara asta lucrează ca supraveghetor într-o tabără.

Derulează lista, ochii ei trecând în goană înainte şi înapoi în timp ce examinează ecranul. Dexter Claybourne?

— Dexter? Am mers la aceeaşi şcoală din clasa a doua. E drăguț. Cel mai mare dintre cei cinci frați. E cam scund. Nu ştiu. Ar fi aiurea.

— Nu va fi aiurea.

Mel pune telefonul pe masă şi, spre groaza mea, văd că-l apelează pe Dexter.

— Nu, stai…

Întind mâna să iau mobilul, dar e prea târziu.

— Alo?

L-a dat pe difuzor. Privesc în jur spre ceilalți clienți din cafenea, rugându-mă să nu fie vreun cunoscut care să se fi decis brusc să ia prânzul în oraş.

— Bună, Dex! Sunt Mel Flaherty.

— A, bună, Mel!

Vocea lui Dexter e profundă şi gravă şi, evident, pare uşor încurcat.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce faci în acest moment?

— Ăăă… nimic, pe bune. Eu şi vărul meu avem grijă de surorile mele mai mici.

Mel se uită la mine şi rânjeşte.

— La tine acasă?

Mă fac mică în scaunul meu şi îmi pun palmele la ochi. Nu pot să cred că se întâmplă aşa ceva; probabil că Dexter o crede vreo ciudată.

— Mda.

— Bine, nu pleca nicăieri. Ne vedem în câteva minute.

— Stai, ce…

Mel încheie convorbirea şi sare în picioare, ridicând pumnul.

— În regulă, hai să mergem.

Singurul loc unde vreau să merg este acasă, astfel încât să pot să dispar înăuntru şi să nu mai ies niciodată.

— Sper că ăsta este unul dintre acele lucruri de care să-mi pot aminti într-o bună zi şi să râd, îi spun aruncând nişte bani pe masă.

— Îmi place atitudinea ta.

Mel mă apucă de mână şi mă trage spre uşă.

— Bietul Dexter n-o să ştie ce l-a lovit.

*

Înainte ca Mel să oprească în faţa casei lui Dexter, care se află chiar lângă fosta noastră şcoală primară, simt cum îmi tremură mâinile.

— Bine, şedinţă urgentă de strategie, spune Mel oprind motorul. Cred…

— Nu.

Deschid portiera şi cobor din maşină, ştiind că, dacă mă gândesc prea mult la ce urmează să se întâmple, nu voi mai putea merge până la capăt.

— Hai doar să facem asta.

Traversez trotuarul călcând apăsat, cu Mel alergând în urma mea, şi mă ghidez după ţipetele copiilor care se aud în curtea din spate. Pe iarbă sunt montate un aspersor şi un Slip 'N Slide[14] şi trei fetiţe ţopăie în jurul lor îmbrăcate în costume de baie, chiţăind în timp ce aleargă printre stropii de apă.

Dexter stă sprijinit de balustrada terasei, vorbind cu un tip care trebuie să fie vărul lui, şi, surprins, ridică privirea

---

[14] Jucărie alcătuită dintr-o placă lungă şi îngustă din plastic, măiginită de un tub ce poate fi conectat la orice furtun obişnuit de grădină. Apa iese prin perforaţiile din tub şi udă suprafaţa plăcii. Jucăria devine foarte alunecoasă, permiţând utilizatorilor să sară pe placă şi să alunece pe toată lungimea acesteia, (n. tr.)

spre noi când apărem de după colțul casei. E îmbrăcat în bermude şi poartă o pereche de ochelari de soare supradimensionați. Nu are tricou pe el. Mă opresc brusc, iar Mel se izbeşte de mine, apucându-mă de brațe în timp ce se luptă să-şi păstreze echilibrul.

— Bună! ne salută Dexter.

Celălalt tip se întoarce şi inima mi se face cât un purice. Nu ştiu cum de am putut să uit, dar Dexter e rudă cu Ryan Kelly, unul dintre tipii din echipa de cros a lui Mark.

— Ce se întâmplă?

Încremenesc, iar mintea mi-o ia la goană şi în stomac mi se instalează acea senzație de greață care mă cuprinde în timpul unei dezbateri atunci când sunt înfrântă.

— Du-te! îmi şopteşte Mel la ureche şi mă împinge înainte.

Rămân cu privirea fixată asupra gurii lui Dexter, pe care n-am mai remarcat-o până acum. Buzele îi sunt puțin crăpate, probabil de la soare. Ar trebui să poarte o şapcă.

— Bună, Dexter! Ryan.

Dau frenetic din cap, încercând să inventez o scuză prin care să-i explic de ce suntem acolo. Nu-l pot săruta pe Dexter în fața lui Ryan – dacă o fac, Mark va afla despre asta în răstimpul necesar trimiterii unui mesaj şocant. Însă mintea mă trădează. Nu am notițe, nici argumente pregătite. Nu am mai exersat ore în şir în fața oglinzii, imaginându-mi o situație în care să mă întorc cu spatele într-un colț şi să trebuiască să sărut pe cineva pentru a ieşi din impas.

— Vee voia să-ți dea ceva, zice Mel. Mă apucă de cot şi mă împinge până când mă aflu la câțiva centimetri de Dexter. Nu-i aşa, Vee?

— Aşa e, răspund eu.

— Bine… Dexter ridică dintr-o sprânceană. Ce anume?

La naiba cu Ryan. Acum nu mai am scăpare. Fac un pas în față şi îl apuc pe Dexter de braț, intrând puțin în panică din cauza poziției nasurilor noastre înainte de a-mi lipi

buzele de ale lui. Rămânem încremeniți aşa timp de câteva secunde, iar apoi mă retrag.

— Ce n-ai…?

Lui Ryan îi cade fața.

— Fugi! exclamă Mel şi o ia la goană peste peluză, cu mine pe urmele ei.

Cum fugim noi spre maşină, le aud pe surioarele lui Dexter începând să cânte vesele:

— Dexter şi fata aia, stând într-un copac. *S-Ă-R-U-T-Ă-N-D-U-S-E.*

Izbucnim în râs în timp ce Mel demarează în trombă, cu pneurile scârțâind şi protestând pe asfalt.

— Nu… pot să cred… că tocmai am făcut-o.

Icnesc pentru a-mi recăpăta suflul, când Buick-ul virează brusc după colț.

— Ai fost grozavă, Vee! Mel lasă capul pe spate şi strigă: Mutra lui a făcut toți banii! Ar fi trebuit să filmez.

Pornim radioul şi ne îndreptăm spre casa mea, mişcându-ne în ritmul fiecărui cântec stupid care se difuzează. Inima îmi bate nebuneşte, iar adrenalina îmi curge prin vene.

— Asta a fost o adevărată ambuscadă de sărut, zice Mel. Ai nevoie de un nume de eroină sau ceva de genul. Sărutătoarea Kamikaze. Giugiulitoarea Dulce.

— Magnifica Pupăcioasă.

Chicotesc.

— Cine e vărul lui Dexter? Ryan şi încă ceva, nu? mă întreabă Mel.

— Da, îi răspund rezemându-mă de spătar. E în echipa de cros.

— Oh! exclamă Mel aruncându-mi o privire îngrijorată. Asta înseamnă că…?

Încuviințez.

— Da. Probabil că Mark deja a aflat.

Nu ştiu de ce, dar asta pare să conteze mai puțin acum

decât în urmă cu cincisprezece minute.

— Însă e în regulă.

Ea se bucură şi bate din palme.

— Vee, sunt foarte mândră de tine. Ți-ai revenit! Fata mea şi-a *revenit.*

— Mi-am revenit.

Zăbovesc asupra cuvintelor, savurând felul în care mi se rostogolesc de pe limbă.

— Şi am o mulțime de băieți de sărutat.

*

După ce Mel mă lasă în fața casei, intru grăbită, simțind încă adrenalina, şi urc câte două trepte odată, mergând spre camera mea.

„Bine, e timpul să facem şi mai multă curățenie", îmi spun în sinea mea.

Dacă mă pot duce la un băiat să-l sărut, pot şi să-mi mențin camera în aşa fel încât să arate ca un spațiu normal de locuit, şi nu ca un cuib de păsări ciudat şi supradimensionat. Tata a contribuit la cel puțin jumătate dintre genele mele, aşa că trebuie să fie pe undeva şi Cromozomul Curățeniei.

Scot din debara coşul din plastic pentru rufe şi încep să arunc lucrurile în el. Mâinile mele dau peste tenişii pentru alergat ascunşi sub rufele murdare şi înlemnesc, închizând din nou ochii împotriva unui val de emoții, încercând să mă agăț de nebuneasca senzație de triumf din urmă cu doar câteva minute. Scot un tenis bleu strălucitor din mormanul de rufe şi mă joc cu capetele zdrențuite ale şiretului, simțind cum mi se strânge pieptul când mă gândesc la ce s-a întâmplat acum trei săptămâni, când Mark m-a condus într-un colț pustiu al sălii de sport de la liceu, după ceremonia lui de absolvire, şi-a scos toca de pe cap şi mi-a spus că vrea să ne despărțim.

După aceea a trebuit să mă conducă acasă cu maşina, deoarece nu aveam cu ce să mă întorc. Tot ce-mi amintesc

despre acele cincisprezece minute groaznice este cum m-am concentrat să rămân complet tăcută, temându-mă că, dacă Mark mă auzea fie şi respirând, asta m-ar fi făcut cumva şi mai vulnerabilă în faţa lui, că ar fi putut să mă rănească şi mai tare decât o făcuse deja. Când m-a lăsat acasă, m-am trântit pe pat şi n-am mai ieşit două zile. După aceea nici măcar nu mi-a mai trecut prin cap să mă duc la alergat, căci boceam şi voiam o scuză să fiu leneşă măcar o dată, dar şi pentru că alerga tul era ceva ce făceam împreună, iar eu nu eram în stare să-mi leg şireturile şi să ies singură în lume.

Arunc o privire pe fereastră. E trecut de amiază, e soare şi zăpuşeală, iar eu mereu alerg la prima oră a dimineţii, înainte să se lase umezeala şi soarele să devină prea neîndurător. Adrenalina care m-a invadat după ce l-am sărutat pe Dexter a dispărut, iar corpul mă doare şi mă simt obosită. „Poate mâine", îmi spun în sinea mea. Poate mâine voi fi pregătită să mă duc iar acolo.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Mi-am pus ceasul să sune foarte devreme dimineaţă, cu gândul că mă voi duce să alerg înainte de a pleca la muncă, dar nu ştiu de ce nu a sunat deloc. Mama bate în uşă la opt şi jumătate, trezindu-mă dintr-un vis şi făcându-mă să tresar, un vis în care alerg şi alerg, însă nu ajung nicăieri. E o uşurare să mă trezesc.

— De ce nu m-ai trezit mai devreme? ţip şi ţâşnesc în baie ca să mă spăl pe dinţi. O să întârzii!

— Şi eu la fel!

Mama mi se alătură la chiuvetă şi se dă atât de repede cu rimei, încât mă tem să nu şi-l bage în ochi.

— Şi eu am dormit prea mult.

E îmbrăcată în uniforma ei preferată de culoare roz, cu

mici lame[15] care zburdă peste tot.

Scuip şi mă clătesc, îmi înşfac rucsacul de pe podeaua holului şi cobor scările tropăind, frustrată că n-am avut nici măcar şansa să hotărăsc dacă voiam să ies la alergat în această dimineață.

— Te aştept în maşină.

Cât încă suntem în oraş, mama accelerează doar puțin, dar de îndată ce ieşim pe drumul de țară, calcă pedala de accelerație până la podea, pietrişul zburând de sub pneurile noastre şi zăngănind sub şasiu. Parcarea de la Float fit Boat este deja pe jumătate plină când intrăm.

— Mulțam, pa!

Trântesc portiera şi mă uit după tatăl lui Mel. Trebuie să fie încă în birou – poate că n-a observat că am întârziat. Mă năpustesc spre Killian, care tocmai a scos microbuzul pentru îmbarcare.

— Îmi pare rău. O dimineață proastă.

Arunc rucsacul în maşină şi mă aplec să-mi leg la loc un şiret.

— Te simți bine?

Killian îmi aruncă o privire amuzată şi, în timp ce mă îndrept de spate, îmi dau seama că părul meu e încă legat în coada de cal cu care am dormit şi că nu m-am spălat pe față.

— Da. Doar că am dormit prea mult.

— Asta-i nasol. Îmi aruncă cheile microbuzului. Ce-ar fi să conduci tu azi şi eu să ajut la încărcarea lucrurilor?

Se întoarce înainte să-i pot mulțumi şi urc în microbuz, prăbuşindu-mă recunoscătoare pe scaunul şoferului.

Killian revine.

— Fă-mi o favoare şi nu schimba postul de radio, bine?

— Sigur că nu, îi spun. N-aş îndrăzni.

---

[15] Lama *(Anchenia lama)* este un mamifer rumegător din familia cămilelor, care trăieşte în ținuturile muntoase ale Americii de Sud şi este folosit ca animal de tracțiune, (n. red.)

El îşi leagănă umerii.

— Mulţumesc. Nu ştiu cum aş putea să rezist o zi întreagă fără fetele mele Rihanna şi Taylor Swift.

Ziua se scurge repede. Avem o grămadă de rezervări, aşa că eu şi Killian conducem spre şi dinspre zona de lansare a canoelor de douăsprezece ori, în ritmul muzicii lui şi încărcând lucrurile cât de repede putem înainte de a ne îndrepta iar în amonte. Abia avem timp să luăm prânzul.

— Deci, trebuie să te întreb... Ce-i cu gusturile tale muzicale? îl chestionez în timp ce încărcăm şi mai multe canoe şi ne pregătim să-i conducem la locul de lansare pe cei care au făcut rezervare pentru o petrecere de aniversare.

Puştani de opt ani îmbrăcaţi în bermude de culori fosforescente se risipesc în toate direcţiile, ţipând şi alergând unul după altul, şi un golden retriever blănos se alătură dezmăţului, lătrând fericit.

Killian îmi aruncă o privire întrebătoare.

— Ce vrei să spui?

— Muzica pop. Este ceea ce ascultă fetele de treisprezece ani. Şi tu o asculţi toată ziua, în fiecare zi. La început m-am gândit că pui chestia asta în maşină doar pentru că le dă o stare de bine oamenilor, dar se pare că eşti dependent de asta.

— Dacă nu poţi să scapi de scheletul familiei, poţi la fel de bine să-l fad să danseze.

Ridic dintr-o sprânceană.

— Din nou Shaw?

El dă afirmativ din cap.

— Fireşte. Felul meu de a recunoaşte că, da, este puţin ciudat că am o iubire profundă, de durată, pentru Beyoncé, dar cel puţin mi-o asum.

— Nu cred că mulţi ţipi ar recunoaşte asta. Ca prietenul meu Seth, care a privit împreună cu noi focul de artificii. Detestă muzica pop.

Întind mâna şi Killian scutură câteva chip suri în palma

mea.

— Şi Seth crede că are gusturi muzicale mai bune decât ale celorlalți? întreabă el strâmbând din nas.

— Ei bine… da, îi răspund. Dar nu este la fel de pretențios pe cât pare. E un muzician foarte talentat.

Vâr chipsurile în gură şi le mestec încet. Killian ridică din umeri.

— Ador muzica pop pentru că e uşor de adorat. Sună bine şi pot dansa pe ea, iar creierele noastre sunt programate să se bucure de tiparele repetitive şi de progresiile de acorduri. Oricine spune că detestă muzica pop, din pricina felului în care sună, minte.

— Elmo!

Unul dintre tații care însoțesc grupul strigă după golden retriever, fugind pe iarbă şi fluturând o lesă.

— Elmo, vino!

Reacționez înainte să fi procesat cu adevărat ce se întâmplă, o imagine a posterului cu alfabetul care atârna în biblioteca şcolii noastre primare trecându-mi prin minte ca un fulger. *E* vine după *D.*

— Stai o clipă! îi spun lui Killian, luându-i alte chipsuri din palmă în timp ce câinele aleargă pe lângă noi.

— Elmo, băiat cuminte. Îi întind un chips, iar Elmo şovăie, cu nasul fremătând. Vino, îl îmbii. Vrei un chips?

— Hei! strigă stăpânul lui Elmo. Elmo, treci încoace!

— E în regulă! strig fluturând din mână şi zâmbind – *nu s-a întâmplat nimic, domnule, doar încerc să-l silesc pe câinele dumneavoastră să-mi ofere puțină iubire.*

Elmo aleargă spre mine şi îmi miroase mâna. Îi strecor un chips şi el se ghemuieşte; ezit doar o secundă înainte să-l las pe golden retriever să mă umple de bale pe toată fața, drept recunoştință pentru tratație.

Killian strâmbă din nas şi se uită la mine.

— Ce fad?

Mă îndrept de spate, iar Elmo priveşte nerăbdător spre

restul chipsurilor din palma mea, înainte să se năpustească spre stăpânul lui, cu limba atârnându-i într-o parte.

— Ăăă, nimic. Nu rezist pupicilor din partea cățeluşilor.

Iar acum *E*-ul e tăiat de pe listă, deşi sunt sigură că Mel nu va fi foarte încântată să audă despre cucerirea mea canină.

— Biiine.

Killian îşi lasă capul într-o parte.

— Mă rog. Voiam să-ți spun că există o conferință TED grozavă… Tu urmăreşti conferințele TED?

Îmi şterg bărbia umedă cu mâneca tricoului.

— Ăăă, doar pentru, ştii tu, şcoală.

— Ar trebui să le urmăreşti. Sunt ca nişte ministudii despre cum să ții un discurs în mod eficient, informativ, cu adevărat util atunci când te antrenezi pentru dezbateri. În fine, există una chiar grozavă care, practic, este despre motivul pentru care orice ființă umană poate să se delecteze cu muzica clasică. Aceleaşi principii se aplică şi muzicii pop.

— Bine.

Vâr ultimul chips în gură şi mă reazem de remorcă.

— Evident, ai dedicat ceva timp acestui lucru.

Killian ridică din umeri.

— Am să-ți spun mai multe mai târziu.

— Mai târziu?

— Da, mai târziu. După ce scăpăm de tortura asta fără de sfârşit. Vrei să faci Shaw-off? Sau să te duci să urmăreşti nişte conferințe TED informative-dar-distractive?

Îndes chipsurile în gură şi le mestec încet. Mel şi Seth lucrează azi la album şi probabil că vor fi absorbiți de asta toată după-amiaza, iar eu nu prea am chef să rămân singură. De vreme ce domnul Flaherty a stabilit într-un final programul şi mi-a dat câteva zile libere la rând, nu am nimic de făcut în următoarele două zile până la petrecerea tatii şi a Lilei.

— Ăăă, n-am niciun plan.

— Deci vrei să ieşim împreună?

Preț de o clipă mă întreb dacă Mel greşeşte cu privire la faptul că el mă place. Killian stă acolo, cu brațele pe lângă corp, concentrat asupra mea. Dacă ar vrea să fim mai mult decât prieteni, n-ar fi mai emoționat când mă invită să ieşim?

Şi atunci îmi dau seama *că eu* sunt emoționată – îmi transpiră palmele şi mi-e greu să-l privesc pe Killian în ochi.

— Desigur, îi răspund, crispându-mă când aud falsa nepăsare din vocea mea.

Killian încuviințează şi loveşte prietenește cu palma o canoe roşie uzată.

— Grozav! exclamă şi se urcă în microbuz, făcându-le semn cu mâna oamenilor care stau la rând la linia de aşteptare să înainteze şi să înceapă îmbarcarea.

Ajut la transportarea câtorva lăzi frigorifice, subit conştientă de petele de transpirație de la subraț şi de pantalonii scurți jerpeliți.

Mă aşez pe locul meu obişnuit din spatele lui Killian, evitându-i privirea în oglinda retrovizoare, şi îi trimit un mesaj panicat lui Mel. Fireşte, ziua în care Killian mă invită în oraş şi eu îi răspund prosteşte „da” s-a nimerit să fie ziua în care ea nu este aici să vorbim şi să-mi potolească isteria.

bravo, vee!!! dar nu-l săruta încă, eşti abia la e!

de fapt, sunt la *f* acum ;)

Dar nu contează, îmi spun în sinea mea, deoarece nici pomeneală să încerce Killian să mă sărute. Doar ieşim împreună, aşa cum fac prietenii. Şi, în plus, sunt aproape sigură că nimeni nu a folosit vreodată interesul comun pentru citatele din George Bernard Shaw drept replici de agățat.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Câinele Elmo
Pupici de cățel
1 milion/10
(toți cățeii primesc automat 1 milion pentru orice)

Se face ora patru mai repede ca niciodată, aşa că eu şi Killian ne luăm rucsacurile din şopronul pentru veste de salvare şi ne îndreptăm spre Jeepul lui.

— Unde mergem? îl întreb, sperând că, oriunde ar fi, asta implică şi mâncare.

Singurul lucru care mă face să-mi fie şi mai foame decât munca la Float & Boat este alergatul.

— E o surpriză. Sare în Jeep şi se apleacă, iar brațele îi atârnă peste caroserie. E în regulă?

Şovăi doar o clipă.

— Bine, sunt eu de acord aruncându-mi geanta în spate. Dar cu o singură obiecție, şi anume că mor de foame, iar dacă nu sunt hrănită, probabil că în curând voi deveni arțăgoasă.

Gluma mea este răsplătită cu o scurtă întrezărire a strungăreței dintre incisivii lui, în timp ce se lasă pe spate în scaunul său.

— Am priceput. Hai să mergem.

Deschid portiera din dreapta şi urc în maşină ca o persoană civilizată. Îmi leg centura de siguranță, încercând să ignor faptul că-mi tremură mâinile, şi remarc cu întârziere că bordul şi volanul sunt acoperite cu o prelată albastră din plastic, fixată cu un sistem complex de legături şi pietre masive care țin marginile în jos.

— Scuze, spune Killian aplecându-se să dezlege colțul de la picioarele mele, frecându-şi pieptul de genunchii mei. De obicei, acopăr totul înainte să intru în tură, în caz că

plouă şi pentru a-i împiedica pe idioți să-şi facă de lucru cu maşina mea.

Sunt cât pe ce să-l întreb de ce ar vrea cineva să-şi facă de lucru cu maşina lui, când trage de prelată. Icnesc. Peste tot pe bord sunt scrise cu marker metalizat auriu şi argintiu… cuvinte. Propoziții, de fapt.

Today I don't feel lika doing anything
Band-Aids don't fix hullet holes.
MMMBop

Îmi trec mâna peste bord şi mă întorc spre Killian, care mă priveşte atent.

— Astea sunt versurile unui cântec.

— Bună observație, spune zâmbind şi porneşte motorul.

Citesc în continuare.

Can't stepcause we're se high
Imagine there's ne heaven
Shake it off

— Pentru ce sunt?

Ridică din umeri.

— Acum un an, ascultam într-o zi la radio şi am auzit un cântec care chiar mi-a plăcut, dar pe care ştiam că n-o să mi-l amintesc. Aveam o chestie din asta.

Din torpedou scoate un marker Sharpie.

— Îl aveam de la un proiect pentru şcoală, aşa că am mâzgălit fraza pe bord. Mi-a plăcut cum arăta, aşa că am continuat. *Voilà.*

— Uau!

Contrastul dintre auriul şi argintiul metalizate şi negrul prăfuit al bordului este răvăşitor şi minunat. Recunosc cea mai mare parte a versurilor, însă nu pe toate. Mă împotrivesc imboldului de a-mi scoate mobilul şi de a începe să caut pe

Google cuvintele necunoscute, de a asculta melodiile care fac din aceste propoziții incomplete şi lipsite de sens ceva profund.

Killian îşi lasă capul în jos şi îmi aruncă o privire.

— E doar un alt mod în care se manifestă obsesia mea pentru citate. Dacă aud un vers care-mi place, îl notez. Dacă sunt supărat sau trist şi ştiu versul perfect care să exprime ceea ce simt, îl notez şi apoi ascult cântecul pentru a scăpa de angoasă.

— Îmi place ideea, îi spun trecându-mi din nou mâinile peste acele cuvinte, degetele mele ratându-le cu foarte puțin pe ale lui Killian atunci când se întinde să regleze volumul casetofonului.

Îmi place, dar nici într-un milion de ani nu mi-ar fi trecut prin minte să fac asta. Să scrii pe bordul maşinii e ceva ce fac oamenii care nu cred în regrete. Nu-ți poți retrage cuvintele. Nu le poți şterge. Tot ce a simțit vreodată Killian în timp ce scria fiecare vers se află chiar aici, la vedere, pentru ca toți cei care trec pe lângă maşină să vadă.

Killian porneşte radioul, deja fixat pe omniprezentul post Top 40.

— Şi mie îmi place. Însă asta înseamnă că nu voi putea vinde niciodată chestia asta afurisită.

What the hell am I doing here?
Sometimes when I miss you, I put these resords en and in the end, the love you take is equal te the love you make
Take me te church

— Care e ultimul vers pe care l-ai scris? îl întreb.

Îşi pleacă puțin capul.

— Ăăă… nu-mi amintesc.

— Minți!

Fără să gândesc, îl lovesc uşor în umăr, dar îmi

încrucişez iute mâinile în poală. Killian scutură din cap, în timp ce Jeepul accelerează.

— N-am de gând să-ți spun. Încearcă să ghiceşti.

Seems te me if you can't trust, you cas't he trusted
I'm hringing sexy hack

— N-am nici cea mai vagă idee.

Mă aplec în față şi privesc cu şi mai mare atenție. Unele dintre cuvinte s-au suprapus, rândurile încrucişându-se înainte şi înapoi peste plasticul dur.

— Nici măcar nu-mi pot da seama care au fost scrise primele.

— Atunci bănuiesc că n-o să ştii niciodată.

— Haide, Killian! Părul îmi biciuieşte fața în timp ce mergem cu viteză pe drum. Spune-mi!

— Bine, fie.

Întinde mâna şi arată spre versul scurt scris chiar deasupra torpedoului: **You really get me.**

— The Kinks! exclam. Îmi place cântecul ăsta! Despre cine ai scris asta? îl întreb tachinându-l. Despre Beyoncé?

Killian se întoarce spre mine, fără să spună nimic. Privirea lui zăboveşte atât de mult, încât apuc volanul.

— Ho! Ochii la drum!

Mergem spre Trawley, cu radioul dat destul de tare, încât să nu fie nevoie să vorbim. Killian trage în parcarea unui stand cu hotdogi de pe marginea drumului.

— Va trebui să ne luăm de mâncare. Hotdog sau brânză la grătar?

— Un hotdog e OK, îi spun.

Nu-mi pot aminti când am mâncat ultima dată unul, dar cam orice conține muştar şi o murătură deasupra are un gust delicios.

Killian se întoarce într-o clipă, cu doi hotdogi şi cu o cutie uriaşă de cartofi prăjiți, legănându-le pe un suport din

carton. Mi-l întinde şi sare înapoi în Jeep.

— Înainte!

Gonim prin Trawley, culoarea verde a semafoarelor sincronizate permiţându-ne să străbatem tot centrul în mai puţin de un minut, şi imediat ajungem iar în partea rurală. Killian conduce spre nord, printre păduri de pini şi pe drumuri care devin din ce în ce mai accidentate. Dacă m-aş fi aflat în compania oricărui alt tip, aş fi fost serios îngrijorată de ideea de a fi răpită, dar e greu să-ţi fie frică de Killian, care saltă în ritmul muzicii de la radio, vântul făcându-i părul blond să se ridice într-o creastă mătăsoasă.

— Aproape am ajuns, mormăie Killian de câteva ori, aruncând priviri spre ceas şi apoi spre mine.

Eu zâmbesc şi ridic din umeri. N-ar fi putut să mă fi dus într-un loc mai potrivit.

Killian face la stânga pe o alee de acces pe care nici măcar n-am văzut-o şi Jeepul scrâşneşte pe un drum din pietriş pe care încape doar o maşină şi unde crengile copacilor atârnă atât de jos, încât zgârie caroseria. În cele din urmă, tragem într-un luminiş, iar pe mine mă ia ameţeala încercând să mă reorientez şi-mi dau seama că suntem chiar pe malul lacului. Ţărmul stâncos ajunge până în vasta întindere albastră, iar vântul bate dinspre vest. Tremur.

Killian opreşte motorul şi se apleacă peste volan, părând sfios.

— Deci, am să fiu sincer, îmi spune. N-am mai fost aici de mult timp şi drumul e mult mai lung decât îmi aminteam.

Dau din umeri şi ridic hotdogii, care probabil că deja s-au răcit.

— *Bon appétit?*

Killian ia un cartof fleşcăit şi îl aruncă în gură, apoi îşi zăreşte părul ciufulit în oglinda retrovizoare şi duce grăbit mâna în sus pentru a-l netezi. Privirile ni se întâlnesc, iar eu încerc să-mi reţin hohotul de râs care mi se formează în abdomen, dar Killian pufneşte, şi atunci să te ţii. Mă apuc de

bordul maşinii, puțin confuză în privința motivului care ne provoacă atâta amuzament, dar aproape neputând să respir, căci râd foarte tare.

— Nu mai râde, îmi cere Killian într-un final, printre icnete, începe iar să chicotească şi clatină din cap. Încetează!

— Încerc!

Mă străduiesc să mă gândesc la lucruri foarte serioase: încălzirea globală, examenele SAT[16], durerea sufletească. Dar nici măcar evocarea imaginii lui Mark nu-mi şterge complet zâmbetul de pe buze.

În cele din urmă, ne revenim. Killian mă ajută să cobor din Jeep şi mă conduce pe țărmul stâncos. Nu există absolut niciun suflet în preajmă – din câte îmi dau seama, s-ar putea să fim singurii oameni pe o rază de câțiva kilometri. Un pescăruş țipă, se avântă în jos şi zboară pe lângă noi, ochind, fără îndoială, mâncarea din mâna lui Killian.

— Poți măcar să-mi spui unde mergem? îl întreb.

— E imediat după colț, îmi răspunde indicând cu mâna liberă. Priveşte.

Un mic far se află pe muchia stâncii, înalt de numai şapte metri, vechi şi în stare proastă. Dungile inițiale bleumarin şi albe vopsite pe el s-au decolorat şi s-au cojit, iar ferestrele sunt sparte şi uşa îi atârnă într-o balama ruginită. E tragic şi frumos şi absolut vrednic de un hotdog rece.

Killian îşi scoate hanoracul şi îl lasă să cadă pe pământ, gesticulând spre mine să mă aşez pe el.

— Mereu mi-am spus în sinea mea că într-o bună zi voi aduce o fată aici, îmi spune trântindu-se lângă mine. Însă cred că ar fi trebuit să planific puțin lucrurile.

Mă îmbujorez la față şi iau unul din hotdogi.

— E grozav, spun. Pe bune. Cum ai descoperit locul ăsta?

Killian se întinde şi-mi ia hotdogul, degetele lui

---

[16] SAT este un examen standardizat american, (n. tr.)

atingându-le pe ale mele. Mă încordez, văzând cum fața lui se apropie. Ar trebui să mă dau puțin mai înapoi, dar, din cine ştie ce motiv, n-o fac.

— Iartă-mă, zice oferindu-mi un zâmbet cu strungăreață în chip de scuză. E un hotdog din tofu. Sunt vegetarian. Îl duce la gură şi ia o îmbucătură zdravănă. Ştii ce-a spus George Bernard Shaw despre consumul de carne, nu-i aşa? mă întreabă Killian privindu-mă pe deasupra hotdogului său, din care curge muştarul.

— A! Mă îmbujorez şi îmi desprind privirea de la el. Pe asta chiar o ştiu, îi răspund, inexplicabil de mândră pentru că-i hrănesc obsesia lui Killian cu privire la Shaw şi recunoscătoare să-mi simt inima revenind la bătăile normale. „Animalele îmi sunt prietene, iar eu nu-mi mănânc prietenii".

— Întocmai. Din două îmbucături, îşi termină hotdogul din tofu. Deşi, trebuie să recunosc, astea nu te satură aşa cum o face carnea.

Sunt prea emoționată acum ca să mănânc.

— Aşadar, dintotdeauna ai vrut să aduci aici o fată?

Probabil că sunt ultimele cuvinte pe care ar fi trebuit să le rostesc, dar ele reprezintă, pur şi simplu, singurul lucru la care mă pot gândi acum.

Killian rânjeşte şi îşi încrucişează picioarele lungi, încercând să-şi găsească o poziție confortabilă pe pământul tare.

— Dap. Câteodată pur şi simplu mă urc în Jeep şi conduc. Nu am o anumită destinație în minte, ci doar o senzație plăcută de a merge *undeva*, înțelegi? Şi am descoperit farul, care cred că a fost cu desăvârşire uitat. Nu găsesc nimic nici în cărți şi nici pe internet despre el. Ridică din umeri. Însă n-am putut să conving niciodată o fată – sau pe oricine, de fapt – să vină într-o aventură cu mine. Până acum.

Mintea îmi zboară peste tot, încercând să mă gândesc la ceva isteț de spus şi, în acelaşi timp, rămân blocată asupra

faptului că se pare că sunt la o întâlnire. Una ieşită-din-ordinea-alfabetică, fără-legătură-cu-provocarea-cu-sărutările, care-s-ar-putea-să-implice-sentimente-adevărate, o *întâlnire* adevărată, pe-cinstea-mea!

— Care-i treaba cu tipul ăla cu atitudine de şmecheraş? mă întreabă Killian, îndepărtându-şi privirea de la mine şi jucându-se cu tivul pantalonilor lui scurți.

Preț de o clipă, cred că se referă la Mark, dar apoi îmi amintesc de noaptea clandestină de la Float & Boat.

— A, Adam?

Killian ridică din umeri.

— Aşa cred. Filfizonul de la focul de artificii.

Mă foiesc, stânjenită.

— N-am nicio treabă cu el. Nici măcar nu-l cunosc.

Se uită la mine, cu sprâncenele ridicate.

— Pe bune?

— A fost o seară aiurea, îi răspund. Chiar n-am mai făcut niciodată aşa ceva.

„Deşi am mai făcut ceva asemănător de câteva ori de atunci încoace".

Îmi reprim sentimentul de vinovăție – Provocarea celor Douăzeci şi şase de Sărutări n-are nimic de-a face cu Killian.

El dă aprobator din cap şi priveşte spre far, trosnindu-şi încheieturile degetelor cu gesturi scurte, bruşte.

— Pot să te întreb ceva?

Clipesc.

— Da.

Îşi sprijină bărbia în podul palmei şi întreabă precaut:

— S-ar putea să pară stupid, dar ai avut vreodată senzația că te-ai născut într-un loc nepotrivit la momentul nepotrivit?

Îşi întoarce ochii albaştri şi pătrunzători spre mine.

— Nu ştiu.

Mă gândesc la momentul în care părinții mei au hotărât să divorțeze. A fost cel mai trist moment din viața mea, dar

chiar nu am avut senzația că avea de-a face cu mine. Ei au fost cei care, pur şi simplu, nu mai puteau să se înțeleagă.

— Oh!

Pare dezamăgit.

— Vreau să spun, continui repede, sunt sigură că oricine are senzația asta câteodată. Că se simte nelalocul lui. Că se gândeşte că toți ceilalți au totul stabilit de dinainte şi că numai el face totul din mers.

Precaut, Killian dă aprobator din cap.

— Trawley e cu adevărat nasol, spune el. Slavă Domnului că mai am doar un an de stat aici. Mă bucur că am optat pentru Butterfield pe timpul verii.

Rânjeşte şi îmi dă un ghiont în umăr.

— De ce e atât de nasol în Trawley? îl întreb.

Nu este pentru prima dată când Killian face comentarii răutăcioase despre oraşul lui natal.

Ridică din umeri.

— Ți-i aminteşti pe tipii ăia care şi-au făcut apariția la Marea Plutire?

— Cum aş putea să-i uit pe Drew şi pe amicul său lungan?

Killian surâde.

— Ei bine, în ziua aia s-au comportat decent.

Întinde mâinile să-şi lege şiretul de la unul din pantofi.

— Am trăit toată viața în Trawley, dar niciodată nu m-am acomodat, cel puțin nu cu băieții. E ciudat. Ai zice că până acum ar fi trebuit să se obişnuiască totuşi cu mine. Dar n-au făcut-o.

— Cu ce anume să se obişnuiască?

Nu-mi pot închipui cum ar putea cineva să aibă probleme cu Killian. E prietenos, sociabil, se face uşor plăcut. E *foarte* uşor să-l placi, de fapt, după cum descopăr.

Killian ridică din umeri.

— Ei pur şi simplu nu mă înțeleg. Iar eu nu-i înțeleg pe ei, presupun. De fapt, îmi place să-nvăț lucruri noi, pe când

ei joacă doar jocuri video. Muzica pe care o ascult, clubul de teatru. George Bernard Shaw. Pur şi simplu, toate lucrurile de care îmi pasă lor li se par fie bizare, fie prosteşti. Mă priveşte şi-mi zâmbeşte. Oamenii din Butterfield par mult mai luminați.

Îi surâd şi eu.

— Acum tot ce trebuie să faci este să te muți în mod oficial, astfel încât să te poți alătura echipei noastre de dezbateri. Suntem de neoprit.

Killian ia un cartof fleşcăit şi face o grimasă.

— Îți mulțumesc că nu te-ai îngrozit din cauza mâncării sau a celei mai lungi călătorii cu maşina pe drumuri de țară părăsite, cu un tip pe care de-abia îl cunoşti. Îți promit că data viitoare vom face ceva normal. Cum ar fi să urmărim nişte conferințe TED.

Mă ridic în picioare şi stau pe marginea stâncilor, privind cum se sparg valurile de ele, încercând să ignor tremurul din stomacul meu, care s-a stârnit în clipa în care a spus *data viitoare.*

— Ştii, acum că ai pomenit asta, în ultima vreme am avut oarecum senzația că nici locul meu nu e aici, îi spun.

Killian vine lângă mine, umărul lui aproape atingându-l pe al meu.

— Da? zice el.

— Da.

Simt că se uită la mine, dar continui să privesc linia orizontului, prea speriată de ce s-ar putea întâmpla dacă aş întoarce capul să-i întâlnesc privirea.

— Însă acum mă simt bine.

— Şi eu, zice Killian, iar uşurarea din vocea lui este palpabilă. Şi eu.

CAPITOLUL TREISPREZECE

A doua zi dimineață mă trezesc atât de devreme, încât e

aproape întuneric afară – ceea ce în toiul verii în nordul statului Michigan înseamnă ceva. Nu e încă ora cinci dimineața, dar sunt complet trează şi ştiu că, de îndată ce voi pune picioarele pe podea, voi ieşi să alerg şi va fi minunat.

Îmi strâng părul într-o coadă de cal şi-mi leg şireturile în linişte, lăsând un bilet pe masa din bucătărie, în caz că mama se trezeşte devreme şi observă că am plecat. Mă simt foarte bine afară, în aerul proaspăt, şi inspir adânc, tot trupul relaxându-mi-se în timp ce muşchii preiau controlul şi mă întind, simțind cum aerul intră şi iese cu uşurință din plămâni, iar corpul mi se încălzeşte. Totul mi se pare în regulă, chiar şi faptul că alerg singură.

Mark obişnuia să mă ia dis-de-dimineață şi să mă ducă pe plajă cu maşina. Ne întindeam în parcarea pustie, cu lumina soarelui răspândindu-se deasupra apei, cu sunetul valurilor pe țărm, cumva mai liniştite în calmul dimineții. Şi apoi alergam, de obicei de-a lungul malului cu nisip bătătorit, dar uneori urcam pe dune, pentru un antrenament mai greu, muşchii noştri respingând forța gravitației şi a nisipului mişcător, prea lipsiți de suflare pentru a mai putea vorbi. Când ajungeam pe culme, cădeam la pământ, iar Mark mă trăgea la pieptul lui, inimile noastre bubuind practic una în alta de sub tricouri – mai ales din cauza antrenamentului, firește. Dar întotdeauna îmi plăcea să cred că eram atât de îndrăgostiți, încât chiar şi atunci când inima mea gonea cu o sută cincizeci de kilometri pe oră, mai accelera puțin ori de câte ori el îşi lipea gura de a mea.

În această dimineață mă țin departe de plajă şi alerg prin cartier, în direcția opusă lacului, refugiindu-mă pe cărările răcoroase ale pădurii, acoperite cu un covor de ace de pin şi frunze căzute. Muzica îmi răsună în urechi de la telefonul mobil, aşa că nu simt lipsa respirației lui Mark lângă mine, şi îmi țin privirea drept înainte, nepermițând ca vederea mea periferică să caute şapca lui albastră de baseball. Şi, destul de curând, gândurile mele plutesc spre

Killian – Killian cu zâmbetul lui timid şi mâinile uriaşe – şi spre acea încercare duioasă, romantică şi minunată de primă întâlnire care m-a făcut să simt că, în sfârşit, redeveneam eu însămi.

Cotesc şi sperii o căprioară care paşte pe marginea potecii. Dispare între copaci într-o străfulgerare de cafeniu cu alb, iar eu mă opresc, mă aplec şi răsuflu îndelung. Simt cum plămânii îmi ard de durere, dar sunt satisfăcută de efort.

O mişcare printre copaci mă avertizează că nu sunt singurul alergător matinal. Automat, bag mâna în buzunar şi apuc cu degetele mica doză de spray cu piper pe care mama insistă să o port cu mine.

Ies de pe potecă pe când celălalt alergător se apropie, ca să-i fac loc să treacă. Mă aplec şi mă întind, prefăcându-mă că dinadins m-am hotărât să mă opresc şi să mă odihnesc aici, nu c-aş fi fost obligată să încetinesc din cauză că mi-am ieşit din formă după numai câteva săptămâni de inerție.

Alergătorul sprintează, iar eu îi zăresc în fugă doar tricoul alb, înainte ca el să dispară din nou. Dar apoi paşii săi încetinesc şi el se opreşte.

— Vecia?

Mă îndrept de spate şi privesc printre copaci.

— O! Bună, Ryan!

Expresia şocată de pe chipul lui atunci când l-am sărutat pe Dexter îmi fulgeră prin minte. Dacă obrajii nu mi-ar arde deja de la efort, m-aş înroşi toată.

— Bună.

Pune mâinile în şolduri şi observ că i se ridică pieptul cu fiecare inspirație profundă, părând să regrete că s-a oprit. Se uită la mine, apoi din nou în altă parte.

— Ce naiba a fost chestia aia cu Dexter de zilele trecute?

Mă prefac că mă gândesc o clipă, de parcă pentru mine e ceva atât de normal să apar în curtea din spate a oamenilor şi să-i sărut, încât aş fi putut să uit momentul despre care

vorbeşte Ryan.

— A! Chestia aia. Da, aia a fost o provocare.

Pe măsură ce-mi ies cuvintele din gură, îmi dau seama că este o scuză grozavă şi nu neapărat o minciună. Ideea celor Douăzeci şi şase de Sărutări *este* oarecum o mare provocare, extinsă, de-o vară. O provocare al cărei scop este să-mi refac viața.

Ryan îşi dă ochii peste cap.

— Foarte matur, Vee.

— Ştiu, răspund ridicând din umeri.

— Sper că nu acceptai astfel de provocări când încă erai cu Mark.

Îl examinez, observând broboanele de sudoare ce-i alunecă de pe tâmple pe pielea închisă la culoare şi suspiciunea din ochii săi.

— Ăăă, nu, îi răspund cu glas aspru, încrucişându-mi brațele la piept.

El îmi susține privirea. Mă uit şi eu în ochii lui, iar el, în cele din urmă, clipeşte şi îşi mută privirea.

— Ryan, n-aş fi făcut niciodată aşa ceva cât timp am fost cu Mark. Bine?

El încuviințează şi eu îmi las brațele pe lângă corp.

— I-ai spus? îl întreb.

Tăcerea ce se aşterne înainte ca el să vorbească este singurul răspuns de care am nevoie.

— A trebuit, răspunde Ryan ridicându-şi bărbia. M-am gândit că poate l-ai înşelat şi că de-asta v-ați despărțit.

— Ei bine, deja nu mai contează, nu-i aşa?

Îi întorc spatele şi încep să alerg încet, încercând să nu mă gândesc la cât de rănit trebuie să se fi simțit Mark când a auzit că l-am sărutat pe Dexter. „Nu la fel de rănit cum am fost eu atunci când el m-a părăsit”.

— Veda, stai!

Paşii lui Ryan scrâşnesc pe poteca din spatele meu şi eu încetinesc din nou. N-are rost să încerc să fug de el – e mult

mai rapid decât mine şi are mai multă rezistență.

— Uite, îmi pare rău, zice. Nu era treaba mea.

— Ai dreptate, îi spun răsucindu-mă ca să-l privesc în față. Nu era. Şi, de fapt, eu încerc acum să-mi termin alergarea, aşa că, dacă ai putea să mă laşi în pace, ar fi grozav.

Nu pleacă, dar nici nu vorbeşte, ci doar începe să alerge pe lângă mine, potrivindu-şi cu uşurință ritmul după al meu. Îmi pun din nou căştile în urechi şi dau drumul la muzică, încercând să uit de prezența lui. Alergăm împreună cinci kilometri, tot drumul către oraş, înainte să mă cuprindă pe deplin epuizarea. Încetinesc până când pur şi simplu merg, cu pieptul ridicându-mi-se şi străduindu-mă să-mi amintesc exact de ce-mi place să alerg.

— Nu eşti în siguranță dacă alergi singură, zice Ryan.

Ce enervant, el nici măcar nu respiră greoi. Mă uit la el şi ridic din sprâncene.

— Ryan, trăim în Butterfield, Michigan. De ce nu eşti în siguranță când faci ceva aici?

Strecor mâna în buzunar şi împing spray-ul cu piper şi mai adânc, sperând ca el să nu-i vadă conturul prin materialul şortului meu.

Nu-mi răspunde, ci stă acolo, zâmbind cu superioritate.

— În orice caz, mă antrenez pentru o competiție, aşa că eu chiar trebuie să plec.

Fireşte că nu mă antrenez pentru nimic şi în momentul ăsta nu mai pot să alerg nici măcar un pas, nici dacă m-ar fugări un urs, dar asta-i tot ce-mi trece prin minte să-i spun ca să mă lase în pace.

— Te antrenezi pentru semimaraton? se luminează Ryan. Şi eu.

Închid ochii. Semimaratonul din Butterfield are loc la sfârşitul fiecărei veri. Încă ceva ce-mi aminteşte de o activitate pe care eu şi Mark obişnuiam s-o facem împreună.

Oftez şi arunc o privire nimicitoare spre trupul ca de

antilopă al lui Ryan.

— Tu chiar ai nevoie să te antrenezi?

— Bineînțeles că am nevoie să mă antrenez.

Pare jignit.

— Uite, îmi pare rău că te-am necăjit în legătură cu Dexter. Doar că a fost aiurea.

Dau aprobator din cap, fără nicio tragere de inimă.

— Sunt de acord cu tine în privința asta.

Își întinde brațele deasupra capului și cască.

— Ești destul de bună la alergat. Vrei să alergăm împreună uneori? Ne putem cronometra reciproc.

Minunat! Acum am un tovarăș de alergări pentru semimaratonul la care nici măcar n-am plănuit să merg. Îmi las capul într-o parte, neștiind dacă vorbește serios sau nu.

— De ce?

Ryan pare stânjenit.

— Nu știu. Uneori e mai distractiv să te antrenezi cu cineva. Mai ales când e vorba despre alergări lungi.

Își ridică mâna dreaptă.

— Jur că n-am să te mai necăjesc în legătură cu Dexter. Și nu încerc să mă dau la tine sau ceva de genul ăsta, spune respirând precipitat. Ce zici?

— Sigur, îi răspund, mai mult ca să scap de el și să pot pleca acasă, să plâng din cauza celor două noi flictene de la glezne.

Îi arunc un zâmbet sarcastic.

— Dă-mi un mesaj. Poți să faci rost de numărul meu de la Mark.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Înainte să dau peste Ryan pe potecă, n-aveam nici cea mai mică intenție să alerg la semimaraton. Dar în restul zilei, în timp ce mă învârt prin casă cu Jeffrey fără să fac nimic și caut citate ale lui George Bernard Shaw pe internet (cu pauze

din când în când pentru a mă uita la pozele de pe Facebook ale lui Killian), nu mă pot abține să nu mă gândesc la asta. Dacă o să particip la competiție, în mod sigur am nevoie de tenişi noi pentru alergări. Şi nu mi-ar displăcea una dintre sticlele alea de apă CamelBak. A doua zi, în timp ce mă răsfăț uitându-mă pe internet la ținute pentru alergări pe care nu mi le pot permite, Jeffrey dă buzna în camera mea.

— Ce naiba? strig trăgându-mi cearşaful până la gât.

Sunt îmbrăcată cu o pereche de pantaloni scurți de pijama şi cu un maiou, dar chiar şi-aşa.

— Poți să mă duci la tata acasă?

Părul lui Jeffrey e încă ud de la duş şi miroase de parcă ar fi fost implicat într-o explozie la departamentul de parfumuri bărbăteşti de la Macy's.

— Acum?

Îngrozitoarea petrecere a Lilei are loc abia mâine-seară. Jeffrey dă drumul aerului ținut în obrajii umflați.

— Da, m-am hotărât că vreau să merg acum şi să rămân peste noapte.

— Mama e la serviciu, nu-i aşa? N-am maşină.

— Nu poți să-i rogi pe Seth sau pe nici sau pe altcineva să mă ducă?

Clatin din cap, total confuză. Lui Jeffrey nu-i place deloc să meargă la tata acasă, la fel cum şi eu detestam asta înainte să împlinesc şaisprezece ani şi am decis să nu mai respect înțelegerea aceea stupidă privind custodia.

— De ce vrei să mergi acolo mai devreme?

Jeffrey ridică din umeri.

— Nu ştiu. Aici mă plictisesc.

Mă întorc pe partea cealaltă, cu spatele la el.

— Mai scuteşte-mă, Jeffrey. Ai doisprezece ani şi eşti în vacanța de vară. E normal să te plictiseşti.

Preț de câteva secunde nu se mişcă, apoi iese din cameră.

— Închide uşa! strig, dar el n-o face.

Aud foşnete din camera lui, scârțâitul sertarelor vechii sale comode. Paşi care vin pe hol, trecând prin fața uşii mele deschise.

— Plec acasă la Seth, să-l rog să mă ducă el cu maşina! strigă Jeffrey, deja tropăind pe scări.

— Poftim? Jeffrey, să nu îndrăzneşti!

Uşa de la intrare se trânteşte.

Sar din pat şi fug pe hol, folosindu-mă de balustradele de pe ambele părți ale scării pentru a mă legăna şi a sări ultimele patru trepte. Trăgând cu ochiul pe fereastră, văd că Jeffrey este deja la jumătatea distanței spre trotuarul de vizavi, cu rucsacul atârnat pe umeri şi cu skateboardul la subraț.

— Fir-ar să fie!

Îmi vâr picioarele într-o pereche de şlapi vechi şi ies afară, rămânând pe treapta din față.

— Jeffrey! strig, făcându-i semn cu mâna să se întoarcă. Treci încoace!

Se răsuceşte pe călcâie şi flutură din mână, arborând un zâmbet infatuat.

— Îmi pare rău, nu te aud!

Când traversez cu paşi târşâiți strada, Jeffrey stă în fața uşii lui Seth.

— Am sunat deja la uşă, mă anunță calm când ajung în spatele lui şi îl apuc de cot, strângându-l cât pot de tare.

— Treci înapoi în casă, îi spun printre dinți.

Îl apuc de braț, dar îmi dă mâna la o parte cu uşurință. Când a devenit atât de puternic?

— Ia mâna de pe mine! îmi cere Jeffrey în timp ce-l apuc de rucsac, ca să-l trag înapoi.

Chiar când mă pregătesc să-l dau jos de pe treaptă pe trotuar, Seth deschide uşa.

— Bună! ne salută el făcând ochii mari.

Îi dau drumul lui Jeffrey şi-mi încrucişez brațele la piept.

— Bună, Seth, răspunde Jeffrey. Sora mea voia să te întrebe dacă m-ai putea duce cu maşina la tata, căci mama nu e acasă şi n-avem maşină.

Seth îşi întoarce ochii verzi spre mine, iar eu clatin din cap.

— Nu trebuie, îi spun. Îl înghiontesc pe Jeffrey în coaste. Poate să aştepte până se întoarce mama cu maşina.

Jeffrey îmi aruncă o căutătură înveninată.

— De fapt, e important să merg acum.

Oftez şi îmi dau părul la o parte de pe față, amintindu-mi de-abia în timp ce o fac că trebuie să țin brațele la piept pentru a ascunde faptul că nu port sutien.

— Serios, Seth, e un neastâmpărat. Nu-l duce nicăieri.

Seth se uită de la unul la altul şi ridică din umeri.

— Desigur, aş putea să-l duc.

Jeffrey zâmbeşte şi îmi dă un cot în coaste. Îi trag una peste braț, care îi zboară în lături.

— Păi, vin şi eu, spun pe un ton cât mai autoritar cu putință. Lasă-mă doar cinci minute să mă schimb.

Mă întorc cu spatele şi încep să-mi dau jos pantalonii scurți, simțind privirea lui Seth asupra mea, în timp ce mă grăbesc spre casa noastră.

— Îți mulțumesc, Jeffrey, pentru că m-ai făcut să par o idioată, bombăn în timp ce scormonesc prin sertarele mele, majoritatea goale.

Cum mare parte a lucrurilor mele sunt încă la spălat, după ce am golit alaltăieri coşul de rufe, încropesc cea mai bună ținută cu putință, compusă dintr-o bustieră sport prea mică, un tricou stropit cu vopsea, pe care obişnuiam să-l îmbrac când făceam diverse îndeletniciri practice împreună cu mama, şi o pereche de pantaloni lungi pentru baschet, care s-ar putea să aparțină fratelui meu. Deja îmi imaginez privirea chiorâşă pe care mi-o va adresa tata pentru că apar la palatul lui arătând ca un şcolar de gimnaziu lipsit de talent artistic.

eşti în rahat până la gât, îi scriu lui Jeffrey. El îmi răspunde cu un emoji care înfățișează un rahat.

Când ies din casă, Jeffrey se dă mare pe skateboard în fața lui Seth, făcând iar şi iar singurele două trucuri pe care le cunoaşte, în timp ce Seth stă pe bara de protecție a minivanului său, cu coatele pe genunchi.

— Asta-i minunat, amice, zice Seth în timp ce eu mă îndrept spre el. Eşti gata de plecare?

— Eu mă abonez la locul din față! țipă Jeffrey.

Îi arăt degetul mijlociu şi deschid portiera din dreapta, instalându-mă pe scaunul cu tapiseria decolorată înainte ca el să aibă măcar şansa să înceapă să protesteze zgomotos în legătură cu nedreptatea la care a fost supus.

După ce Jeffrey s-a instalat în spate, Seth porneşte motorul şi împinge în casetofon un CD cu un concert pentru pian, dând volumul suficient de tare încât să nu fim nevoiți să vorbim. Jeffrey oftează şi îşi vâră căştile în urechi. Mi-aş dori oarecum să fac şi eu acelaşi lucru, descoperind brusc că-mi lipsesc energia şi ritmul intens al muzicii lui Killian. Cu excepția cântecelor pe care el şi Mel le scriu împreună, Seth nu este un mare fan al muzicii însoțite de versuri. El susține că versurile stau în calea a ceea ce ar trebui de fapt să facă muzica. Dar acum, după ce am văzut uluitorul bord al maşinii lui Killian şi felul cum acele cuvinte l-au legat de emoțiile cântecelor care îi plac, s-ar putea să nu mai fiu de acord cu Seth în această privință.

Privesc cum cartierul nostru ponosit lasă loc farmecului atrăgător al centrului din Butterfield, apoi câmpiilor cu iarbă şi kilometrilor de cer senin, înainte de a vira pe strada tatii, mărginită de copaci, din cartierul aflat în apropierea lacului.

Când tragem pe aleea de la intrare, o zăresc pe Lila în curte, cu o pălărie enormă de paie pe cap, legată sub bărbie cu o fundă lată. Pare să grădinărească în stratul de flori de sub enorma fereastră pictată, dar pe mănuşile ei cu picățele sau pe pantalonii din în nu există nici urmă de pământ.

— Vee!

Kaylee apare din spatele unei tufe şi vine direct spre mine, în timp ce eu cobor din mi ni van.

— Salut! îmi spune.

— Bună.

O prind de subsuori şi o legăn într-o îmbrăţişare uriaşă. Are noroi pe pantofi şi pe genunchi şi o strâng iar în braţe, lipind-o de mine, foarte fericită că mi se reaminteşte că este doar un copilaş normal, în pofida faptului că ea creşte într-un conac cu două menajere.

— Ce se întâmplă? întreabă Lila venind grăbită spre noi, cu faţa strânsă sub pălărie. Este totul în regulă?

Mă uit la Jeffrey, care îşi lasă privirea în pământ şi râcâie cu pantoful în iarbă.

— Eu, ăăă, m-am gândit să vin mai devreme în acest weekend, răspunde el şi observ că vocea i se frânge în mod dureros. Să mă joc cu Kaylee.

— Ca să vezi! rosteşte Lila, având darul de a-şi transforma surprinderea în încântare. Ce drăguţ! Se apleacă şi o strânge pe Kaylee de braţ. Fratele tău a venit mai devreme să te vadă, scumpo!

Kaylee se uită la Jeffrey şi îşi ascunde faţa în umărul meu. Lila îşi scoate mănuşile de grădinărit şi le vâră în buzunarul de la spate.

— Dar camera ta încă nu e gata, spune întorcându-se spre casă şi făcându-ne semn să o urmăm. Claudette trebuia să pună aşternuturi curate pe pat azi după-amiază, dar sunt sigură că putem să ne ocupăm de asta acum.

— De fapt, noi trebuie să plecăm! strig ridicând mâna şi fluturând din ea. Am venit doar să-l lăsăm pe Jeffrey.

Lila ne face şi ea cu mână şi apoi dispare în casă, iar Jeffrey oftează şi porneşte după ea.

— Hei, spun eu apucându-l de braţ. Nu vrei să-mi spui de ce erai atât de încântat să vii aici?

— Nup, răspunde smulgându-se din strânsoarea mea.

Seth, mulțumesc că m-ai adus!

— Pentru puțin.

Privim cum Jeffrey traversează gazonul târându-şi picioarele şi apoi urcă treptele spre uşa de la intrare, de parcă s-ar duce spre scaunul electric. Clatin din cap. A pățit el ceva, dar n-am idee ce anume ar putea fi.

*

— Poate că i s-au aprins călcâiele după mama voastră vitregă.

În loc să mergem înapoi în oraş, Seth conduce spre plajă.

Mie pur şi simplu îmi cade fața.

— Vorbeşti serios? îl întreb. E posibil aşa ceva?

El ridică din umeri.

— Poate. Mie mi se pare că arată destul de bine.

Mă cutremur.

— E clar că tu n-o cunoşti pe Lila. Ea e echivalentul uman al – mă gândesc preț de o secundă – unei cutii de cretă. Seacă, simplă, plictisitoare. Dar unde mergem?

— Încă n-am fost la plajă vara asta, spune Seth.

— Nu mă înnebuni.

Arunc o privire spre brațul lui plin de pistrui, spre pielea atât de albă, încât e aproape străvezie.

Parcarea e deja pe jumătate plină, cu toate că nu e nici măcar ora prânzului într-o zi de vineri. Foarte multe familii au ieşit din casă, urcând clătinat dunele, cu aparate foto în mâini sau alergând pe plajă cu prosoape, lopățele şi găletuşe. Întotdeauna Seth a arătat puțin caraghios la plajă, mai ales când se descalță de emblematicele lui încălțări. Tălpile lui desculțe sunt lungi, înguste şi orbitor de albe, iar când îşi suflecă pantalonii negri, arată ca un rocker punkist care încearcă să scape de un potop. Îşi croieşte drum prin nisip, tresărind la flecare pietricică sau rămurică pe care calcă.

— Hai să mergem pe malul apei, îi propun arătând spre scurtătura cu iarba foarte înaltă, care ocoleşte urcarea

dunelor şi te duce direct la ţărm.

Tălpile mele încă sunt tari şi bătătorite de la alergat, însă kilometri parcurşi ieri mă fac să şchiopătez la fel de mult ca Seth.

El merge în vârful degetelor de la picioare, practic sărind de pe un picior pe celălalt.

— Mi-am amintit de ce e mai bine să rămân în casă, spune el oftând uşurat în timp ce mergem grăbiţi spre nisipul rece şi umed de pe malul lacului. Va trebui să mă cari înapoi în parcare.

Îmi potrivesc ritmul paşilor după al lui.

— Nasul tău deja devine roz, îi spun şi-i dau sticluţa cu loţiune de protecţie solară pe care o ţin în geantă pe timpul verii.

Recunoscător, Seth o ia şi-şi dă cu ea pe fiecare porţiune de piele descoperită. Pe urechi nu şi-o întinde complet, iar din vârfurile părului îi curg picături albe. Plaja este aglomerată azi: prosoape, umbrele şi jucării pentru copii împânzesc nisipul. Lacul reflectă albastrul intens al cerului şi valuri mici clipocesc la picioarele noastre pe măsură ce urmăm cărarea curbată a liniei de coastă.

Telefonul meu vibrează, anunţând un nou mesaj. Este de la Killian.

mi-a plăcut ieri. ţie?

Mă îmbujorez şi vâr telefonul la loc în buzunar. Seth îmi aruncă o privire lungă, ridicând din sprâncene.

— Am senzaţia că nu prea te-am mai văzut în ultima vreme, îi spun repede, luându-l de mână şi strângându-i-o uşor.

Seth mă strânge şi el, apoi îmi dă drumul, vârându-şi mâinile în buzunare.

— Ai fost ocupată. Şi cu inima frântă.

— Da, spun eu, ferindu-mă de un pescăruş ce se năpusteşte ţipând asupra capetelor noastre, pentru a cerceta o pungă de chipsuri abandonată. Şi, destul de surprinzător,

situația asta ține mult.

Seth rânjește.

— Îmi închipui. Trebuie să asculți cântece triste şi să plângi odată cu ele, să-i scrii fostului scrisori pe care nu i le vei trimite niciodată…

— Să mănânci o grămadă de înghețată, adaug eu. Să citeşti reviste de proastă calitate.

— Să-ți faci o tunsoare drastică.

— Fir-ar! Ştiam eu că am uitat ceva.

Trag de vârfurile părului meu, care sunt la fel ca întotdeauna. Mi-aş fi dorit să fi profitat de despărțire pentru a face câteva dintre lucrurile astea. Sună mult mai interesant decât ceea ce am făcut eu de fapt: am zăcut în pat şi am plâns tot timpul, terminând două cutii de şervețele Kleenex şi un sezon întreg din *Burlacul*, difuzat ilegal on-line.

Un tip ce-mi pare cunoscut vine cu paşi târşâiți spre noi, legănându-şi încălțările într-o mână. Îmi pun mâna streaşină la ochi.

— Hei, Zane!

El se uită în jur, dar nu-mi poate localiza vocea. Flutur din mână, atrăgându-i în sfârşit atenția, iar el vine alergând pe nisip spre noi. Cu doi ani mai mic decât mine şi cât se poate de enervant, Zane este, de asemenea, şi cel mai talentat puşti din echipa noastră de dezbateri. Tipul este un fel de geniu orator, chiar dacă şi puțin ciudat.

— Bună, Vee.

Zane este îmbrăcat într-un tricou cu mâneci lungi şi în jeanşi. Pare că nu se simte în largul lui pe plajă, la fel ca Seth.

— Bună. Ce faci?

Zane ridică din umeri şi păşeşte în lateral când un grup de puşti cu baghete din spumă pentru înot aleargă pe lângă noi şi intră în apă.

— Trebuia să mă întâlnesc aici cu Tracy, dar cred că am înțeles greşit ora sau ceva de genul şi mi-am mai pierdut şi

telefonul, aşa că nu pot să o sun.

Scot mobilul din buzunar şi caut prin agendă, neştiind sigur dacă am numărul lui Tracy şi reprimându-mi tentația de a citi din nou mesajul lui Killian.

— Ai noroc. Îi întind mobilul meu. Poftim.

Zane şovăie.

— Pe bune?

— Absolut.

El ia telefonul, cu un zâmbet timid pe chip, şi se întoarce cu spatele. Seth îmi aruncă o privire întrebătoare, iar eu mimez cu buzele cuvântul *Boboc,* dându-mi seama prea târziu că Zane nu mai e boboc. Gândul mă întristează fără motiv – totul se schimbă, chiar şi lucrurile care n-ar trebui să conteze, şi totuşi, cumva, contează.

Zane vorbeşte la telefon numai un minut.

— Am înțeles greşit ziua, spune ridicând din umeri şi dându-mi mobilul înapoi. Se pare că nu prea pot să funcționez fără agenda mea.

Râd. Mereu l-am criticat pe Zane pentru că este dependent de agenda aceea tâmpită pe care o primim la şcoală, în care-şi notează temele pentru acasă şi antrenamentele pentru dezbateri, ca şi cum viața lui ar depinde de asta.

— Apropo, spune el întinzând mâna spre Seth, ar trebui să mă prezint. Eu sunt Zane Haywood.

Seth ezită un moment, dar îşi revine repede şi apucă bărbăteşte mâna lui Zane.

— Seth.

Urmează o pauză ciudată în care Seth îi scutură mâna în sus şi în jos, iar Zane rânjeşte bucuros că l-a întâlnit pe enigmaticul geniu al muzicii pe care toți cei de la liceul Butterfield îl cunosc, dar despre care numai puțini ştiu câte ceva.

— Îmi pare rău, spun clătinând din cap. Credeam că vă cunoaşteți.

Zane flutură din mână, ca şi cum nu contează.

— Îți mulțumesc pentru că m-ai lăsat să-ți folosesc telefonul, spune el.

— Nicio problemă. Ne mai vedem.

Face câțiva paşi, dar apoi se răsuceşte spre noi.

— Hei, Vee? câțiva din echipa de dezbateri se gândeau să ieşim în oraş. Vrei să vii?

Îi arunc o privire lui Seth, a cărui față zvâcneşte în timp ce-şi suprimă un surâs.

— Ăăă, sigur, răspund uitându-mă la Zane. Cine vine?

El ridică din umeri.

— O, ştii tu. Cam toată lumea. Jason, Callie, Jenn, Tracy.

Aşadar, prin *toată lumea* el înțelege cei din clasele mici, nu cei din clasele a unsprezecea şi a douăsprezecea cu care am ieşit în timpul anului şcolar.

— Şi, ăăă, poți să vii şi tu, dacă vrei.

Zane îi aruncă o privire lui Seth.

— Minunat. Grozav.

E clar că Seth habar n-are ce să spună.

— Grozav. Ei bine, pe curând, copii.

Practic, Zane o ia la goană. De îndată ce nu ne mai poate auzi, Seth oftează şi îşi scutură membrele, de parcă această conversație i-ar fi intrat pur şi simplu în muşchi şi i-ar fi pricinuit durere.

— Foarte periculos.

— Periculos, dar drăguț.

Îi arunc o căutătură urâtă lui Seth, amintindu-i să nu-i judece pe toți cei din jurul lui.

El încuviințează.

— Da, aşa cred.

Îşi întinde brațele deasupra capului, tricoul ridicându-i-se şi lăsând la vedere o porțiune de piele de pe abdomen, care este şi mai alb decât restul corpului.

— Vrei să ne întoarcem? Cred că am avut parte de

destulă plajă pentru vara asta.

— Hai măcar să mai intrăm puțin în apă.

Deşi soarele îmi bate în cap şi valurile sunt foarte reci la picioarele mele, nu pot să mă îndepărtez de lac fără să mă ud puțin.

Seth strâmbă din nas la gândul de a păşi în apă şi eu îi înhaț pantofii din mână, lăsându-i să cadă lângă linia apei, acolo unde nisipul ud, bătătorit începe să se usuce.

— N-aş putea să te aştept aici? mă întreabă.

— Suflecă-ți pantalonii mai sus, îi spun. Îți va face bine să te uzi puțin.

Oftează şi se apleacă, străduindu-se să-şi ridice materialul bățos al jeanşilor deasupra genunchilor.

— Intru numai un minut. Nu-mi place când mi se zbârcesc tălpile.

— OK, bunicule.

Apa e paradiziacă. Limpede, răcoroasă, liniştită. Fac paşi uriaşi, adâncindu-mă tot mai mult, ignorând ocazionalele alge care mi se lipesc de piele. Când apa îmi ajunge până la genunchi, mă întorc şi-l descopăr pe Seth şovăind pe mal, cu valurile mici clipocind în jurul gleznelor sale.

— Vino! îl strig.

Îşi lasă umerii în jos, dar înaintează câțiva centimetri, cu fața aplecată, căutând ceva ce ar putea fi ascuns sub apa limpede precum cristalul. Îmi întorc din nou privirea spre orizont şi-mi acopăr fața cu mâinile, ca să nu mai văd plaja şi oamenii care înoată. Nu văd decât apa şi soarele de pe cer, lumina reflectată într-un milion de feluri pe măsură ce lacul este mişcat de vânt şi de orice o fi existând dedesubt, forțe impenetrabile ce zac sub apă. Închid ochii şi, doar pentru o secundă, totul este perfect.

— Bine, până aici pot să ajung, mă anunță Seth din spatele meu. Pantalonii mei sunt deja uzi.

Îmi las mâinile pe lângă corp. Dacă aş crede că pot face

față adevărului, l-aş întreba chiar acum despre Mel şi aş lămuri toată chestiunea.

— Vee? mă strigă Seth. Am spus că nu merg mai departe de atât.

Tonul ursuz pe care nu l-am mai auzit de ceva vreme începe să-şi facă din nou loc în vocea lui. Rareori vorbeşte aşa când e Mel în preajmă, îmi dau eu seama.

Inspir adânc.

— Seth, trebuie să te întreb ceva.

— Da?

Pare distras, gata să iasă din apă şi să-şi continue ziua.

Gura îmi este uscată şi mă tem că nu voi putea forța întrebarea să iasă destul de tare pentru a fi auzită peste sunetul valurilor care clipocesc la mal.

— O iubeşti pe nici? îl întreb, continuând să privesc spre întinderea nesfârşită a apei, fără să pot spune unde se opreşte lacul şi unde începe cerul.

Tăcerea care se aşterne în aer înainte ca Seth să-mi răspundă îmi spune tot ce trebuie să ştiu.

— Nu iubesc pe nimeni, zice el într-un sfârşit.

— E în regulă, îi răspund lăsând palma în jos pentru a lua apă în căuş şi a mă stropi cu ea pe față, înfiorându-mă când picăturile reci îmi alunecă pe gât şi sub tricou.

— Nu mă deranjează dacă voi doi veți fi împreună.

E prima dată când îl mint pe Seth, iar pielea mea devine şi mai rece. I-am spus întotdeauna adevărul, chiar şi în privința a ceea ce s-a întâmplat între noi înainte să se mute Mel în Butterfield. El ştia că nu-l plăceam aşa cum mă plăcea el pe mine şi, deşi sunt sigură că asta nu-l ajuta cu nimic, măcar eram sinceră.

— Aşa ceva nu se va întâmpla, spune atât de ferm, încât mă întorc să mă uit lung la el.

Seth pare nelalocul lui în apă, la fel cum pare că nu-şi găseşte locul nici pe holurile şcolii sau când stă într-o bancă în sala de clasă. Singura dată când îl văd integrându-se

perfect în mediul lui este când stă la pian – sau când este cu mine şi cu Mel.

— De ce nu?

Îmi creşte puțin inima, fiindcă sunt egoistă. Poate că Seth are de gând să-şi înăbuşe sentimentele pentru Mel astfel încât echilibrul prieteniei noastre în trei să nu fie afectat. Poate că el ar face asta pentru mine.

Însă privirea pe care mi-o oferă e întunecată şi complicată, iar zâmbetul cu jumătate de gură nu se reflectă şi în ochii lui.

— Nu vreau să distrug totul, răspunde el.

Şi ştiu că nu vorbeşte despre a distruge ceea ce avem noi trei, ci despre a distruge orice-ar exista acum între el şi Mel. Se teme să-i spună ce simte, deoarece ea s-ar putea să-l respingă, la fel cum am făcut-o eu acum cinci ani.

— Seth…

El clatină din cap.

— E în regulă, Vee. Pe bune, e OK acum. Numai că eu… nu vreau să fiu nevoit să trec prin asta din nou.

Vântul îi ciufuleşte părul şi o buclă lungă îi cade în ochi.

— Bine, spun încuviințând cu o mişcare a capului.

Mă întorc şi îmi trec palmele peste braț, pielea făcându-mi-se de găină. Nu este o surpriză, evident. Însă, uneori, chiar dacă ştii deja ceva, să auzi lucrul acela spus cu voce tare îl face să devină real şi greu de înfruntat. „Nu ai niciun motiv să fii geloasă”, îmi spun în sinea mea. „Niciunul”.

În cele din urmă, ieşim din apă şi ne întoarcem la maşină, Seth mormăind nemulțumit că i-a intrat nisip peste tot, iar lucrurile par din nou aproape normale. Însă soarele nu mai pare la fel de strălucitor ca în urmă cu o oră, iar parcarea aglomerată mă scoate din sărite. Încă o dată câştig Premiul pentru Cea Mai Rea Prietenă, deoarece nu fac singurul lucru care ar compensa toate încercările grele la care l-am supus pe Seth în decursul anilor.

Nu-i spun că sunt aproape convinsă că şi Mel îl iubeşte.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Intru în casă şi aud aspiratorul, ceea ce este cu totul neobişnuit, aşa că mă duc să verific. Mama stă în picioare pe un scaun în mijlocul livingului, aspirând praful de pe lamele ventilatorului de tavan.

Apăs butonul de pornire/oprire şi străvechiul Electrolux se opreşte cu un bolborosit. Mama se uită în jos la mine, cu fața plină de dâre de praf.

— Iar ai citit *Good Housekeeping*[17]? o întreb. Căci nu cred că te-ai gândit tu să faci toate astea de una singură.

Mama îmi oferă un zâmbet strâmb.

— Mă declar vinovată.

Coboară de pe scaun şi se prăbuşeşte pe canapea.

— Este epuizant să fii adult.

Mă întind pe celălalt capăt al canapelei şi îmi pun picioarele la ea în poală.

— Mie-mi spui?

Eu şi Seth n-am vorbit despre nimic important după ce am plecat de la plajă, dar sentimentele lui pentru Mel au plutit în aer pe tot drumul spre casă, ca un robinet ce picură şi pe care nu poți să-l repari singur, dar care este destul de sonor pentru a nu putea fi ignorat.

— Lila m-a invitat la petrecerea de mâine, îmi spune mama.

Mă ridic în capul oaselor şi o privesc.

— Mergi?

Mama pare alarmată.

— Glumeşti? N-a fost o invitație adevărată. Sunt sigură că a crezut că ar trebui să mă invite şi pe mine.

---

[17] Revistă din Statele Unite pentru femei ce cuprinde articole despre interesele femeilor, produse testate de Institutul Good Housekeeping, rețete, diete, sănătate, precum ți articole literare, (n. tr.)

— Oh, fac eu lăsându-mă din nou pe spate. Aş vrea să poți merge în locul meu.

— Nici pomeneală.

Întind mâna şi pornesc aspiratorul, trecând peria peste picioarele ei. Ea țipă şi mă împinge la o parte, scoțând cablul din priză.

— Mel mi-a pregătit un plan romantic pentru vara asta, spun pe un ton de glumă bună. Ai putea să vii să mă vezi eşuând spectaculos în timp ce încerc să flirtez cu băieții la petrecerea asta stupidă.

Mama se ridică în şezut şi strânge la piept o pernă decorativă, brațele ei bronzate contrastând cu materialul alb.

— Vee, îți merge bine fără Mark?

Ridic din umeri, mutându-mi privirea în altă parte.

— Aşa cred.

Cu toate că s-a întâmplat cu numai câteva săptămâni în urmă, sunt puțin stânjenită de modul în care am reacționat la despărțire. Probabil că aş fi putut să fiu mai puțin dramatică.

— Încă e naşpa. Se pare că femeile Bentley sunt părăsite mereu, nu?

Îmi dau seama de greşeală imediat ce rostesc cuvintele, iar mama face ochii mari, surprinsă.

— Îmi pare rău, spun impulsiv, în tinzând mâna spre ea. Am zis o prostie.

Mama mă ia de mână şi mă ține strâns, privindu-mă lung.

— Vee, ştii că între mine şi tatăl tău lucrurile n-au mers din foarte multe motive. El pur şi simplu… înghite pentru a-şi stăpâni emoțiile. El nu m-a părăsit pur şi simplu. Şi nu vreau să-ți faci griji că acelaşi lucru ți se va întâmpla şi ție, fiindcă nu e aşa.

Are ochii umezi şi eu mă urăsc. Nu contează de câte ori ne spune mie şi lui Jeffrey că divorțul a fost amiabil, îmi amintesc expresia distrusă de pe chipul ei atunci când tata a

ieşit pe uşă pentru ultima oară.

— Ştiu, îi spun trăgându-mi uşor mâna şi dându-mi la o parte bretonul de pe față. Îmi pare rău.

Mama se întoarce cu spatele şi eu mă las iar pe pernele de pe canapea, întrebându-mă cum cineva care se pricepe să spună ce trebuie în timpul unei dezbateri poate să perceapă cam toate celelalte lucruri atât de greşit.

*

tocmai am aflat că gabriel latimore va fi prezent la petrecerea mamei tale vitrege din seara asta!!!

Oftez şi mă mai uit o dată printre hainele care atârnă în dulapul meu, sperând să găsesc o rochie sau o fustă de care să fi uitat, ceva ce ar fi măcar puțin mai interesant decât obişnuita mea ținută conservatoare în stil Old Navy.[18] Eu şi Mel n-am avut şansa să discutăm despre opțiunile noastre vestimentare pentru petrecere. Poate că e totuşi mai bine. Sunt sigură că tata n-ar aprecia dacă aş apărea la marele eveniment al său şi al Lilei îmbrăcată într-o ținută care ar putea da de înțeles că am o viață în afara familiei mele.

Nu-i răspund la mesaj, însă Mel e insistentă. Telefonul meu sună iar.

şi el tocmai s-a despărţit de ashley. asta-i grozav, îi răspund, **dar tot la *f* sunt.**

„Şi am trecut la ceva ce s-ar putea califica drept o semiîntâlnire cu Killian şi-mi cam place. Cu toate că mă tem să-i trimit un mesaj şi să recunosc asta”.

Mă întorc la dulap, alegând în cele din urmă o rochie bleumarin. E strâmtă şi îndrăzneț de scurtă, dar are mâneci lungi. Sper ca tata să remarce doar partea de sus.

---

[18] Magazin de haine on-line

e în regulă, vom găsi noi un *f* pentru tine, după care o să poţi trece la Gabriel.

Oftez şi mă dezbrac de pantalonii scurţi şi de maiou, punându-mi rochia. Eu şi Gabriel ne-am înţeles dintotdeauna – el este unul dintre cei pe care îi salut pe holurile şcolii şi cu care voi lucra la proiectele de grup în clasă. Practic, îl cunosc de-o viaţă şi niciodată n-am luat în considerare posibilitatea de a-l săruta. Însă e drăguţ şi, presupunând că Mel s-ar dondăni cu mine în legătură cu un tip pe nume Finn sau Fletcher pentru a începe seara, aş zice că n-ar fi cel mai rău lucru din lume să-l sărut pe Gabriel Latimore.

*

— Locul ăsta nu e real.

N-am crezut că mai puteam fi impresionată în vreun fel. Casa tatii este enormă, construită pe plajă, şi întotdeauna a arătat de parcă ar fi fost desprinsă dintr-o revistă. Dar în seara asta copacii sclipesc de la cele un milion de luminiţe feerice, iar peste tot în curte sunt montate pavilioane albe, diafane. Chelneri în costume albe apretate plutesc printre grupurile de invitaţi, servindu-i cu apetitive, iar un trio de jazz stă pe o mică scenă, linia melodică bogată a unui saxofon revărsându-se peste peluză.

— Aşadar, Taylor Swift va fi prezentă şi ea la petrecerea asta? mă întreabă Mel în timp ce înaintăm pe aleea pavată cu dale din piatră. Fiindcă asta arată exact ca o scenă din videoclipurile ei.

— Sst! Mă împiedic şi o apuc de braţ. Te rog, să nu te audă tata spunând aşa ceva. Sunt sigură că-i place la nebunie cât de fabulos de bogat şi de rafinat îl face să pară petrecerea asta.

Eu şi Mel trecem pe sub un arc din fier forjat din care se revarsă trandafiri şi ne oprim o clipă, admirând priveliştea.

Este imediat evident că nu e de nasul nostru aici, deşi Mel arată superb. Are părul prins în creştet şi e îmbrăcată cu o fustă neagră lungă, fluidă şi un camizol corai sub o jachetă neagră asortată. A optat pentru un machiaj strident, cu dungi dramatice, groase, de tuş negru şi fard de pleoape deschis la culoare, luminos pe pielea ei aurie. Prin comparaţie, eu arăt ca o elevă de clasa a cincea în ziua în care se fac poze cu şcoala, în rochia mea cu mâneci lungi şi cu pantofii cu tocuri joase. Dar amândouă suntem surclasate de aproape toată lumea pe lângă care trecem în drumul nostru spre bufetul îmbelşugat. Privirea îmi sare de la brăţările cu diamante la extensiile de păr graţioase, la manichiurile ucigătoare şi înapoi la şi mai multe diamante. Tata şi Lila nu se zăresc pe nicăieri.

— Nu-i cunosc pe niciunii dintre oamenii ăştia, îi spun în timp ce umplu o farfurie din porţelan cu cocktail de creveţi, mini tarte şi cât de multe pătrăţele de prăjitură cu brânză încap pe suprafaţa farfuriei. Şi nu vreau să-mi petrec toată seara punând întrebări în stânga şi-n dreapta pentru a găsi pe cineva al cărui nume începe cu *F.*

Scrutez mulţimea, care, în cea mai mare parte, e compusă din bărbaţi de vârstă mijlocie îmbrăcaţi în costume.

— Trebuie să-l salutăm pe tata ca să dovedim că am venit, să primesc sărutările şi să plecăm de aici înainte să sparg ceva superscump şi de neînlocuit.

— Linişteşte-te, mă îndeamnă Mel luând două pahare de şampanie de pe o tavă oferită de un chelner zâmbitor. O parte din chestia asta cu cele Douăzeci şi şase de Sărutări este călătoria, nu destinaţia.

Pune băuturile noastre pe o masă de bar înaltă şi ia un crevete de pe farfuria mea.

— Şi până acum, zice ea, călătoria este delicioasă. Noroc!

— Noroc! îi răspund, ciocnind în silă paharul meu de al ei.

Jeffrey vine spre noi, ținând-o pe Kaylee de mână. Ea arată absolut adorabil, îmbrăcată într-o rochiță albă, cu părul prins în cosițe şi legat la spate cu o bentiță cu flori.

— Poftim. Jeffrey îmi pasează lipsit de ceremonie mâna lui Kaylee. Poți să ai şi tu puțin grijă de ea.

— Jeffrey!

O iau pe Kaylee în brațe, sprijinind-o de şoldul meu, iar ea inspectează mâncarea din farfuria mea.

— Vei fi plătit pentru că ai grijă de ea, nu-i aşa? Unde sunt tata şi Lila?

Îşi dă ochii peste cap.

— Nu ştiu. Lasă-mă doar două minute să-mi iau ceva de mâncare.

Se apleacă peste masa cu apetitive, având cămaşa deja descheiată, iar şireturile de la pantofi – dezlegate.

— Foame, spune Kaylee întinzând mânuța spre farfuria mea.

— Vrei una din astea? o întreb oferindu-i o minitartă, iar ea strâmbă năsucul şi arată spre salata de fructe.

— O, nu, spune Mel luând-o pe Kaylee din brațele mele. Nu ai voie să verşi suc de căpşuni pe rochiță.

Îi dă lui Kaylee un strugure şi-mi ia farfuria.

— Noi mergem să ne aşezăm. Tu du-te în recunoaştere.

Stând în curtea din spate a conacului tatălui meu, mă simt ca o adevărată impostoare. Nu e locul meu aici, nici al lui Mel, Jeffrey sau Kaylee. Îmi iau paharul de şampanie, doar ca să am ceva de care să mă țin, şi îmi croiesc drum spre marginea mulțimii, sperând să pot uita de *F,* să-l găsesc pe Gabriel Latimore, să mă năpustesc asupra lui pentru a-l săruta pe obraz sau ceva de genul şi să mă duc acasă pentru a mă uita pe Netflix, îmbrăcată în pijama.

— Vee!

Nişte degete subțiri se înfig în umărul meu şi eu tresar.

— O, bună, Lila!

Arată sclipitoare, cu părul coafat în onduleuri mari şi un

colier uriaş sclipind deasupra decolteului rochiei ei. Mă întreb dacă tata i l-a dăruit şi mă gândesc la verigheta subțire din aur, uzată, pe care mama a ascuns-o în cutia ei de bijuterii în ziua în care a semnat actele de divorț.

— Nu-i aşa că e o petrecere minunată? Te distrezi?

Se lasă greoi pe mine, cu respirația mirosindu-i a şampanie.

— Categoric, îi răspund.

Privim un chelner, înconjurat de un grup de adulți pe care nu-i cunosc, desfăcând o sticlă de şampanie şi trimițând dopul spre plajă. Toată lumea râde când şampania se revarsă, împingându-şi paharele mai în față pentru a apuca din vinul spumos.

— Te distrezi în compania colegilor tăi de serviciu?

Lila mă strânge şi mai tare de umăr şi se apleacă spre mine. Pupilele îi sunt dilatate, tuşul de ochi i s-a întins puțin.

— Sunt cam stresată, mărturiseşte ea. Atâția oameni! Am luat o pastilă.

— Oh!

Am văzut flacoanele de pastile aliniate în dulăpiorul de medicamente din dormitorul matrimonial. Evident, Lila are unele probleme, însă n-am întrebat niciodată care-i treaba. Mă pregătesc să o întreb dacă nu cumva n-ar trebui să bea când ia medicamente, dar ea zăreşte pe cineva în mulțime şi se duce clătinându-se să-l salute.

Jeffrey stă sub un pavilion, vorbind cu o fată drăguță cu un păr şaten extrem de lung, care pare de vârsta lui. Mă apropii pe la spatele lui şi îi înconjor umerii cu brațul.

— Bună, amice. N-ar trebui să supraveghezi copilul?

Jeffrey mă împinge şi se uită în ochii mei cu o privire de-a dreptul furioasă.

— OK, calmează-te. Vin imediat.

După o scurtă pauză, fata întinde mâna.

— Bună, zice ea. Eu sunt Chaundre.

Părul îi flutură în față, iar ea şi-l îndeasă după ureche.

— Veda, îi spun strângându-i mâna, care este atât de mică, încât am impresia că aş putea să i-o strivesc dintr-o singură strângere. Sunt sora lui Jeffrey.

— O! exclamă Chaundre, zâmbetul luminându-i-se. Îmi pare bine să te cunosc. Tatăl tău are o casă frumoasă.

— Chaundre locuieşte alături, zice Jeffrey, vârându-şi mâinile în buzunare. Mai bine plec s-o caut pe surioara mea, îi spune ei. Ne vedem mai târziu.

Înainte ca ea să-i poată răspunde, Jeffrey mă împinge cu umărul în braţ, îmbrâncindu-mă spre masa unde Mel şi Kaylee înmoaie vesele toate alimentele posibile într-un izvor de ciocolată.

— Aşadar, când ai cunoscut-o pe *Chaundre*? îl întreb.

Jeffrey are numai doisprezece ani şi mereu a fost genul de băiat amator de jocuri video, dat cu skateboardul şi organizat concursuri de pârțâit cu prietenii lui. Din câte ştiu, el nici măcar nu s-a uitat vreodată la o fată, darămite să inițieze o conversație cu una care arată de parcă ar fi venit de pe platoul de filmare a serialului *Urzeala tronurilor*. Îmi pică fisa de ce a vrut Jeffrey să petreacă mai mult timp acasă la tata şi la Lila în ultima vreme…

Mă împinge.

— Nu ştiu. Acum vreo două luni, când eram pe aici în weekend. Îşi trage scaunul de lângă Kaylee şi se trânteşte pe el. În regulă, o supraveghez. Acum pleacă.

— Tocmai l-am văzut pe Gabriel Latimore pe lângă DJ, intervine Mel, înmuind o felie de ananas în izvorul de ciocolată şi punând-o pe farfuria lui Kaylee.

— Cine e Gabriel Latimore? întreabă Jeffrey vârând felia de ananas în gură şi fluturând din gene spre mine. Noul tău iubit?

Clatin exasperată din cap şi o apuc pe nici de braț, ridicând-o de la masă.

— Toată povestea asta devine din ce în ce mai ciudată,

murmur în timp ce o târăsc departe de Jeffrey şi de Kaylee. Lila este amețită de la droguri, iar Jeffrey vorbea cu o fată misterioasă de parcă ar fi fost cei mai buni prieteni.

— Droguri? întreabă Mel venind grăbită lângă mine. Adică, droguri *droguri*?

— Nu prea cred. Mai degrabă medicamente. Dar chiar şi-aşa.

— Chiar şi-aşa, spune ea dând aprobator din cap. Ai de gând să-i spui tatălui tău?

Îl zăresc pe Gabriel, care arată incredibil de drăguț, ca un hipster, cu bretele şi papion, sporovăind cu DJ-ul. Mă opresc, întorcându-mă cu spatele la el.

— Nu ştiu. Se purta atât de ciudat, încât sigur a observat şi el.

Inspir adânc. Mel flutură din mână.

— Nu e treaba ta acum. Trebuie să-ți găsim un *F, subito*, înainte ca Gabriel să plece.

— Ei bine, ce vrei să faci? Nu e ca şi cum oamenii de aici ar purta etichete cu numele lor.

— Urmează-mă.

Mel mă apucă de brațe şi mă conduce spre un grup de adulți care par bogați.

— Mel, ce faci? Tipii ăia sunt bătrâni!

Nu mă bagă în seamă şi continuă să mă tragă.

— Salut, zice întrerupând conversația grupului. Nu cred că am făcut cunoştință. Eu sunt Melinda, iar ea e Veda, fiica vitregă a Lilei.

Pe moment, peste membrii grupului se aşterne tăcerea, iar o doamnă mai în vârstă, dată cu fard de pleoape verde, ridică uşor din sprâncene, dar apoi cu toții încep să se gudure pe lângă mine, întrebându-mă cum e să fiu sora mai mare a lui Kaylee şi nu-i aşa că e minunat că tata şi Lila s-au găsit unul pe altul? Sporovăim cu Denise, Richard, Linda, Patty şi Jack preț de câteva minute înainte ca Mel să-mi tragă un ghiont în coaste. Măcar de un lucru sunt sigură,

chestia asta cu cele Douăzeci şi şase de Sărutări mă va face să fiu foarte bună la memorat numele oamenilor.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, ciripesc cu o voce pe care de-abia o recunosc ca fiind a mea.

Ne îndepărtăm în grabă, plecând în recunoaştere spre următorul grup.

— Uite, acolo stau laolaltă şase bărbaţi, spune Mel în şoaptă. Probabil comentează despre cum arată sânii tuturor în rochii. Hai să mergem.

— Asta o să ne ia toată noaptea, îi spun. Trebuie să existe o modalitate mai rapidă.

— Păi, asta dacă nu cumva vrei să o întrebi pe Lila cine…

Un ospătar trece repede pe lângă noi, cu sticle de şampanie în mână, şi strigă spre barman:

— Hei, Frank, o să ne mai trebuiască repejor câteva din astea.

Traversez cu paşi mari pajiştea, înainte ca Mel să aibă şansa de a deschide gura, şi mă furişez în spatele barului, care este aprovizionat cu tot felul de băuturi alcoolice: sticle de vin şi de bere şi cuve cu felii de lămâi, limete şi portocale. Mă ghemuiesc, iar Frank dă cu spatele peste mine când se întoarce să pună gheaţă într-un pahar. Permit ca gura mea să ia contact cu sacoul lui, care miroase a balsam de rufe.

— Ce naiba? exclamă el răsucindu-se pe călcâie.

— Scuze! strig îndreptându-mă de spate şi plecând grăbită, astfel încât să nu trebuiască să inventez o scuză pentru a explica, în primul rând, de ce mă aflu acolo.

— Nu ştiu dacă asta se pune, zice Mel cu o urmă de admiraţie în glas. De fapt, nu i-ai atins pielea.

Dau ochii peste cap.

— Devii îngrozitor de formală. Unde e Gabriel? Hai să terminăm şi cu asta şi să plecăm de-aici.

— Ţine minte, n-ai voie să-i spui că te supui unei provocări de sărutări, îmi aminteşte Mel.

— Ştiu, ştiu.

Trag adânc aer în piept şi închid ochii.

— Dumnezeule, asta ar putea să devină o adevărată nebunie. Ce se va întâmpla când ne vom întoarce la şcoală în toamnă?

Mel surâde ştrengăreşte.

— Vee, nu ştii cum se spune? Ce se întâmplă în vacanța de vară rămâne în vacanța de vară.

— Mda, dar nu pot să mă duc pur şi simplu şi să-mi lipesc gura de el aşa cum am făcut-o cu Frank barmanul.

Mel mijeşte ochii, căzând pe gânduri.

— Ai băut puțină şampanie, spune ea în cele din urmă. Probabil eşti amețită. S-ar putea să fii ceva mai prietenoasă decât de obicei.

— Cum? exclam privind-o lung preț de o clipă, înainte să-mi pice fisa. Aha!

Mă uit în jurul meu în căutarea unui chelner, dar toți par să fi dispărut. Înşfac un pahar pe jumătate plin cu şampanie de pe cea mai apropiată masă şi ezit doar o clipă înainte să iau o sorbitură, plimbând lichidul în gură pentru ca acesta să-mi impregneze dinții şi limba.

— Uau! exclamă Mel ridicând din sprâncene. Sunt impresionată. Şi puțin scârbită.

— Ori faci treaba ca la carte, ori o laşi baltă, îi spun după care-mi trec mâna prin păr şi-mi trag apoi rochia într-o parte, astfel încât să se vadă o bretea de la sutien, şi închid ochii pe jumătate. Cum arăt?

— Beată, răspunde Mel rânjind. Baftă!

Nu durează mult să faci pe cineva să presupună că eşti beat. Te împiedici nițel în timp ce te apropii de el, o îmbrățişare scurtă când ar trebui doar o fluturare din mână, o gură din paharul de şampanie din mâna ta. Intenționez să lipesc un sărut zgomotos pe obrazul lui Gabriel, dar îmbrățişarea se termină aproape înainte să fi început, iar eu ratez ocazia.

— Bună.

Mă trag înapoi şi îi ofer un zâmbet larg.

— N-am ştiut că o să fii prezent aici.

El pune o mână pe încheietura brațului meu, echilibrându-mă în timp ce eu mă înclin într-o parte.

— Idem.

Incisivii lui de sus sunt uşor strâmbi, dar cândva mi-a spus că nu voia să-şi pună aparat dentar deoarece îl îngrozea gândul de a merge la ortodontist.

— Te simți bine, Veda?

Simulez stânjeneală şi las paharul jos.

— O, Doamne! E chiar atât de evident?

El ridică din umeri.

— Puțin. Dar nu într-un fel neplăcut.

Arunc o privire peste umăr, dar Mel s-a topit în mulțime.

— Nu pot să permit ca tata să afle. O s-o ia razna de tot.

Îl apuc pe Gabriel de încheietura mâinii şi îl trag spre un pavilion gol.

— Vino! Stai cu mine până-mi trece beția.

Gabriel se împleticeşte mergând după mine, râzând în timp ce eu îl trag. Materialul alb drapat ne ascunde de privirile oamenilor, iar luminile feerice înşiruite deasupra baldachinului dau o strălucire intimă, romantică. E ca şi cum ar fi fost intenția organizatorilor de petreceri ai Lilei ca oamenii să se furişeze aici şi să se giurgiulească.

— Aşadar, ce planuri ai pentru vara asta? mă întreabă Gabriel, lăsându-se să cadă pe o bancă şi lovind cu mâna locul de lângă el. Să-ți pui la punct terminologia juridică?

Tresar. Faptul că fac parte dintre tocilarii din echipa de dezbateri constituie singura mea pretenție de faimă la liceul Butterfield. Bănuiesc că asta este răsplata pentru că m-am ascuns timp de doi ani în spatele fostului meu prieten mai mare şi mai sociabil. Fac o mişcare bruscă din cap, dându-mi părul peste umeri.

— Acum am luat cumva o pauză de la toate astea, îi

răspund uitându-mă în sus la el, cu ochii larg deschişi şi zâmbindu-i afectat. Sunt sigură că ai auzit că eu şi Mark ne-am despărțit.

Privesc în altă parte, îmbărbătându-mă pentru a suporta junghiul de durere pe care-l simt atunci când rostesc cu voce tare aceste cuvinte.

— Da, răspunde Gabriel punând încurajator o mână pe brațul meu. Asta trebuie să fi fost tare neplăcut.

Ridic din umeri şi îmi încrucişez privirea cu a lui.

— Probabil că aşa e cel mai bine. Sunt pregătită să merg mai departe.

După o secundă de linişte, iau în considerare să trec imediat la atac în ceea ce priveşte sărutul. Întredeschid buzele şi înclin capul spre Gabriel. Mă strânge şi mai tare de braț.

— Ei bine, Mark nu ştie ce pierde, zice Gabriel dându-şi părul la o parte de pe frunte. În seara asta arăți grozav, Veda.

— Mulțumesc.

Asta e partea când se presupune că se apleacă spre mine şi mă sărută. „Haide", îl îndemn eu în gând. „Fă-o!"

— Chiar mă bucur că eşti aici, îi spun încercând să-i dau un imbold.

Gabriel şovăie şi îşi muşcă buza de jos, ceea ce este neaşteptat de sexy. Practic tremur de speranță şi emoție. Vreau să mă sărute ca să pot tăia litera *G* de pe listă şi să părăsesc petrecerea asta neobişnuit de luxoasă, dar îmi dau seama că de fapt vreau şi ca şeful clasei a douăsprezecea, Gabriel Latimore, să mă sărute în pavilionul acesta slab luminat, cu sporovăială veselă a oaspeților şi valurile lacului Michigan pe fundal.

Nu ştiu din ce motiv, dar el nu pricepe aluzia. Stăm aşezați atât de aproape unul de altul, încât îi simt căldura trupului prin rochia mea şi ne privim fix în ochi, complet singuri şi ascunşi vederii. Nu se poate ca el să nu-şi dea seama de tensiunea care se acumulează între noi – de ce nu

face nicio mişcare?

— Ştii ce? Am de gând să atac eu, îl anunț, savurând fracțiunea de secundă în care şocul se citeşte pe chipul lui Gabriel, înainte să închid ochii şi să mă aplec, gura mea găsind-o pe a lui.

La început, mă tem că tocmai m-am făcut de râs şi că ăsta va fi cel mai stângaci sărut din toate timpurile. Dar apoi mă sărută şi el, cu mult mai multă forță decât m-aş fi aşteptat, gura lui deschizându-se uşor şi brațul lui cuprinzându-mi umerii, trăgându-mă mai aproape. Miroase a rufe calde şi a ciocolată, iar mâinile lui sunt atât de fierbinți, încât am senzația că mă frige pielea în timp ce şi le lasă în jos pe brațele mele.

În cele din urmă, trebuie să mă desprind pentru a-mi recăpăta suflul, simțind cum inima îmi bubuie în piept. Gabriel Latimore chiar sărută bine!

— Uau! exclam lăsându-mi capul pe spate şi surâzând. Am băut prea multă şampanie şi ceea ce tocmai s-a întâmplat a fost uluitor.

El râde şi îmi trage fața înapoi spre a lui, începând alt sărut pârjolitor, care mă face să mă cutremur până în vârful degetelor de la picioare. Capul mi se învârte atât de repede, încât aproape că încep să cred şi eu propria minciună cum că aş fi beată. Buzele lui Gabriel se îndepărtează de fața mea spre gât, coborând către claviculă şi apoi croindu-şi din nou drum în sus. Dacă începe să mă muşte uşor de ureche, am încurcat-o.

— Trebuie să plec, îi spun gâfâind şi îndepărtându-mă puțin, foarte conştientă că ceea ce trebuia să fie un sărut scurt la beție merge mult mai departe decât intenționasem. Cu toate că nu vreau.

Mă mai aplec o dată şi îl sărut, mâinile mele găsindu-i bretelele şi ținându-l strâns lipit de mine înainte de a mă desprinde şi de a ieşi fugind din pavilion.

* * *

— Ce ți s-a întâmplat? mă interpelează Mel, apărând din neant şi interceptându-mă în timp ce fug de sărutările incredibil de fierbinți ale lui Gabriel. Arăți – mă studiază ea – răvăşită.

O apuc de braț şi o trag după mine, ducând-o spre locul unde Jeffrey şi Chaundre o dau pe Kaylee în leagănul pentru copii.

— Plec. Să te ducă tata acasă dacă nu vrei să rămâi să dormi aici! strig spre Jeffrey.

— Gabriel Latimore e un zeu al săruturilor, îi spun apoi lui Mel, dând din cap şi zâmbindu-le oamenilor pe lângă care trecem şi pe care îi recunosc vag ca fiind prietenii tatii. Şi era cât pe ce să mă las sedusă în pavilion, aşa că am fugit.

Mel lasă să-i scape un fluierat slab, rămânând în urmă o clipă, pentru a se descălța de pantofii ei cu tocuri cui, apoi vine după mine desculță.

— Nu mă surprinde, zice în timp ce ne suim în Buick. El se pricepe la orice… De ce nu şi la asta?

— Totuşi, i-a trebuit o veşnicie până să mă sărute, îi spun scoțându-mi pantofii şi trăgând de rochie în jos. De fapt, a trebuit să iau eu inițiativa. Dar după aceea… Uau!

Mel surâde ştrengăreşte în timp ce porneşte maşina.

— Mai bine decât Mark?

Închid ochii. Asta e o întrebare de un milion de dolari, nu-i aşa? întrebare pe care nu sunt încă pregătită să o înfrunt, după deja şapte sărutări acumulate în experimentul meu de vară. Să fi fost sărutul lui Gabriel Latimore mai plăcut decât sărutul tipului pe care l-am considerat, până acum câteva săptămâni, iubirea vieții mele?

Primul meu sărut cu Mark n-a fost pârjolitor de fierbinte. Nu m-am topit după el încât să-mi zăpăcească hormonii şi n-a fost genul de sărut despre care să poți scrie unei reviste pentru adolescenți, deoarece nu a avut loc sub o cascadă sau pe un teren de fotbal în fața întregii şcoli. N-a fost nimic deosebit sau interesant la acel sărut, cu excepția

faptului că a fost primul nostru sărut – şi imediat ce Mark s-a desprins şi m-a privit în ochi, am avut senzația că am ajuns acasă. Începând cu acel sărut, am fost Mark şi cu mine, eu şi Mark. Până în ziua în care n-am mai fost.

— Nu, îi răspund într-un final.

Îmi țin ochii în continuare închişi, dar simt că Mel mă priveşte şi ştiu că va fi dezamăgită de răspunsul meu.

— N-a fost mai bine decât cu Mark.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Frank barmanul
Petrecerea tatei și a Lilei
Am sărutat spatele sacoului său
2/10 (un punct în plus pentru că mirosea bine.)

Gabriel Latimore
Tot la petrecerea tatei și a Lilei
Ne-am sărutat în pavilion!
9/10

A doua zi, mama e liberă, aşa că mă duc la serviciu cu maşina. Deschid radioul pe postul preferat al lui Killian şi fredonez şi eu cântecele pe care le ştiu deja pe de rost, rememorând sărutul cu Gabriel de ieri-seară. Mai că nu-mi vine să cred că am făcut aşa ceva.

— Bună! îl salut pe Killian alergând spre el, după ce mi-am lăsat rucsacul în birou.

— Bună.

Întinde mâna să batem palma, făcându-mă să sar pentru a-mi lovi palma de a sa, iar zâmbetul lui este cuceritor. Tresărind, îmi dau seama că nu i-am răspuns la mesajul de ieri.

— Hai să trecem la treabă.

Deja există o mulțime de oameni care aşteaptă

nerăbdători să se îmbarce în microbuz.

Killian de-abia scoate un cuvânt în timp ce conducem primul grup până la râu. Parcurgem drumul înapoi într-o tăcere absolută, cu excepția zgâlțâiturilor şi a scârțâielilor pe care le face microbuzul în timp ce trece huruind peste făgaşele drumului neasfaltat. Tăcerea este dezarmantă – nicio conversație interesantă, niciun fel de muzică. Am senzația că e ceva în neregulă, dar nu ştiu ce să spun ca să rup tăcerea. Oare ar fi ciudat să recunosc pur şi simplu că am primit mesajul lui, dar că am uitat să-i răspund? Mă întreb dacă el a auzit ceva despre mine şi despre Gabriel, dar apoi alung gândul. N-are de unde să ştie şi, chiar dacă ar şti, n-are cum să fie supărat din cauza asta. Suntem prieteni. Asta-i tot. Corect?

În cele din urmă, nu mai suport şi îmi ițesc capul de după spătarul scaunului şoferului.

— Care-i treaba?

Killian tresare, ca şi cum s-ar fi aflat la un milion de kilometri depărtare.

— Ăăă, nimic, zice aruncându-mi un zâmbet prin oglinda retrovizoare. Doar număram săptămânile până când nu va mai trebui să ne facem griji pentru bețivii care ar putea să se înece.

— Şi cât mai avem? îl întreb, cu toate că ştiu răspunsul cât se poate de bine.

Mai sunt opt săptămâni de vară şi eu mai am de adunat nouăsprezece sărutări.

— Doar opt săptămâni, răspunde şi îi cade fața. Mă îngrozeşte asta.

— Din pricina şcolii?

— Din pricina tuturor lucrurilor, răspunde el fluturând din mână. Îmi tot spun că a mai rămas numai un an şi că apoi o să plec de-aici şi n-am să mă mai întorc niciodată.

Îmi sprijin bărbia în palmă.

— S-a întâmplat ceva? îl întreb precaută.

Killian ridică din umeri.

— Acelaşi rahat dintotdeauna. Nu pot să mă duc nicăieri în Trawley fără să dau peste vreun ticălos care are multe de zis: despre părul meu, despre maşina mea, despre felul în care vorbesc.

— Despre felul în care vorbeşti?

Sunt de părere că el vorbeşte ca o ființă umană normală – în privința asta n-ai de ce să faci mişto.

Killian râde cu amărăciune.

— Ai fi surprinsă de câți colegi din liceul meu se tem de cuvintele din trei silabe.

Clatină din cap frustrat, aruncându-mi pe furiş o privire în oglinda retrovizoare plină de praf.

— Nimic nu se va schimba acolo pentru mine, iar eu m-am săturat.

Mă ridic în timp ce Killian conduce microbuzul la locul lui de la Float & Boat.

— Ei bine, poți să aştepți cu nerăbdare să mă vezi cum îmi pun capăt zilelor alergând la semimaratonul de la sfârşitul verii, îi spun, disperată să-i readuc zâmbetul pe chip, cuvintele rostogolindu-mi-se din gură înainte să realizez că, dacă spun cuiva că alerg la semimaraton, s-ar putea de fapt să fiu nevoită să mă gândesc şi chiar s-o fac.

— Stai, ce? întreabă Killian, coborând după mine din microbuz. Eşti savantă *ți* atletă? Cred c-o să-mi explodeze creierul.

— Te rog. Mă înroşesc. Nu e mare scofală.

— Ăăă, *au contraire*[19], domnişoară avocat. Un semimaraton înseamnă 13,1 mile, 23,056 yarzi sau 69,168 de picioare. Sau un atac de cord colosal, dacă ai fi în locul meu.

— Ştii atât de multe lucruri inutile, încât sunt uimită cum de-ți reții numele.

---

[19] „Dimpotrivă”, (în fr. în orig.) (n. cr.)

Apuc capătul unei canoe, care e încă udă, iar Killian mă ajută să o ridic în remorcă.

— În timpul meu liber, când nu mă enervez gândindu-mă la cât de nasol e oraşul meu natal, citesc o mulțime de *Uncle John's Bathroom Readers*[20] pentru a mă documenta în privința unor fapte diverse. Trebuie să mă pregătesc pentru a concura anul acesta împotriva rivalului meu numărul unu de la liceul Butterfield, spune zâmbind şi, cu toate că zâmbetul nu e la fel de radios ca întotdeauna, mă bucur să-l văd.

Ridic dintr-o sprânceană.

— Uau, lecturi de baie. Văd că ai ales numai resurse academice pentru a te informa.

Ne tachinăm politicos tot restul după-amiezii, starea de spirit proastă a lui Killian fiind dată uitării, şi deviem de la subiect când discutăm despre industria cireşelor din Michigan şi despre motivul pentru care celebrițile arată atât de înspăimântător fără machiaj (un subiect căruia, evident, Killian i-a acordat multă atenție). Killian este singura persoană din câte am cunoscut cu care a purta o conversație seamănă cu o competiție sportivă. El îşi împleteşte cuvintele cu uşurința exersată a unui alergător în timpul unui jogging de încălzire. Mai că nu-mi vine să cred atunci când mă uit la telefon şi văd că ziua de lucru este aproape pe sfârşite.

Ultimul grup care a avut rezervare s-a lansat la ora două şi, teoretic, ar trebui să acosteze înapoi la Float & Boat în jurul orei cinci şi jumătate, dar, după ce terminăm de strâns tot la sfârşitul programului, se face şase fără un sfert şi nici urmă de ei. Dinspre vest se adună nori şi aplicația meteo de pe mobilul meu arată o furtună cu descărcări electrice care

---

[20] Serie de cărți publicate de Portable Press, apărute începând cu anul 1988, ce conțin tot felul de informații şi eseuri pe diferite teme (istorie, preşedinți, univers, statele componente ale SUA, vreme, citate, legende urbane, invenții eşuate, descoperiri întâmplătoare, celebrități sau cultură pop), concepute în mod evident pentru a fi citite în baie. (n. tr.)

se îndreaptă spre noi.

Bob şi Mel ies din birou şi vin pe doc, unde eu şi Killian stăm jos, cu picioarele în apă.

— Tot nimic, hm? întreabă Bob punând mâna streaşină la ochi şi privind spre râu.

— Încă nu, răspunde Killian.

Bob se scarpină în cap.

— Sunt sigur că am un număr de telefon de contact în fişa lor de rezervare, dar ştiu că semnalul este cam slab în larg.

— Uite de-asta trebuie să instalăm dispozitive GPS pe fiecare canoe, intervine Mel.

— Sper că au destulă minte să iasă din apă dacă începe să plouă.

Bob scrutează cerul cu o expresie îngrijorată.

— Sunt sigur că se vor întoarce curând, spune Killian şi se întinde. Trebuie să fi observat că vine furtuna.

Bob se uită la ceasul lui şi oftează.

— S-a cam zis cu întâlnirea mea cu doamna Flaherty.

— Ar trebui să plecați, îi propune Killian. Rămânem noi să-i aşteptăm.

El ezită.

— Nu ştiu ce să zic. Ar trebui să fiu aici în caz că se întâmplă ceva.

— Tată, îi spune Mel înghiontindu-l. Mama se va enerva foarte rău dacă întârzii.

Pe chipul lui Bob se citeşte nehotărârea. Aruncă din nou o privire spre cer. Clar, furtuna se apropie, dar s-ar putea să mai dureze o jumătate de oră sau chiar mai mult înainte să ajungă aici.

— Sunteți siguri? ne întreabă pe mine şi pe Killian. Chiar pot să rămân dacă voi credeți că aveți nevoie de mine. *Ar trebui* să rămân.

— Du-te, îi spun, încercând să par convingătoare, deşi n-am nici cea mai vagă idee ce vom face dacă grupul nu

apare înainte să înceapă furtuna şi Bob nu e aici.

Bob şovăie, apoi zâmbeşte şi îşi şterge teatral fruntea cu dosul palmei.

— Ei, poftim! Voi doi mi-aţi salvat viaţa. Scoate din buzunar un şnur plin de chei şi mi-l întinde. Când terminaţi, lăsaţi cheile în microbuz şi o să le recuperez eu mâine-dimineaţă.

— Trebuie să plec cu el, sunt şoferul lui, zice Mel ridicând din umeri în chip de scuză.

Le facem cu mâna în timp ce ei se duc spre mal, Bob cu umerii traşi spre spate, fluierând fericit în drumul lui spre o întâlnire cu soţia. Nici măcar înainte ca lucrurile între părinţii mei să se fi deteriorat întru totul nu mi i-aş fi putut imagina vreodată atât de încântaţi să-şi petreacă timpul împreună.

După ce aud portiera maşinii lui Bob trântindu-se, îi spun lui Killian:

— Dacă vrei, poţi să pleci. Ai mai mult de mers până acasă decât mine.

Încrucişez degetele şi sper să refuze să plece.

Killian mă priveşte ciudat, ca şi când nici nu s-ar putea pune problema ca el să mă abandoneze la Float & Boat singură, lucru pentru care îi sunt în secret recunoscătoare.

— Ştii că Protecţia muncii nu-i permite domnului Flaherty să aibă lucrători cu jumătate de normă care să lucreze singuri aici. E prea riscant – ai putea să cazi în râu şi să te îneci.

Împing şi mai adânc piciorul în râu, simţind apa rece la câţiva centimetri sub suprafaţa încălzită de soare.

— Promit să-mi pun aripioarele pentru înot.

— Nici gând.

Killian îşi scoate şapca şi se întinde pe spate pe doc, apoi şi-o pune pe faţă pentru a se apăra de soare.

— Asta, domnişoară avocat, este o operaţiune pentru două persoane. Echipa Noi.

Probabil canotorii nu se grăbesc să coboare pe râu, cel puțin aşa sper, şi poate că s-au oprit pe una dintre insulițe să exploreze. Nu ştiu ce vom face dacă chiar se va întâmpla ceva rău.

Killian nu poate să îndure decât câteva minute de tăcere înainte să reia conversația. N-am mai cunoscut niciodată pe nimeni atât de interesat de viață încât să vorbească întruna despre ea.

— Deci, spune el.

Mă uit la corpul lui, lat în umeri, întins pe doc, la degetele lui care bat agitate darabana pe scândurile roase de vreme, şi mi se strânge stomacul.

— Deci.

— Nu mi-ai răspuns la mesaj.

Tresar.

— Nu, n-am făcut-o. Îmi pare rău.

Bate cu degetele pe doc, aşteptând să spun şi altceva. Lovesc apa cu picioarele şi privesc cu gura încleştată picăturile care zboară prin aer. Ar fi trebuit să-i răspund. Ştiu exact ce i-aş fi scris: **şi mie mi-a plăcut ieri.** Dar cum aş putea ca într-o clipă să-i scriu un mesaj unui tip şi în următoarea să-l sărut pe altul?

Killian oftează.

— În regulă… să schimbăm subiectul. Îți aminteşti de seara în care am venit aici cu Mel şi cu ceilalți?

Mă îmbujorez. Trece direct la subiecte de conversație stânjenitoare.

— Da. N-am vorbit deja despre asta?

Degetele lui Killian îşi încetează dansul frenetic.

— Îmi pare rău. Nu intenționez să tot aduc asta în discuție, însă eram doar curios… Seth cel-care-urăşte-muzica-pop pare atras de Mel. Ei sunt împreună?

Ridic din umeri. Nu vreau să mă gândesc acum la Mel şi la Seth.

— E complicat. Sunt foarte buni prieteni.

— Cred că Mel încerca să mă folosească pentru a-l face gelos.

Vocea lui Killian este calmă şi plată, pur şi simplu enunțând ceea ce e evident.

Rămân tăcută. Cu certitudine, asta făcea Mai, dar sună şi mai îngrozitor atunci când Killian o spune cu voce tare.

— Nu cred că o făcea în mod conştient. Nu prea se descurcă atunci când vine vorba de relații. La flirturi, da. Dar să aibă o relație serioasă, nu prea.

Apoi îmi pică fisa – *ăsta* e motivul pentru care mă supără atât de tare gândul că Mel şi Seth ar putea fi împreună. Nu pentru că vreau în mod irațional să-l păstrez pe Seth pentru mine, deşi nu-l plac în felul acesta, sau pentru că aş vrea ca ei să mă iubească pe mine mai mult decât se iubesc unul pe altul, ci pentru că relația lor are o dată de expirare. Vor fi fericiți câteva luni, înainte ca lui Mel să-i fie distrasă atenția de un alt tip după care să se țină, iar atunci Seth ar fi devastat. Şi asta ar fi sfârşitul trioului nostru.

Killian se ridică repede în şezut şi şapca îi cade în poală. Fața lui e la numai câțiva centimetri de a mea şi are pometii uşor arşi de soare şi ochii de un albastru limpede.

— Dar tu, Vee? Tu te descurci cât de cât cu relațiile?

Îmi îndepărtez privirea de a lui Killian şi mă lupt să nu izbucnesc în râs. Obişnuiam să cred că eram expertă în ceea ce priveşte relațiile. Dacă cineva m-ar fi întrebat asta în urmă cu şase luni, aş fi spus că eram de 10 +, un partener-de-relație-de-calitate. Însă faptul că am fost complet oarbă atunci când iubitul meu mi-a dat papucii sugerează că mai am nişte lucruri de învățat în acest domeniu.

— Eu…

Sunt întreruptă de un răcnet puternic, iar în raza mea vizuală apar patru canoe.

— Slavă Domnului, iată-i! exclam eu, după care sar în picioare, clătinându-mă.

Cei din canoe agită padelele în aer şi cântă melodia „Sweet Home Alabama”, care se aude din difuzoarele iPod-ului pus pe una dintre bănci.

— Grozav. Toți sunt criță. Killian se ridică în picioare. Dar îmi place cântecul ăsta. Pun eu canoele la locul lor, dacă îi conduci tu în parcare, astfel încât să putem închide poarta în urma lor.

— S-a făcut!

Mă uit lung la canotorii care se apropie, simțind privirea lui Killian ațintită asupra mea, dar mă tem să mă uit în ochii lui.

— Pun pariu că putem pleca de-aici în jumătate de oră.

Canotorii ne întâmpină cu îmbrățișări largi, cu palme date pe spate şi cu poveşti semicoerente despre ziua lor plină de bere în timp ce ies împleticindu-se din apa uşor adâncă de la malul râului, descarcă genţile frigorifice, sticlele goale şi prosoapele umede. Durează ceva mai mult de o jumătate de oră, dar în cele din urmă reuşim să-i împingem spre maşinile lor pe când cerul se întunecă din cauza unei furtuni ce se apropie. Killian lasă cheile lui Bob în microbuz, iar eu împing poarta ruginită pentru a o închide. Beţivanii n-au decât să rămână în parcare toată noaptea, dacă vor.

Deodată, vântul începe să bată şi ploaia se aude înainte să se simtă, răpăitul ritmic al picăturilor care cad printre ramurile pinilor devenind din ce în ce mai sonor.

— Poftim, zice Killian şi întinde braţul, iar pielea lui bronzată se umple de picături de ploaie.

Deasupra capetelor noastre tună, iar ploaia se întețeşte.

— Vino! strigă Killian alergând spre parcare.

O rup şi eu la fugă după el, simțind pietrişul de sub tălpi scrâşnind şi în nări mirosul ploii.

— Unde ți-e maşina? strigă el.

Gesticulez spre ea, descuind-o cu telecomanda în timp ce alergăm. Ne aplecăm şi urcăm în maşină în timp ce aversa care cade printre copaci se transformă într-un vuiet de

furtună. Îmi şterg picăturile de ploaie de pe picioare şi-mi scutur părul. Tricoul lui Killian e plin de zeci de cercuri închise la culoare, iar părul îi e încâlcit şi-i cade peste faţă.

— Am vreo şansă să mă duci acasă? mă întreabă. Jeepul e bun la multe lucruri, dar condusul prin ploaie nu e unul dintre ele.

— O, Dumnezeule, spun ridicând gâtul ca să mă uit pe fereastră. Va avea de suferit?

Killian ridică din umeri.

— În starea în care este nimic nu-i mai poate dăuna. E parcat sub copaci şi azi-dimineaţă l-am acoperit cu prelata.

Îmi leg centura de siguranţă şi pornesc maşina, dând drumul ştergătoarelor la viteză maximă, în timp ce ploaia cade peste tot şi formează repede băltoace. Virez la stânga pe drumul de ţară, îndepărtându-mă de Butterfield. Fulgerele brăzdează cerul, unul mare părând să încremenească timpul pentru o fracţiune de secundă şi orbindu-mă.

Ţin strâns volanul, brusc emoţionată.

— Poate că nu e cea mai bună idee să conduc pe furtuna asta, îi spun. Cred că se înrăutăţeşte situaţia.

— Există un pod sub care ne putem adăposti la câţiva kilometri de-aici, spune Killian. Putem sta acolo până se termină furtuna – în cel mult douăzeci de minute. Întinde mâna şi mă scutură uşor de braţ. O să fie bine. Îţi promit.

Încuviinţez şi mă aplec în faţă ca să privesc mai atent prin parbriz, dar ploaia cade mai repede decât pot să o îndepărteze ştergătoarele. Văd podul abia când practic ajungem sub el.

— Trage aici, îmi propune Killian şi coboară din maşină de îndată ce ne oprim.

Împing portiera pentru a o deschide şi cobor şi eu, vântul rece care bate sub pod aducând şi câţiva stropi de ploaie ce-mi fac pielea de găină.

— Ai vreun prosop sau ceva? mă întreabă el.

— Sigur.

Deschid portbagajul şi scot două prosoape de plajă şi o pătură.

Killian şterge capota maşinii, oferindu-mi un loc pe care să mă aşez.

— Hopa sus.

Îmi înfăşoară pătura în jurul umerilor în timp ce-mi pun piciorul pe bara de protecție pentru a mă ridica pe capotă.

— Acum priveşte, îmi spune.

De sub pod, putem vedea dincolo de întinderea de câțiva acri de livezi de cireşi, drept în inima furtunii. Fulgerele îşi fac apariția la fiecare câteva minute, unul mai luminos decât altul, iar aerul este înțepător de la mirosul ploii.

Killian se aşază lângă mine şi se sprijină pe propriile mâini puse în spatele lui, legănându-şi picioarele. Strâng mai bine pătura în jurul meu, înfiorându-mă când o altă pală de vânt îmi aruncă pe față picături reci de ploaie.

— Mă bucur foarte mult că idioții ăia n-au fost surprinşi de furtună.

Killian încuviințează.

— Nu ştiu dacă ar fi reuşit să iasă la mal şi n-aş fi avut nicio tragere de inimă să-i explic domnului Flaherty cum câțiva dintre clienții săi s-au scufundat cu canoele şi s-au înecat.

Se lasă pe spate, mâna lui aterizând aproape de a mea. Înțepenesc. Poate că de vină sunt furtuna şi faptul că ne aflăm imobilizați sub pod şi senzația că acum suntem singurii oameni de pe pământ, dar fiecare părticică a trupului meu tânjeşte să întind mâna şi să-l ating. Dar nu pot. Mai întâi trebuie să trec de *H, I* şi *J.* Şi, chiar şi-atunci, voi putea oare să-l sărut pe Killian? Pentru prima dată, nu sunt sigură nici măcar dacă vreau ca el să fie sărutul meu de la litera *K.* Să-l implic în joc pare… greşit.

— Aşadar, mai ai frați sau surori? întreb eu, deschizând cel mai plictisitor subiect de discuție posibil şi sperând să nimicesc astfel sentimentele care mă năpădesc asemenea

potopului.

El mă priveşte lung.

— Nup. Suntem doar eu şi părinții mei. Dar tu? Ai un milion de frați şi de surori? Sau un piton uriaş într-un terariu sub pat?

Râd.

— Crede-mă, nu sunt chiar atât de interesantă. Am o mamă şi un frate şi un motan pe nume Fat Snacks. Şi o soră vitregă care locuieşte cu tata şi cu soția lui.

Sună foarte complicat când înşir totul aşa. De obicei nu mă gândesc la tata şi la Lila ca fiind familia mea – suntem doar eu, mama şi Jeffrey.

— Majoritatea rudelor tatii locuiesc departe, dar peste câteva săptămâni vom avea o reuniune de familie prostească.

— Când am pomenit de piton te testam, să ştii.

Killian se uită la mine şi ridică dintr-o sprânceană.

— Dacă ai fi țipat sau te-ai fi uitat la mine de parcă aş fi fost un psihopat, atunci prietenia noastră ar fi luat sfârşit. Căci, în mod clar, eu am un piton uriaş într-un terariu sub pat.

Fac pe supărata şi o zbughesc de lângă el.

— OK, asta e cam dezgustător.

— La naiba! exclamă Killian pocnind din degete. Şi eu care credeam că lucrurile merg bine între noi.

Lucrurile chiar merg bine între noi. După cum spune Killian, suntem Echipa Noi. Stomacul mi se strânge când mă gândesc la asta.

Ploaia începe să se domolească, iar cerul devine albastru-deschis pe margini. Furtuna se îndreaptă spre est. Mă cuprind singură cu brațele pentru a mă apăra de frig. Killian ezită preț de o secundă şi apoi îşi pune brațul pe după umerii mei. Încremenesc.

— A. În regulă, spune şi se retrage. Scuze.

— Nu, nu-i nimic. Adică, nu e bine. Nu vreau…

Ridică o mână să mă oprească, dar zâmbetul lui nu

reuşeşte să-i acopere durerea din privire.

— Vee, e în regulă. Nu trebuie să-mi explici.

— Acum trec prin nişte chestii, îi spun, căci Killian e grozav şi chiar merită o explicație, deşi nu este tot adevărul.

Mă detest puțin acum chiar şi pentru că m-am implicat în provocarea celor Douăzeci şi şase de Sărutări.

— Am trecut printr-o despărțire urâtă la începutul verii şi acum încerc să lămuresc anumite lucruri.

El dă aprobator din cap şi priveşte drept înainte.

— N-am vrut să te forțez să purtăm discuția asta.

Deschid gura să protestez, dar el îi dă înainte.

— Dar de vreme ce oricum o purtăm, vreau doar să-ți spun că ştiam că o să te plac încă din prima clipă când ne-am cunoscut. Şi am avut dreptate.

Îmi împreunez mâinile în poală.

— Mulțumesc.

Nu ştiu ce altceva să spun. „Cred că şi tu eşti destul de drăguț, dar vara asta iau vacanță de la relații serioase pentru a mă săruta cu toți tipii din nordul Michiganului? Lasă-mă o săptămână sau două să ajung la litera *K* şi vom vedea care-i treaba?”

— Hai mai bine să te conduc acasă, îi spun lăsând pătura să-mi cadă de pe umeri, deşi e foarte călduroasă şi aş sta cuibărită sub ea toată ziua.

Killian îmi aruncă încă o privire lungă.

— Bine, este el de acord în cele din urmă, lăsându-se să alunece de pe capotă şi oferindu-mi mâna pentru a mă ajuta să cobor şi eu.

*

Situația jenantă pluteşte în aer pe tot restul drumului spre Trawley. Killian ține ritmul muzicii de la radio bătând darabana, ca de obicei, dar atmosfera în general veselă şi simplă dintre noi a fost înlocuită de una foarte tensionată. Nu-mi pot imagina ce se petrece în mintea lui. A mea parc-ar fi un CD stricat: „Ai dat-o în bară. Ai dat-o în bară. Ai dat-o

în bară şi n-ai să mai capeți o altă şansă cu el, nici măcar dacă hotărăşti că vrei una".

Trag în fața casei lui, o clădire cu două niveluri, iar el mă loveşte uşor cu pumnul în umăr, înainte să coboare din maşină.

— Dacă am stricat lucrurile între noi, o să mă detest, îmi spune trecându-şi absent o mână peste bărbia nerasă. Aşa că hai să dăm totul înapoi până în urmă cu două ore şi să reluăm mâine de acolo, bine?

— Bine, spun şi mă străduiesc să zâmbesc.

Nu mă surprinde că nu mă invită înăuntru, dar sunt dezamăgită. Mi-ar fi făcut plăcere să-i cunosc părinții şi să-i văd dormitorul, să arunc o privire în viața lui Killian Hughes. Însă el dispare în casă fără să privească înapoi, iar eu conduc spre Butterfield, ştiind că ceva n-a mers cum trebuie între noi şi habar n-având cum să îndrept asta.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Următoarele două săptămâni la serviciu sunt groaznice. Eu şi Killian ne facem treaba şi, în pofida faptului că încercăm să pretindem că nu s-a schimbat nimic între noi, nu vorbim decât despre muncă – despre câte rezervări avem în ziua respectivă, ce să facem dacă cineva îşi uită telefonul în microbuz, despre câți puşti avem voie să urcăm într-o canoe. E naşpa. Mi-e dor de divagațiile şi de teoriile lui Killian şi de felul în care am putea începe o discuție despre ceva mundan, cum ar fi padelele canoelor, şi să sfârşim prin a râde atât de tare, încât aproape că facem pe noi.

Îmi vărs frustrarea pe poteca pe care alerg aproape în fiecare dimineață. Ryan chiar face rost de numărul meu de telefon şi începe să mă bată la cap să alerg împreună cu el. Ne întâlnim de câteva ori pe săptămână pe potecă şi încerc să țin pasul cu el în timp ce aleargă ca un uriaş. Pe măsură ce încep să obțin scorul dorit, mi se pare că aş putea să am de

fapt o şansă la semimaratonul din august.

— Aşadar, ai cam început să tragi de timp cu cele Douăzeci şi şase de Sărutări, spune Mel în timp ce rulează genericul de sfârşit al filmului pe care tocmai l-am văzut la ea în dormitor pe laptopul ei. Tot la *H* eşti, nu-i aşa?

— De fapt, sunt la *I,* îi răspund. Am uitat să-ți spun. Ți-l mai aminteşti pe copilaşul acela care şi-a serbat ziua de naştere la Float & Boat săptămâna trecută? Hugo.

Mel încuviințează.

— Ei bine, la sfârşitul zilei a venit fuga spre mine şi mi-a sărutat încheietura mâinii.

Mel chicoteşte.

— Asta-i adorabil. Sper că i-ai dat un zece.

— Încă păstrez zecele. Hugo primeşte un 9,999, aşa că până acum are cel mai mare scor. Cu excepția cățelului Elmo, fireşte, care a primit un milion.

Mel îşi dă ochii peste cap, deloc încântată de unele dintre tacticile mele de a acumula sărutările.

— De ce nu te-ai ocupat încă de *I*?

Iau laptopul şi încep să caut şi alte filme, în speranța de a găsi altceva care să-i distragă atenția. Nu i-am povestit despre conversația mea cu Killian sau despre sentimentele mele contradictorii cu privire la continuarea provocării noastre.

— Pur şi simplu am avut nevoie de o pauză, îi spun.

— Ei bine, eşti gata să reîncepi? spune şi-mi ia laptopul din brațe. Am nişte idei grozave.

Ridic din umeri, iar Mel oftează.

— În regulă, hai să uităm un minut de cele Douăzeci şi şase de Sărutări. Dacă ar fi să inviți un băiat să iasă cu tine, cine ar fi acela? mă întreabă Mel, proptindu-şi bărbia în palme. Lăsând la o parte alfabetul.

— Nu ştiu.

Nu-mi permit să răspund la întrebare nici măcar în gând.

Ea îşi dă părul la o parte de pe față.

— Haide, Vee. S-a dus deja jumătate din vară, dar pentru tine încă e un cec în alb. Dacă ai putea să inviți orice băiat – *orice* tip – şi ai petrece doar o singură seară incredibilă cu el, cine ar fi acela?

Întorc în minte filele anuarului nostru. Există o mulțime de țipi chipeşi la liceul Butterfield, trebuie să recunosc. E greu să aleg. Poate Brandon Lewis, campion la înot în toate statele, cu ridicolii lui muşchi abdominali. Sau Dave Martinez, care a absolvit în mai şi a câştigat o bursă incredibilă la Princeton.

— Kevin Nardone, îi răspund într-un sfârşit.

Mel strâmbă din nas.

— Kevin Nardone? Cine-i ăla?

— Pe bune? încrucişez brațele la piept. Nu ştii cine este Kevin Nardone?

Mel ridică din umeri.

— E cu un an mai mic decât noi. A fost anul trecut la cursul meu de istorie modernă.

Deschid geamul din locul unde mă aflu şi privesc afară, spre grădina din spatele casei.

— Nu ştiu. Pare un tip de treabă, cu care ar fi amuzant să ieşi. Îmi aminteşte oarecum de Phil din o *familie modernă.*

Kevin e un tip drăguț, simplu. Plictisitor. Nu foarte deştept. Opusul lui Killian.

Mel oftează adânc.

— Phil, adică *tatăl* din o *familie modernă*?

Încuviințez, iar ea oftează din nou, exasperată.

— Vee, nu cred că te concentrezi asupra lucrurilor care trebuie. Şi nu poți să-l alegi pe Kevin. Ții *K*-ul pentru Killian, nu-i aşa?

Mă întorc cu spatele la ea, neavând încredere că pot vorbi despre Killian fără să mă trădeze fața.

— Nu era ideea provocării să țin cont de alfabet?

Mă uit la ceas şi mă ridic în picioare. Mama va ajunge

acasă curând, iar Jeffrey a insistat să stea următoarele câteva zile acasă la tata, aşa că trebuie să petrec timp cu ea şi să-i reamintesc că măcar unul din copiii ei o iubeşte.

— Trebuie să plec, îi spun făcându-i cu mâna. Ne vedem mai târziu.

— Cum rămâne cu Killian? strigă Mel, dar eu am cotit-o deja şi am ieşit din raza ei vizuală.

Cum rămâne cu Killian? Habar n-am. Dar nu mai am decât *I*-ul şi *J*-ul înainte să-mi dau seama cum stă treaba.

Ian Swanson

Mesajul lui Mel ajunge chiar când mă pregătesc de culcare în acea seară.

??? îi răspund eu la mesaj.

niciodată nu te-ai deranjat să afli pe cine aş invita eu să ieşim dacă aş putea alege orice tip. dar ăsta ar fi: ian swanson.

aşa şi?

şi el e singurul din agenda telefonului meu al cărui nume începe cu i. ar trebui să ieşi cu el la o întâlnire romantică deoarece 1. Îţi vei primi sărutarea şi 2. eu o să pot trăi prin tine.

Mă spăl pe dinți şi o las să aştepte răspunsul. Fireşte, deja ştiu că n-am de gând să fac ce-mi zice. Mi-am stors creierii şi am căutat prin anuar, iar singurele persoane ale căror nume încep cu *I* sunt Ian şi Isabella Elias, o majoretă intimidantă şi cu care n-am vorbit niciodată în viața mea.

a, şi 3. poate după aia ne poţi face cunoştinţă & el se va îndrăgosti nebuneşte de mine & vom avea o grămadă de copii frumoşi, nu sunt atât de mândră încât să nu accept resturile tale.

Pufnesc şi arunc telefonul într-o parte, căutând anuarul şi răsfoindu-l pentru a găsi poza lui Ian. Sincer, nu ştiu mare lucru despre el. Joacă baschet, nu face parte din elită, dar nici nu pică la examene, şi a ieşit cu majoritatea fetelor din echipa de majorete, având chiar şi o scurtă idilă cu însăşi Isabella Elias. Totuşi, să sperăm că vara asta şi-a luat vacanță şi nu mai iese cu majorete. Ultimul lucru de care am nevoie e să mă aleg cu o păruială cu una dintre cele mai înspăimântătoare fete de la şcoală.

Mă pregătesc de culcare şi apoi sting lumina, asigurându-mă că am pus ceasul să sune. Mâine trebuie să mă trezesc devreme ca să alerg înainte de a mă duce la serviciu. Trăgându-mi perna peste cap, adorm şi visez kilometri de trotuar ce dispar sub tălpile mele.

*

Tatăl lui Mel a răcit zdravăn şi nu poate să vină la Float & Boat a doua zi, aşa că îi spune lui Mel să mă ia să lucrez cu ea în birou, să răspund la telefoane, să verific rezervările oamenilor şi să încasez bani. E plăcut să stai înăuntru, în aerul condiționat, măcar o dată, cu toate că simt un junghi de vinovăție ori de câte ori arunc o privire pe fereastră şi îl văd pe Killian luptându-se să încarce canoele în remorcă de unul singur. Se întoarce, de parcă mi-ar putea simți privirea, şi îmi aruncă un zâmbet scurt care-mi face stomacul să tresalte. Mel a deschis radioul, care cântă în surdină, iar eu mă trezesc ascultând versurile cu mai multă atenție decât de obicei, întrebându-mă dacă pot găsi ceva demn de a fi scris pe bordul maşinii lui Killian.

Sună telefonul şi tresar, având nevoie de un moment pentru a-mi limpezi gândurile şi a răspunde cu un vioi:

— Flaherty's Float & Boat! Veda la telefon. Cu ce vă pot ajuta?

Clientul vrea să facă o rezervare pentru douăzeci şi două de persoane (hopa!) cu ocazia unei reuniuni de clasă, peste două săptămâni. Notez rezervarea în calendar, dar şi în

minte, ca să-mi iau liber în ziua aceea.

De îndată ce las receptorul jos, Mel apare pe furiş în spatele meu şi mă înghionteşte.

— Am făcut eu cercetări despre Ian în locul tău, îmi zice.

I-am pomenit că mă îngrijorează să ies cu un tip care este cunoscut drept proprietatea echipei de majorete, sperând că asta va pune capăt ideii şi că astfel voi putea să mai beneficiez de alte câteva zile de linişte, fără sărutări, cât timp ea va elabora strategii pentru un nou plan. Dar n-am eu norocul ăsta.

— Acum nu iese cu nimeni, îmi explică ea. Se pare că a obosit să-şi arunce banii pe fete şi face economii ca să-şi cumpere o maşină.

— Minunat, spun trăgând scaunul mai aproape de aerul condiționat, astfel încât aerul rece să bată direct pe umerii mei. În cazul acesta, cu siguranță n-o să vrea să mă scoată în oraş.

Mel clatină din cap.

— Nu, nu, nu. Tu o să-l scoți *pe el* în oraş. De data asta, tu o să preiei frâiele, Vee. Asta înseamnă că tu plăteşti.

Mi se strânge stomacul şi imediat simt cum mă detest nițel. Suntem în secolul douăzeci şi unu, pentru numele lui Dumnezeu. Femeile pot fi doctori, ingineri, fizicieni, astronauți… şi orice mai pot fi bărbații. La facultățile de drept din toată țara absolvă un număr egal de femei şi bărbați, iar numărul femeilor care sunt cap de familie şi care întrețin prin veniturile lor întreaga familie în gospodăriile americane creşte în mod constant. Şi, aparent, faptul că-mi recit în sinea mea date feministe este o reacție implicită când devin agitată. Aşa că de ce simt nevoia să aştept ca un tip să mă invite în oraş şi să presupun că el va plăti totul?

Totuşi, nu ăsta e motivul principal. Motivul principal este faptul că, deşi între noi lucrurile sunt ciudate, nu mă pot abține să nu mă gândesc la Killian. Cum să fie corect să invit un tip în oraş când sunt obsedată de altcineva? Chiar

dacă, în principiu, i-am spus acelui altcineva că nu sunt interesată.

— Văd cum îți umblă mintea la ceva, îmi spune Mel privindu-mă mai îndeaproape. Şi am senzația că nu prea vreau să ştiu la ce. Dar o să faci ce ți-am zis?

— Lasă-mă să mă gândesc.

Mel oftează.

— Ce e?

— Nimic.

Îşi aruncă telefonul şi frunzăreşte un teanc de foi, evitându-mi privirea.

— Mel, zău aşa. Eşti nebună?

Ea închide ochii pentru câteva clipe.

— Vreau doar să te distrezi, Vee. Ai fost cu Mark atât de mult timp, iar acum ai această ocazie grozavă să uiți pur şi simplu de devotament şi de relații şi să ai parte de o vară pe care n-o vei uita niciodată.

Îmi încrucişez brațele şi privesc în gol pe fereastră. Cum pot să-i spun că, pe de-o parte, motivul pentru care şovăi în ceea ce priveşte provocarea cu sărutările are legătură cu anumite sentimente pe care am început să le simt pentru Killian, dar că nici măcar nu sunt absolut sigură de ceea ce se petrece în capul meu?

— Bine, îi zic. O să-l invit pe Ian în oraş.

Telefonul sună iar şi ridic receptorul, ciripind formula de salut de la Float & Boat.

Mel bate din palme de încântare şi îşi scoate mobilul pentru a-mi trimite numărul lui Ian. Mă întorc cu spatele la ea ca să notez următoarea rezervare, sperând că majoretele nu se vor năpusti asupra mea când vor afla că îl vânez pe jucătorul numărul unu de baschet, preferatul lor, şi că nu fac o greşeală imensă nepunând punct provocării alfabetice chiar acum pentru a mă duce după Killian.

*

Am numărul de telefon al lui Ian. El nu are acum

prietenă. Şi sunt sigură că nu va refuza o masă gratis. Mai rămâne o singură problemă: nu sunt convinsă că Ian Swanson ştie măcar cine sunt. Din fericire, de-asta există Facebook.

La două ore după ce i-am trimis o cerere de prietenie, Ian a acceptat-o şi apare ca fiind on-line. Inspir adânc, deschid aplicaţia şi trec direct la subiect.

bună ian.

bună, care-i treaba?

Fac o pauză, cu degetele deasupra tastaturii. Dacă mă refuză, va fi cum nu se poate mai umilitor.

mă întrebam dacă ai vrea să ieşim undeva.

Îi ia ceva timp să răspundă, cu toate că nu-mi apare că ar fi off-line. Mă întreb dacă încearcă să găsească o scuză pentru a mă refuza fără să pară un ticălos. Sau, o posibilitate şi mai umilitoare, poate că se uită la fotografiile mele ca să vadă dacă sunt destul de drăguţă încât să se deranjeze să iasă cu mine.

În cele din urmă, Ian tastează: s**igur, sună-mă.** Îmi dă numărul lui de telefon, pe care, desigur, îl am deja, şi, înainte să ies de pe Facebook cât pot de repede, cu inima bătându-mi nebuneşte, îi spun că-i voi trimite un mesaj. Tocmai am invitat un tip în oraş! Iar el nu m-a refuzat.

Iau telefonul şi îi trimit un mesaj lui Mel**.**

în regulă, a spus că acceptă invitaţia, acum unde naiba ar trebui să mă întâlnesc cu ian swanson?

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Dacă am învăţat ceva trăind cu tornada umană care este *fratele meu*, acel ceva este faptul că băieţilor le place să mănânce. Şi de vreme ce Ian este un adevărat adet, şi nu un skater aspirant, mic şi slăbănog ca Jeffrey, pot doar să presupun că viaţa lui gravitează aproape în totalitate în jurul mâncării. Aşa că iată ce va fi această întâlnire: mâncare,

puțină activitate fizică pentru a avea eu şansa de a arde câteva calorii, iar mâncare şi apoi vom încheia seara cu o porție mare de… mâncare.

Mă examinez în oglinda din baie, încercând să-mi dau seama cât de mult mi-a fost afectat machiajul de becul ars din cele două de deasupra chiuvetei. Mă întreb dacă Ian mă va considera drăguță. Nu sunt majoretă, asta clar. Nu zâmbesc destul, iar părul din jurul tâmplelor mele are tendința de a se ondula şi devine ciudat când e umezeală, în loc să rămână lung şi drept, aşa cum stă părul majoretelor. Dar sunt puternică şi zveltă de la alergat, ieri mi-am pensat sprâncenele şi, câtă vreme n-o să-mi rămână nimic între dinți în timpul celor două mese şi jumătate din seara asta, zâmbetul meu va arăta drăguț. Mai bine de-atât nu se poate.

— Mamă, ți-am zis că iau maşina, îți aminteşti? o întreb vârând capul pe uşa dormitorului ei, unde pe covor sunt întinse o bucată mare de furnir şi mai mulți metri de material mov.

— Bine, ia-o.

Oftează şi se lasă pe vine, cu un ciocan într-o mână şi cu un pistol de lipit în cealaltă.

— Eu o să stau aici toată noaptea.

— Dar ce faci?

Orice o fi făcând, nu arată ca şi cum în cele din urmă o să merite efortul.

— Am văzut un tutorial pe un blog despre cum să-ți faci singur, cu numai treizeci de dolari, o tăblie de pat tapițată, răspunde mama obosită. Însă asta presupunea să ai deja acasă o bucată mare de furnir, iar materialul să fie la reduceri. Aşa că tăblia mea e mai curând de cincizeci de dolari. Şi nu pot s-o dau în bară, pentru că ăsta-i tot materialul pe care-l am.

— Păi, poate te ajută Jeffrey cu asta, îi spun.

— E din nou acasă la tatăl vostru, zice mama lăsând ciocanul jos, dezamăgită.

— Poftim?

Ieri, în sfârşit, Jeffrey s-a întors acasă de la tata şi a năvălit cu o stare de spirit atât de proastă, încât am crezut că în sfârşit şi-a dat seama că e mult mai bine să stea cu mama.

— Când l-ai dus acolo?

— În timp ce făceai duş. A zis că aici se plictiseşte şi că acolo e mult mai distractiv.

Mama îşi muşcă buza.

— O, Doamne!

Mă duc şi îngenunchez lângă ea, cuprinzându-i umerii cu un braţ şi amenințându-l în minte pe Jeffrey cu pumnul.

— Sunt sigură că n-a vrut să spună asta, mamă. Are doisprezece ani. E un neruşinat.

— Ştiu.

Mamei îi tremură glasul şi, spre groaza mea, pe obraz îi alunecă o lacrimă.

— Vreau doar ca el să fie fericit.

Am să-l omor pe Jeffrey. După ce tata ne-a părăsit şi şi-a luat cu el toate standardele înalte şi principalele reguli, aici a mai rămas numai o singură regulă: n-o supăra pe mama. Am fost de multe ori stresată şi supărată şi mi-ar fi plăcut să-i împărtăşesc şi ei sentimentele mele, dar am ales să mi le înăbuş şi să afişez, în schimb, un zâmbet. Mama a trecut deja printr-una dintre cele mai dureroase şi mai sfâşietoare situații din câte i se pot întâmpla unui om şi nu există niciun motiv pentru care să mai suporte şi asemenea rahaturi din partea copiilor ei. Chiar dacă Jeffrey crede cumva că e mult mai distractiv la tata acasă, ar trebui să aibă destulă minte încât să nu-i spună mamei asta în față.

— Vorbesc eu cu el, îi promit strângând-o iar de umăr. E doar un băieţaş, mamă. Nu-ți face griji pentru asta.

Mă dau înapoi şi o privesc. Nu mai văd lacrimi, dar ochii ei sunt roşii.

— Vrei să rămân acasă în seara asta? Te pot ajuta să termini asta şi apoi să ne uităm la HGTV[21].

— Nu, spune mama clătinând din cap şi mă împinge într-o parte. Câtuşi de puţin. Ieşi în oraş şi distrează-te.

Mă mai contrazic cu ea preţ de câteva minute, oferindu-mă chiar să-i fac masaj la picioare. Ea şovăie un moment, apoi surâde şi spune:

— Altă dată. Şi să nu încerci să te fofilezi. Dar acum ar fi cazul să pleci.

Pe când iau cheile maşinii şi mă îndrept spre uşa de la intrare, ea fredonează ca pentru sine şi bate fericită ţinte în furnir.

Ian locuieşte cam la un kilometru şi jumătate distanţă de mine, într-o locuinţă modernă, cu un garaj aproape cât casa noastră de mare. Imediat ce opresc pe aleea din faţa casei, el iese pe uşă, îmbrăcat cu pantaloni scurţi de baschet şi cu un tricou gri. Mă strâmb şi mă felicit că n-am făcut rezervare la un restaurant elegant.

— Bună, Veda!

Se aşază pe scaunul din dreapta şi se apleacă puţin ca să nu dea cu capul de tavanul maşinii.

— Ce mai faci?

— Aşa şi aşa.

Încerc să adopt tonul său ultranonşalant, care mă face să par beată şi/sau pe jumătate adormită. Îmi dreg glasul şi încerc din nou.

— Eşti gata?

— Sigur.

Pe când ies cu spatele de pe alee, el îşi bâţâie piciorul întruna.

— Deci, e cam ciudat, zice în timp ce ne îndreptăm spre lac. Până acum n-am mai fost niciodată luat de acasă de o

---

[21] Post de televiziune cu emisiuni de decorarea locuinţei, grădinărit, meşteşugit etc. (n.tr.)

fată.

— Pentru orice există un început, îi spun.

— Corect. Se reazemă de spătar şi se întinde. E destul de plăcut. Te superi dacă schimb postul de radio?

Ridic din umeri, iar Ian schimbă posturile până când dă peste o emisiune sportivă.

— Asta e una dintre preferatele mele, îmi comunică.

Mă pune repede la curent cu pregătirea moderatorului şi îmi explică de ce perioada de înflorire a radioului sportiv s-a terminat. Nu-i mai acord atenție, încuviințând din când în când cu o mişcare a capului sau scoțând mici sunete de aprobare, bucurându-mă de murmurul radioului în fundal şi de felul în care aerul năvăleşte pe geamul deschis şi îmi alunecă pe piele.

Douăzeci de minute mai târziu intrăm în parcarea de la Touchdown, un restaurant cu tematică sportivă, care are şi jocuri mecanice, bowling şi darts. E cunoscut pentru jocurile sportive ce pot fi vizionate pe televizoarele uriaşe, cu sonorul dat atât de tare, încât este imposibil să mai porți o conversație, pentru aripioarele la cincizeci de cenți şi pentru complicatele competiții de pocher. În față flutură un drapel american uriaş, iar localul este decorat în întregime cu pânză de steag în roşu, alb şi albastru, rămasă de la weekendul de ziua Statelor Unite.

Ian se uită la mine, cu ochii lui căprui mari. Pe chip i se iveşte un zâmbet leneş.

— *Nu se poate!* exclamă el. N-am mai fost aici de-o veşnicie. Veda, eşti oficial cea mai tare fată pe care am cunoscut-o vreodată!

Se întinde spre mine să ne ciocnim pumnii.

— Iată care-i planul, îi spun înainte să evadeze din maşină şi să fugă înăuntru la un imens joc mecanic de bowling. E încă devreme, aşa că m-am gândit că am putea lua o gustare la bar, apoi să jucăm darts ori bowling sau ce vrei tu, după care să luăm cina. Şi putem să mâncăm

desertul aici sau să luăm înghețată pe drumul de întoarcere.

Ian îşi împreunează degetele şi dă serios din cap.

— Bine. Cea. Mai. Tare. Întâlnire. Dintotdeauna.

*

Eu şi Ian dăm iama într-un bol cu aripioare în sos de usturoi, o *quesadilla* cu pui şi nişte covrigi moi cu brânză topită, oprindu-ne doar pentru a ne zâmbi unul celuilalt pe deasupra farfuriilor noastre pline cu mâncare, înainte să ne îndreptăm către pista de bowling. Mă simt jenată când îmi pun pantofii de bowling roşu cu alb, care contrastează groaznic cu bluza mea, însă Ian mă ajută să mă ridic de pe scaun zâmbindu-mi şi caută peste tot, timp de zece minute, o bilă de patru kilograme pentru mine.

Să-l privesc cum aruncă bila e ca şi cum aş observa o panteră care îşi vânează tiptil prada, fiind tot numai muşchi şi mişcări calculate. În ciuda şosetelor lui albe de sport, care ies din stupizii pantofi de bowling, şi a şortului său urât de baschet, Ian arată ca şi cum ar trebui să se afle undeva la televizor, înconjurat de o mulțime de fane care îl adoră, îmbrăcate în jersee cu numele lui de familie imprimat pe spate.

— E rândul tău.

Scorul lui e aproape dublu față de al meu, dar el nu e nesimțit în privința asta şi chiar pare interesat când îi povestesc puțin despre echipa de dezbateri şi despre cum am început să fac din nou jogging după o pauză de câteva săptămâni.

— Urăsc să alerg, îmi mărturiseşte Ian mutând bila de şapte kilograme dintr-o mână în alta ca şi cum n-ar cântări atât. Adică, evident, alergi mult la baschet, dar asta are noimă. Adică, există o minge, du-te după ea. Dar urăsc să alerg fără niciun motiv.

— La început e nasol, sunt eu de acord cu el, nimerind o bilă în canal la cea de-a zecea încercare şi făcându-mă mică în scaunul meu, înfrântă. Dar odată ce te obişnuieşti,

creează dependență.

— Probabil, zice el ridicând din umeri. Aruncă o privire spre telefonul său. Mor de foame. Vrei să mănânci?

— Desigur, îi răspund, deşi îmi simt stomacul plin de aripioare şi covrigi.

Mergând înapoi spre zona de restaurant a clădirii, simt o uşoară apăsare pe talie şi observ mâna lui Ian, care mă conduce prin labirintul de mese şi scaune. Îi arunc o privire, dar el nu pare conştient de faptul că mă atinge.

Suntem mult mai departe decât sperasem de televizoarele care urlă – habar n-am ce să spun dacă trebuie să fac conversație, îl întreb pe Ian dacă vrea să ne mutăm.

— Nee, zice el strecurându-se în separeul intim de pe colț. Aici e perfect.

Comand o salată mică, deoarece încă mă simt plină, dar Ian alege un cheeseburger uriaş, cu inele de ceapă în loc de cartofi prăjiți.

— Neapărat va trebui să fur câteva dintre inelele tale de ceapă, spun fără să mă gândesc. Şi eu iau mereu de-astea în loc de cartofi prăjiți.

— Neapărat, este Ian de acord, dându-se puțin mai aproape de mine. Ia câte vrei.

Şi apoi mă apucă de mână.

În ce univers mi-am închipuit eu vreodată că voi sta într-un separeu întunecat la Touchdown, ținându-mă de mână cu Ian Swanson, starul echipei de baschet de la Butterfield şi unul dintre cei mai populari tipi de la şcoală? În niciunul. În niciun univers posibil. Nici în cele mai fantastice vise ale mele nu mi-aş fi putut imagina asta. Dar iată-mă aici, degetele mari ale lui Ian fiind împletite cu ale mele, şi asta mi se pare ciudat, dar şi destul de bine.

Nici de data asta pe Ian nu pare să-l deranjeze contactul fizic pe care l-a inițiat. Se joacă absent cu solnița şi trage cu coada ochiului spre cel mai apropiat televizor ca să verifice scorul jocului.

— Mă simt foarte bine, spune fără să mă privească.

— A!

Degetul lui mare trece peste încheieturile degetelor mele în timp ce mă mângâie pe mână.

— Asta-i bine. Cam ăsta a fost şi scopul.

Acum îmi întâlneşte privirea, acei ochi căprui blânzi fiind ciudat de fascinanți în lumina albăstruie a televizoarelor.

— Nu, vreau să spun că de obicei nu mă simt bine când mă duc undeva cu fetele. Ele vor mereu să meargă la restaurante de fițe, unde nu poți să pronunți nici măcar jumătate dintre rahaturile din meniu, şi nu-şi doresc decât să stăm la masă şi să vorbim, în loc să jucăm bowling sau altceva.

Înghite şi mă strânge şi mai tare de mână.

— Dar tu eşti diferită.

Ridic din umeri şi încep să mă simt foarte vinovată.

— Pur şi simplu m-am gândit că ți-ar plăcea să vii aici.

Gânditor, Ian încuviințează dând din cap.

— Da, asta zic şi eu. M-ai înțeles.

Soseşte mâncarea noastră, adusă de o chelneriță de douăzeci şi ceva de ani, care, evident, crede că suntem cel mai drăguț cuplu pe care l-a văzut toată seara. Ian este obligat să-mi dea drumul la mână pentru a se concentra asupra burgerului său, iar eu ciugulesc din salata mea, întrebându-mă cum o să mai trăiesc după ce-l voi fi sărutat pe tipul acesta drăguț, naiv, amabil, pentru ca apoi să-i spun că de fapt nu-mi place chiar atât de mult de el.

*

După ce ne terminăm desertul şi ne croim drum prin parcarea aglomerată, este deja târziu. Emisiunea sportivă s-a încheiat şi acum la radio e un program de rock clasic, iar noi mergem cu maşina spre casă, fredonând împreună cu cei de la Aerosmith. În timp ce aştept să se facă verde la un semafor, Ian se apleacă spre mine şi mă sărută pe gât,

punându-şi mâna fierbinte pe coapsa mea.

— Vrei să mergem la dune? mă întreabă în şoaptă.

Încremenesc. „Mersul la dune” este un eufemism local pentru a găsi un loc retras în parcare şi a lăsa lucrurile să meargă cât de departe doreşti. În vara în care Mark şi-a luat permisul de conducere, am parcat lângă dune aproape în fiecare seară.

— Nu ştiu.

Vocea mea răsună slab şi strangulată, căci Ian îşi freacă nasul de gâtul meu. Poate că n-o fi vreun savant de renume, dar cu siguranță ştie cum să-şi folosească trupul.

— Haide.

Mă muşcă uşor de ureche şi îşi strecoară limba caldă înăuntru, trecându-şi-o până la marginea părului meu.

— Nu trebuie să facem nimic din ceea ce nu-ți doreşti.

Vreau. O, Doamne, vreau! Am fost atât de preocupată de emoțiile mele toată vara, încât n-am avut ocazia să-mi fie dor de partea fizică a relației mele cu Mark. Dar acum totul revine dând năvală – senzația de a fi cuprinsă de brațele cuiva, trupurile încolăcite. Acum tânjesc după asta. Dar dacă mergem la dune şi Ian se îndrăgosteşte de mine? Încă am mai mult de jumătate de alfabet de parcurs. Şi apoi mai e şi Killian.

„Killian”.

— Îmi pare rău. Îl împing pe Ian şi îmi netezesc părul. Ian, eşti grozav, dar cred că n-ar trebui să facem asta.

El mă priveşte lung, nevenindu-i să creadă. Sunt convinsă că până acum nu l-a refuzat nicio fată. În cele din urmă, expiră zgomotos, apoi ridică din umeri.

— În regulă, cum vrei tu.

Îl conduc acasă şi îl las să mă sărute iar în timp ce stăm pe aleea din fața casei lui.

— Asta a fost cea mai frumoasă întâlnire pe care am avut-o vreodată, îmi spune. Sună-mă dacă vrei să o repetăm. Pe bune.

Iar romantismul momentului se duce puțin de râpă din cauză că bate palma cu mine cam prea entuziasmat când coboară din maşină.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Ian Swanson

În maşină, după cea mai ciudată întâlnire, din toate. timpurile.

9/10

Ryan face o piruetă şi începe să alerge cu spatele, îndemnându-mă să-l ajung din urmă.

— Haide, Bentley! strigă el.

Îi arunc o căutătură urâtă şi strâng pumnii, încordându-mi voința pentru ca picioarele care mă dor să înainteze doar puțin mai ferm, puțin mai repede. Inima îmi bubuie în urechi şi fiecare respirație îmi arde plămânii. În dimineața asta ar trebui să alergăm şaisprezece kilometri, dar am o zi proastă şi probabil că va trebui să mă opresc şi să renunț chiar înainte de a parcurge opt kilometri.

— Nu mai pot.

Simt că mi se taie respirația şi încetinesc, târându-mi picioarele pe cărarea prăfuită.

Ryan se opreşte şi mă aşteaptă să-l ajung din urmă, întinzându-mi o sticlă cu apă. Beau lacomă şi recunoscătoare, apa curgându-mi de pe buze şi lăsând dâre pe bărbie.

— Mulțumesc.

Ia sticla înapoi şi-şi toarnă puțină apă direct în gură.

— Mai avem patru săptămâni până la competiție.

— Ştiu, îi spun, cu mai multă convingere decât aş fi intenționat. Mă străduiesc.

Ryan îmi apucă umărul cu mâna.

— Ştiu asta, îmi zice. Faci o treabă bună.

Clatin din cap şi mă răsucesc pe călcâie.

— Trebuie să plec acum, dacă e să merg pe jos cea mai mare parte a drumului. Nu vreau să întârzii la muncă.

Ryan priveşte cu jind poteca, bătând darabana cu degetele pe coapsă. Înțeleg cât de mult vrea să alerge în continuare şi-mi pare rău că-l încetinesc.

— Du-te, îi spun. O să fiu bine.

El clatină din cap.

— Nici gând. Merg cu tine.

— Ba nu, pe bune.

Îl înghiontesc uşor şi el mimează căderea, împiedicându-se teatral.

— Doamne, ai grijă, îmi zice frecându-şi umărul.

— Fugi.

Arăt în josul potecii, iar el ezită încă o secundă înainte să-şi plece ascultător capul şi s-o ia la goană ca un animal închis în cuşcă ce tocmai a fost eliberat.

Sunt la jumătatea drumului spre casă înainte ca durerea din hipocondrul drept să dispară şi mă opresc la benzinăria de la marginea oraşului să-mi cumpăr o sticlă de apă minerală. Când ies din magazin, o siluetă familiară se întinde pe scaunul din față al unui SUV uriaş. Înlemnesc, întrebându-mă dacă pot să intru înapoi în magazin şi să aştept până pleacă, însă e prea târziu.

— Salut, Veda!

Îmi face semn să mă apropii.

— Bună, tată!

Beau o gură mare de apă din sticlă în timp ce el îşi trece cardul de credit prin aparat şi selectează opțiunea pentru benzină premium.

— Cum merge treaba? Eşti pregătită pentru reuniunea de familie?

E weekendul ăsta? Încerc să vizualizez calendarul de pe peretele din bucătărie unde ştiu că am notat datele tuturor evenimentelor de familie importante ale tatii. Dar acum, dacă

mă gândesc mai bine, s-ar putea ca prostia asta să fi fost notată în iunie, deşi a început de ceva vreme luna iulie.

— Ăăă, da. Foarte pregătită. Îmi şterg fruntea. Când anume este?

Tata oftează şi îmi aruncă o privire uşor fulgerătoare.

— Ei bine, ziua de naştere a lui Kaylee e cu o zi înainte, aşa că tu şi Jeffrey veți veni la cină. Va trebui să plecăm la reuniune destul de devreme a doua zi dimineață, aşa că cel mai bine ar fi să rămâneți peste noapte la noi.

— Ăăă, nu, mulțumesc.

N-am mai dormit acasă la tata şi la Lila de când am căpătat dreptul de a decide cu cine să-mi petrec weekendurile. Am acolo camera mea, decorată în alb şi roz-închis, dar nu cred că am mai pus piciorul în ea de când mi-am scos din dulap toate hainele pentru „weekend cu tata" şi am trântit uşa în urma mea a doua zi după ce am împlinit şaisprezece ani.

— Nu poți să vii să ne iei de dimineață?

Tata se întoarce şi scoate furtunul din rezervorul de benzină, punându-l la loc cu un zăngănit.

— Ba cred că da. Scoate bonul şi îl verifică atent. Unde te duri acum? Vrei să te duc cu maşina? mă întreabă.

— Nu, sunt bine.

Ne privim reciproc, iar tăcerea ciudată dintre noi durează cu câteva secunde mai mult decât ar trebui.

— Ei bine, pe curând.

Mă întorc şi pornesc spre şosea.

— Pe vineri! strigă tata. La ora şase.

***

De-abia mai am timp să fac un duş şi să mă pregătesc înainte să vină Mel să mă ia la muncă. Practic, se bâțâie în scaunul ei în timp ce urc în maşină, tresărind la fiecare mişcare.

— Ghici ce, îmi zice.

— Ce?

Ronțăi un covrig cam tare.

— Weekendul ăsta are loc o petrecere pe plajă. Se pare că o să fie cel mai super eveniment de până acum sau ceva de genul. Multe ocazii de a te săruta.

— O, la naiba!

Fac un efort să par dezamăgită.

— Weekendul ăsta e reuniunea tatii. Probabil că nu voi reuşi să vin.

Mel gâfâie teatral, de parcă tocmai i-aş fi spus că mă mut în Alaska.

— Poftim? Vee! Nu! Trebuie să mergi la petrecerea asta.

Oftez.

— Mel, pe bune, m-am cam săturat de chestia asta cu sărutările. De parcă altă treabă n-am decât să mă gudur pe lângă toți tipii pe care-i văd ca să aflu cu ce literă încep numele lor. E neplăcut.

Ea flutură nepăsătoare din mână.

— Mă rog. Aproape c-ai ajuns la *K*\Nu te poți opri înainte de asta.

Îmi pun mâna pavăză la ochi.

— Te-ai gândit vreodată că poate Killian nu *vrea* să fie sărutat? o întreb cu voce plată.

— Poftim? Mel pare şocată. Are iubită?

— Nu.

— Bine, zice ea râzând. Atunci vrea ca tu să-l săruți. Crede-mă.

Pare atât de încrezătoare, încât aproape că-mi vine să-i povestesc cum Killian a făcut deja o mişcare, dar eu l-am respins şi că de atunci lucrurile între noi au devenit ciudate. Dar n-o fac, căci încă nu sunt sigură de ceea ce simt în legătură cu toată povestea asta şi, în ultima vreme, ori de câte ori Mel îşi vâră nasul în relațiile mele, pur şi simplu lucrurile par să devină şi mai complicate.

***

Eu şi Killian lucrăm în tăcere aproape toată dimineața,

comunicând în general prin mormăieli şi prin semne. Am muncit împreună destul de mult timp încât să stabilim o rutină, ajungând la mişcări pe pilot automat. Simt că Mel ne urmăreşte cu privirea de la fereastra biroului şi evit să stabilesc un contact vizual cu ea.

Într-un final, după cel de-al treilea drum de întoarcere de la locul de lansare a canoelor, Killian îşi trece mâna prin păr şi trage adânc aer în piept.

— OK, Vee. Nu mai suport. Sare din remorcă şi cade teatral în genunchi, împreunându-şi palmele. Îmi cer scuze pentru că am încercat să te iau în braţe şi că am creat o situaţie incomodă şi îţi promit că n-am să mai fac niciodată asta dacă pur şi simplu se poate ca totul să fie din nou ca înainte.

Mă inundă un sentiment de uşurare, amestecat cu foarte puţină dezamăgire. Tot ce vrea este să ne întoarcem la felul în care *stăteau* lucrurile înainte?

— Cum era înainte?

Surprins, ridică din sprâncene.

— Eram prieteni.

Încuviinţez şi întind mâna să-l ajut să se ridice în picioare.

— Suntem în continuare prieteni.

— În regulă, bine.

Lasă să-i scape un oftat exagerat de uşurare şi tot trupul i se relaxează.

— Fiindcă acum vreo două zile am citit un articol fascinant despre toate varietăţile de ardei extrem de iuţi şi muream de nerăbdare să-ţi povestesc despre asta.

Zâmbesc şi pornesc spre râu, unde un grup de oameni tocmai a acostat. Vocea lui Killian mă învăluie în timp ce apucăm amândoi câte un capăt al canoei şi o întoarcem cu fundul în sus pentru a scoate din ea apa mâloasă, apoi o cărăm înapoi la remorcă şi o urcăm în ea. Killian calcă cu paşi mari pe terenul acoperit cu ace de pin tot restul după-

amiezii. Mă bucur să fiu din nou învăluită de vorbele lui.

La sfârşitul zilei, Mel iese în fugă din birou şi mă ia de mână.

— Voi doi arătați de parcă v-ați distrat, îmi spune în şoaptă la ureche. Ți-am zis eu. Invită-l la petrecere.

— Ce rost are să-l invit la o petrecere la care eu nu mă duc?

Privesc în jur să mă asigur că el nu mă poate auzi.

— Nici măcar nu începe mai devreme de ora zece, vineri seară, Vee. Ce-ai de gând să faci la ora aia cu tatăl tău?

Mel mă înghionteşte, privind cum Killian ridică mâna să fixeze o canoe legată cu nişte curele în partea de sus a stelajului din remorcă. I se ridică tricoul, lăsând la vedere muşchii abdominali bronzați pe care am încercat să-i ignor toată vara, şi simt cum hotărârea mi se clatină.

— Ei bine, poate că voi veni, îi spun. Dar vineri e ziua lui Kaylee. Trebuie să-i cumpăr un cadou şi sigur va trebui să iau cina la tata acasă în seara aia…

— Gândeşte-te numai. Mel îmi dă un ghiont în coaste. Acum mă duc acasă la Seth, dar refuz să te iau cu mine, aşa că va trebui să-l rogi pe Killian să te ducă. Va fi ocazia perfectă să-l inviți.

— Mel…

Dau să o prind, dar sare într-o parte, se îndreaptă grăbită spre parcare şi mă tachinează din mers, zornăind cheile de la maşină.

— Se pare că cine trebuia să te ducă acasă tocmai pleacă, strigă Killian spre mine.

— Dap. Îi arunc o privire ucigătoare lui Mel înainte să mă întorc spre el. Mă poți duce tu?

— Fireşte. Îşi şterge palmele. Eşti gata?

— Hai să mergem.

*

Încerc să nu mă las distrasă de versuri, însă când Killian dă la o parte prelata mă trezesc că le citesc iar,

hipnotizată de frazele incoerente şi de cerneala metalizată.

— Vrei să adaugi ceva?

Vocea lui mă trezeşte din reverie şi el îmi aruncă un marker Sharpie argintiu în poală.

— Ăăă, nu. Mi-e bine aşa.

Ce aş putea să scriu?

— Mda, e multă presiune, zice el dând solemn din cap. Cuvintele tale imortalizate pe vecie pe bordul unui Jeep de tot rahatul.

— O, mai taci din gură!

Las markerul să cadă într-un suport pentru pahar.

— Doar că n-am în cap versurile a sute de cântece, aşa cum au alții. Lasă-mă câteva zile să mă gândesc, să cercetez puțin.

— Nup.

Killian trage parasolarul în jos în timp ce virăm spre Butterfield.

— Asta a fost singura ta şansă, iar acum s-a dus pentru totdeauna. Îmi pare rău domnişoară avocat. Uneori trebuie să gândeşti şi să reacționezi rapid.

Traficul de pe Main Street este iar aglomerat şi abia ne târâm, oprindu-ne aproape la fiecare intersecție pentru a lăsa grupurile de turişti să traverseze grăbiți strada. Când ne apropiem de centrul oraşului, un SUV iese cu spatele dintr-o parcare, ținându-ne pe loc alte câteva secunde.

— Hei, trage acolo, îi spun în timp ce SUV-ul se îndepărtează huruind.

Killian nici măcar nu clipeşte, ci doar răsuceşte volanul şi parchează Jeepul în spațiul îngust. Sunt deja pe jumătate afară din maşină înainte ca el să apuce măcar să oprească motorul.

— Vino, îi spun cu o mână în şold. Hai să vedem cât de bun eşti *tu* când trebuie să gândeşti rapid.

*

O jumătate de oră mai târziu, Killian este pe podea,

sprijinit în palme şi genunchi, inspectând o căsuță veche pentru păpuşi căreia îi lipseşte o jumătate din acoperiş şi căreia i-ar prinde bine un nou strat de vopsea.

— Bine, zice el ştergându-şi teatral fruntea. Mă dau bătut. Habar n-am ce şi-ar putea dori fetițele de trei ani de ziua lor.

Se uită cu subînțeles la căsuța de păpuşi.

— Dar sunt aproape sigur că nu aşa ceva.

— Vino!

Întind mâna şi îl ajut să se ridice în picioare, uitându-mă cu atenție la mormanele de haine, mobile, jucării şi cărți din Second Chance, magazinul de antichități din Butterfield. Penelope, proprietara, se iţeşte de după casa de marcat, cu părul ei roşu prins într-un coc neglijent în creştetul capului.

— Vă pot ajuta cu ceva? ne întreabă, practic sprintând spre noi. Căutați numai în locurile nepotrivite. Acolo nu veți găsi niciodată nimic.

— Ar fi minunat, îi spun ridicând fața spre Killian şi zâmbind cu gura până la urechi. *Dacă* cineva recunoaşte că nu e tocmai un geniu, aşa cum îi place uneori să creadă.

Killian se strâmbă, bosumflându-se exagerat de mult.

— N-am făcut nimic ca să merit asta, îi spune lui Penelope. Ea se ia de mine.

Penelope râde şi cheile prinse pe un inel uriaş la cureaua ei zornăie.

— Nu ştiu de ce, spune cercetându-l pe Killian din cap până în picioare, dar mă îndoiesc de asta. Arăți a zurbagiu.

Ne conduce în partea cealaltă a încăperii, spre un dulap înalt din lemn, pe care îl deschide, lăsând la vedere o colecție de păpuşi minunate şi de zeci de costumații splendide în miniatură.

— Cauți ceva pentru surioara ta, nu-i aşa? mă întreabă Penelope.

— Da.

Iau una dintre păpuşi, care are părul blond, mătăsos,

exact ca al lui Kaylee.

— I-ar plăcea asta.

— Sunt superbe, zice Penelope cu aerul unui colecționar satisfăcut. Le țin ascunse, astfel încât copilaşii turiştilor să nu vină aici şi să le răvăşească pe toate.

Întorc păpuşa, zăresc eticheta cu prețul prinsă de picior şi rămân fără suflare.

— De fapt, spun punând-o cu grijă înapoi pe raftul ei, acestea s-ar putea să fie puțin prea scumpe pentru bugetul meu.

— Oh!

Penelope clipeşte, ca şi când nu s-ar fi gândit niciodată că vreo câteva sute de dolari ar putea fi cam mult pentru o păpuşă de colecție, indiferent cât de superbă ar fi.

— Păi, nu-i nicio problemă.

Rearanjează cu afecțiune fusta uneia dintre păpuşi şi închide dulapul.

— Poate un joc? mă întreabă lovind cu degetul în bărbie şi inspectând încăperea aglomerată. Am nişte seturi de Monopoly de colecție. Sau poate un puzzle?

— E cam mică pentru Monopoly, îi spun.

— Dar de asta ce părere ai? mă întreabă Killian, care scotoceşte prin spatele unei mese vechi de călcat şi scoate un balansoar mic de sub nişte cuverturi.

Penelope bate din palme şi se grăbeşte spre el.

— Iată-l! exclamă ea ridicând balansoarul spre lumină şi examinându-l. Mă întrebam unde a dispărut.

Killian întoarce eticheta cu prețul şi se uită la mine, cu sprâncenele ridicate.

— Douăzeci de dolari, spune el.

— Perfect!

Mult mai decent pentru nişte bănuți câştigați dintr-o slujbă de vară.

Penelope pune balansoarul jos, pe podea, şi eu mă las pe vine să-l privesc. E absolut adorabil: vopsit în roz-deschis

şi identic cu balansoarele pe care mulți oameni din Butterfield le țin pe verande pentru a se legăna şi a se relaxa seara. Pot deja să mi-o imaginez pe Kaylee legănându-se pe terasa tatii, zâmbind pe sub ochelarii ei de soare în formă de inimă, cu o căniță în mână.

— La naiba! exclam ridicându-mă şi înghiontindu-l uşor pe Killian. Tu chiar eşti foarte deştept.

El zâmbeşte afectat şi mimează că-şi perie umerii.

— Mă poți numi consilierul tău personal la cumpărat cadouri pentru fetițe.

— Ce spui? vrea Penelope să ştie.

Se joacă cu eticheta, unghiile ei verzi contrastând cu rozul-deschis al balansoarului.

— Am mărit prețul multor lucruri acum vreo două luni, dar ăsta era ascuns şi mi-a scăpat.

— Cu cât mai mult ar trebui să fie? întreb curajoasă.

Penelope îmi aruncă o privire, apoi se uită la Killian.

— Douăzeci de dolari e bine, spune ea. Sper ca surioarei tale să-i placă.

Surâd.

— O să-i placă.

Ne croim drum printre rafturile supraîncărcate şi printre piramidele de mobile, iar eu îi întind douăzeci de dolari peste tejghea.

— Îți mulțumim foarte mult, Penelope!

— Pentru puțin. Mai treceți pe-aici!

— Aşa vom face, răspund automat şi îi arunc o privire lui Killian, care ține uşa deschisă pentru mine.

Nu e atent, priveşte în gol şi fluieră o melodie în barbă.

Strada devine mai puțin aglomerată pe măsură ce magazinele se închid, dar trecem de o cafenea ticsită de clienți şi de un bar în fața căruia lumea stă la coadă.

— Ce nebunie! zice Killian arătând cu o mişcare a capului spre firma viu luminată. În Trawley totul se închide la şase. Se transformă într-un oraş-fantomă.

Ridic din umeri.

— Turiştii trebuie să mănânce.

El ia balansoarul din braţele mele, deşi nu e foarte greu, şi îl duce la Jeep, aşezându-l în spate şi îndesând nişte prosoape vechi în jurul lui, în aşa fel încât să nu se mişte pe drum.

— Mai ai şi alte probleme pe care ai vrea să ţi le rezolv în seara asta? mă întreabă Killian zâmbind ştrengăreşte.

— Nup, cred că asta e tot.

Aştept până când se concentrează să iasă cu spatele din parcare şi apoi mă aplec să iau markerul din suportul pentru pahare.

— Dar acum ştiu ce-o să scriu.

— Poftim? Nu!

Mă apucă de mână, dar apoi îmi dă imediat drumul, de parcă l-ar frige. Ţi-ai ratat şansa mai devreme.

— Încearcă să mă opreşti, îl tachinez.

Mă aplec şi mâzgălesc trei cuvinte pe bord, nu prea mari, dar suficient cât să poată fi lizibile. *Now I'm a believer*

— Hm! Killian aruncă o privire asupra a ceea ce am scris şi schiţează un zâmbet. Presupun că asta e acceptabil.

Privesc pe geam, cu faţa întoarsă în aşa fel încât Killian să nu poată vedea că nu mă pot abţine să nu zâmbesc.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Imediat ce Killian virează pe strada mea, văd maşina lui Mel parcată la marginea trotuarului, în faţa casei lui Seth, şi-mi dau seama că uitasem cu desăvârşire că ei aveau de gând să lucreze la album – şi că eu trebuie să-l invit pe Killian la petrecerea de pe plajă de mâine-seară. Strâng pumnii şi mă gândesc înnebunită cum să aduc vorba în timp ce el coteşte pe aleea din faţa casei mele şi insistă să ducă balansoarul până la intrare.

— Mulţumesc, îi spun încercând, pentru orice

eventualitate, să mă pun în fața plasei împotriva insectelor, în caz că în hol e mai multă dezordine decât de obicei. Pentru că ai cărat balansoarul şi mai ales pentru că l-ai găsit. Kaylee s-ar fi ales cu un animăluț ridicol din pluş de la Target dacă n-ai fi fost tu.

— Cu plăcere. Îşi trece o mână prin părul nepieptănat, ciufulindu-l în față. Deci… îşi târşâie picioarele, părând să-şi fi pierdut cuvintele. Ne vedem mâine?

— Cu siguranță.

Întinde mâna spre mine ca şi cum ar vrea să mă îmbrățişeze, dar la jumătatea distanței strânge mâna pumn şi îl ciocneşte de al meu.

— Grozav, zice retrăgându-se cu spatele şi aproape căzând de pe treapta din fața casei. Păi, pe mâine.

— Hei, îl strig cu inima bubuindu-mi în piept. Stai puțin.

Se opreşte şi îşi vâră mâinile în buzunare.

— Da?

Trag adânc aer în piept.

— Eu şi Mel mergem mâine-seară la o petrecere pe plajă. Vrei să vii şi tu?

Killian înclină capul într-o parte şi un zâmbet leneş i se întinde pe chip.

— Desigur, răspunde el. Voi veni. Atât timp cât…

— Atât timp cât ce?

Îşi drege glasul şi se uită în jos la încălțările lui.

— Ăăă, voiam să spun, atât timp cât de data asta nu trebuie să te văd sărutându-te cu un alt băiat.

Tot sângele îmi năvăleşte în obraji. De fapt, amețesc puțin şi trebuie să mă sprijin de balustrada din fier.

— De fapt, uită că am spus asta, zice Killian, un aflux de sânge înroşindu-i pielea de pe gât. Dar da. Mi-ar plăcea să vin. Ne vedem mâine.

Mă reazem de casă şi îl privesc cum coboară cu paşi săltați pe alee, cu picioarele sale lungi, mâinile mari şi părul

ciufulit. Duc balansoarul înăuntru şi ies iar, aşezându-mă pe treapta din beton şi trimițându-le lui Mel şi lui Seth un mesaj scurt ca să văd ce fac.

Mă furnică tot corpul de parcă aş fi stat trează toată noaptea bând Mountain Dew şi se pare că nu pot să-mi scot din minte zâmbetul lui Killian. Câteva minute mai târziu, mobilul meu bâzâie, dar mesajul nu e de la Mel sau de la Seth. E de la Killian, o imagine cu ceva negru şi argintiu şi auriu. Deschid mesajul şi mijesc ochii spre ecran. Identific cuvintele pe care le-am scris eu pe bordul Jeepului său cu numai o jumătate de oră în urmă, dar mai e şi altceva scris deasupra.

Then I saw her face
New I'm a believer[22]

Zbor pe poartă şi traversez în fugă strada, luptând să-mi recapăt respirația în timp ce sun la uşă. În mai puțin de un minut, Seth deschide uşa, mijind ochii din pricina luminii de afară, deşi cerul e plin de nori.

— Bună, Vee, mă salută el dându-şi părul la o parte de pe față.

Deschide uşa larg pentru ca eu să o văd pe nici, care stă chiar lângă el, cu picioarele goale, cu mânecile lungi ale tricoului Henley suflecate până la coate. Amândoi par uşor amețiți, aşa cum arată adesea atunci când lucrează la cântece noi, fiecare cufundat în lumea lui interioară, dar continuând cumva să intre în contact pe aceeaşi frecvență creativă. Colțurile gurii lui Mel sunt lăsate în jos şi ştiu că am spulberat armonia pe care o creaseră între pian şi chitară.

---

[22] "I'm a Believer" este un cântec compus de Neil Diamond şi înregistrat de The Monkees în 1966. (In traducere: „Apoi i-am văzut chipul / Acum am început să cred.") (n. tr.)

— E totul în regulă? mă întreabă Mel dându-şi părul pe spate şi legându-l într-o coadă de cal deasă.

Intru în casă, trecând pe lângă Seth, şi mă descalț de pantofi.

— Ăăă, da. Îi arunc lui Mel o privire cu subînțeles. Am făcut ceea ce ai vrut să fac. Pentru vineri.

Preț de o clipă, Mel pare uluită, dar apoi se luminează la față.

— A! Şi?

— Da, îi răspund.

Mel dă aprobator din cap, dar încă pare zăpăcită, de parcă nu prea şi-ar putea aminti despre ce vorbim. Seth se uită la amândouă şi clatină din cap, întorcându-se cu spatele şi făcându-ne semn să-l urmăm spre scările care duc la subsol. Covorul aspru şi mobila din răchită mi-au lăsat întotdeauna impresia că subsolul lui Seth e un tunel din anii 1980. Chitara lui Mel e proptită de un fotoliu-puf uriaş, iar sticla ei cu apă şi un bol cu felii de morcovi se află prin apropiere. iPad-ul şi laptopul lui Seth sunt aşezate pe o măsuță de lângă pian, pregătite să înregistreze.

— Pot să ascult ce-ați lucrat până acum? îi întreb trântindu-mă pe canapeaua gri, extensibilă.

— Ăăă… face Seth uitându-se la Mel.

— Nu, răspunde ferm Mel, închizând laptopul. E varianta brută. Nici măcar nu e un cântec, ci numai nişte acorduri şi nişte chestii pe care încercăm să le punem cap la cap.

— E cântecul pe care mi l-ai cântat la tine acasă acum câteva săptămâni? Fiindcă acela era foarte bun.

— O… nu.

Mel se apleacă deasupra chitarei şi îşi face de lucru cu cheițele de acordaj, având o expresie indescifrabilă.

— Ala era cu totul altceva.

Seth se aşază pe bancheta de la pian şi îşi încrucişează picioarele, gleznă peste gleznă.

— Ce cântec?

— Niciunul, răspunde Mel dregându-şi glasul. Las-o baltă.

În încăpere se aşterne o linişte stânjenitoare.

— Zău aşa, măi oameni buni, le spun, încă zbârnâind din cauza agitației şi a disperării de a găsi altceva care să-mi distragă atenția, ca să nu mă mai gândesc obsesiv la Killian. Lăsați-mă să ascult ceva. Nu-mi pasă dacă e finalizat sau nu.

Ei se privesc reciproc şi, în cele din urmă, Mel ridică din umeri.

— Bine.

Mă cuibăresc pe canapea şi închid ochii în timp ce Seth cântă la pian un pasaj introductiv în ritm vioi. Mel i se alătură la chitară şi notele dansează în jurul meu, o coloană sonoră pentru gândurile mele, în timp ce mintea îmi zboară la cele petrecute mai devreme cu Killian în magazinul de antichități, când, pentru prima oară, am simțit că mi-am găsit şi eu locul undeva.

Mel ratează o notă şi înjură în barbă, apoi îşi trece mâna cu putere peste strune.

— Deocamdată, cam asta e.

— Îmi place, îi spun. Dar nu la fel de mult ca aceea pe care mi-ai cântat-o zilele trecute.

— Acum trebuie s-o cânți pe aia, Mel, îi spune Seth lăsându-se pe spate pe bancheta pianului. Vreau s-o aud.

Preț de o secundă, Mel rămâne complet nemişcată.

— Nee, face ea ridicând cureaua de pe umăr şi dând la o parte chitara. Am cam terminat deocamdată.

Ochelarii îi alunecă de pe nas şi mă priveşte pe deasupra ramei lor.

— Seth, ai auzit ce planuri are Vee pentru vara asta?

Seth ridică din sprâncene mirat.

— Nu prea cred.

Confuză, mă uit lung la Mel. Seth este ultima persoană din lume care ar privi cu umor Provocarea celor Douăzeci şi

şase de Sărutări, şi asta nu pentru că a avut sentimente pentru mine – cu toate că Mel nu ştie asta, fireşte. Provocarea sărutărilor este exact genul de mişculaţii adolescentine pe care el le detestă. De ce aduce Mel vorba despre asta?

Mel continuă, ignorându-mă.

— Noi am decis că lui Vee îi trebuia o motivaţie ca să treacă peste povestea cu Mark, aşa că ea o să sărute o grămadă de tipi vara asta – câte unul pentru fiecare literă a alfabetului. Şi ai ajuns deja la… La ce literă, Vee?

Deschid şi închid gura la loc, gândindu-mă disperată cum să schimb subiectul, dar sunt blocată. Din egoism, Mel m-a sacrificat.

— La *I*, rostesc în cele din urmă, privind cum Seth bâţâie ritmic din genunchi. Am ajuns la *I*.

— A avut parte de nişte sărutări fantastice… într-o Roată, la petrecerea aia cu adevărat elegantă de la tatăl ei de-acasă. Sunt supergeloasă.

În mintea mea, urlu la Mel să tacă dracului din gură. Seth s-a albit de tot la faţă, aşa cum se întâmplă atunci când se supără atât de tare pe cei din jurul lui, încât nu mai vrea să aibă deloc de-a face cu ei.

— Păi, reuşeşte el să îngaime într-un sfârşit, cu o voce fără inflexiuni. E nostim.

Mă ridic în picioare, prea mânioasă ca să mă uit măcar la Mel. Nu înţeleg ce s-a întâmplat; practic, ea m-a obligat să-l invit pe Killian la petrecere şi apoi i-a divulgat lui Seth secretul meu despre provocarea sărutărilor. Şi pentru ce?

— Mai bine plec acasă.

Seth îşi duce palmele la faţă şi se freacă la ochi.

— Mda. Şi eu sunt cam obosit, zice. Nu cred că mai pot să lucrez azi.

— În regulă.

Mel cască şi se întinde, afundându-se şi mai mult în fotoliul-puf. Vrei să ne uităm la un film sau ceva?

— Nu, răspunde Seth lăsându-şi mâinile în jos. Aş vrea să trag un pui de somn.

— Oh! Mel se uită la Seth, care îşi priveşte lung degetele împreunate în poală. Bine. Atunci cred că-mi iau tălpăşiţa.

Se ridică şi îşi ia chitara.

Mă ridic de pe canapea şi o urmez pe scări.

— Pe curând, Seth.

El nu-mi răspunde.

Trec cu Mel prin bucătăria imaculată şi apoi prin holul unde sunt înşirate vechi fotografii de familie. Mereu simt cum mă trec fiori în casa lui Seth ori de câte ori el nu e lângă mine. E imaculată şi tăcută, ca şi cum n-ar locui nimeni în ea. Mă opresc puţin să studiez cea mai mare fotografie de pe perete, un instantaneu cu Seth, părinţii lui şi Luke. Seth mi-a spus cândva că aceea este ultima fotografie pe care au făcut-o toţi patru înainte ca Luke să moară.

Uşa cu plasă împotriva insectelor se trânteşte când iese Mel, făcându-mă să tresar. Mă grăbesc să mă duc după ea.

— Mel, ce naiba? Nu mă sinchisesc să-mi păstrez tonul vocii scăzut. De ce i-ai spus despre treaba cu sărutările?

Ea îşi pune chitara în portbagaj şi se reazemă de Buick, cercetându-şi unghiile.

— Îmi pare rău. Mi-a scăpat pur şi simplu.

— Pe dracu'!

Îmi pun mâinile în şolduri.

Ea oftează şi îşi lasă capul pe spate.

— De ce e o tragedie aşa de mare?

— Pentru că…

Nu ştiu cum să-i spun asta fără să recunosc că există ceva important ce nu i-am zis despre mine şi despre Seth.

— Nu voiam ca el să ştie.

— Uite ce e, spune ea ridicând mâna şi scoţându-şi brusc elasticul din păr. Chiar făceam progrese cu albumul când ai dat buzna tu şi ne-ai întrerupt.

Face ochii mari şi îşi duce palmele la gură.

— O, Doamne! Vee, îmi pare foarte rău. N-am vrut să spun asta.

Ridic din umeri, strângând pumnii şi înfigându-mi unghiile în palme pentru a suporta durerea de a auzi cum prind viață cele mai îngrozitoare temeri ale mele: că Mel şi Seth nu mă mai vor în preajma lor. Acum se au unul pe altul.

— În regulă, îi spun cu ultimul dram din stăpânirea de sine care mi-a mai rămas pentru a-mi păstra vocea neschimbată. Atunci te las să-ți vezi de treabă.

Traversez strada şi de-abia văd pe unde calc, iar Mel nu mă strigă să mă întorc înapoi.

*

Prima dată când Seth mi-a spus că mă iubeşte i-am râs în față. A fost cam la o lună după ce părinții mei ne-au dat mie şi lui Jeffrey vestea divorțului, iar eu începusem să petrec mult timp acasă la Seth, deoarece să-i văd mergând în vârful picioarelor când se aflau unul în preajma altuia, în timp ce tata se pregătea să se mute, era mai mult decât puteam să suport. Fratele lui Seth murise cu un an în urmă, iar familia lui încă suferea, deşi trecuse mult timp de când crescuse iarba pe mormântul lui Luke în cimitirul din Butterfield. Practic, Seth era refugiul meu… şi cred că şi eu al lui.

Stăteam pe treptele de la intrare, împărțind o doză de bere caldă, iar el, privind în jos la bocancii săi Doc Martens, mi-a spus:

— Te iubesc, să ştii.

Iar eu aveam doisprezece ani şi eram naivă şi, după ce mi-a scăpat hohotul de râs, mi-am pus mâna la gură.

Nu-mi amintesc exact ce s-a întâmplat după aceea. Sunt sigură că el s-a scuzat cumva şi a zbughit-o în casă. Dar am continuat să mă duc la el. N-aş fi putut să stau departe de Seth. Totul în legătură cu el mă fascina: felul lui meditativ de a fi, faptul că stătea în subsolul întunecat al casei lui şi

cânta la pian ore în şir, felul în care părea captivat de mine. Şi continua să-mi spună că mă iubeşte aproape în fiecare zi, şoptindu-mi în păr, trasând cuvintele pe spatele meu. Devenise parte din peisajul meu. Iarba era verde, cerul era albastru, iar Seth mă iubea. Dar eu nu i-am spus niciodată că îl iubesc. Văzându-i pe părinții mei trecând printr-un divorț, am învățat ceva despre iubire: că nu durează.

În toamnă, ne-am întors la şcoală, iar când Mel s-a mutat în oraş, am început să-mi petrec timpul cu ea şi am uitat cumva de intensitatea relației pe care eu şi Seth o avuseserăm în acea vară. Nu ne-am sărutat niciodată, nici măcar nu ne-am ținut de mână. Gimnaziul a cedat locul liceului, am început să ies cu Mark şi nu i-am povestit niciodată lui Mel despre vara aceea sau despre mine şi Seth.

Totuşi, bănuiesc că în cele din urmă el a trecut peste asta. Poate că, în timp ce lipseam de la recitalurile lui de pian ca să-l văd pe Mark alergând la o competiție de cros sau mă duceam la un foc de tabără pe când Seth şi Mel scriau cântece împreună în subsolul lui, el a decis să nu mă mai aştepte. Sau poate că s-a întâmplat treptat, iubirea dispărând puțin câte puțin, până când, într-o bună zi, s-a trezit şi şi-a dat seama că nu mă mai iubea. Ar trebui să fiu fericită pentru Seth – pentru el şi Mel. Şi, dacă aş fi în continuare cu Mark, sunt sigură că aşa ar sta lucrurile. Însă mintea mea e pretutindeni, ricoşând de la Killian la Mark şi la Seth, dar şi la alfabet, de la *A* la *I.* Niciodată în viața mea n-am fost mai apropiată de oameni şi totuşi niciodată nu m-am mai simțit atât de singură.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

cină mâine la şase, ziua lui k. nu întârzia.

N-am crezut niciodată că tatăl meu, care se exprimă clar, un nazist al gramaticii, va ceda vreodată şi se va coborî într-atât încât să trimită un mesaj lapidar, cu prescurtări,

dar bănuiesc că, în cele din urmă, a obosit să scrie toate cuvintele în întregime şi să se lupte şi cu autocorectorul de pe telefonul lui mobil.

Ştiu, îi răspund. Oare chiar crede că aş putea să uit la numai două zile după ce ne-am văzut la benzinărie?

Deja am împachetat cadoul lui Kaylee şi sunt gata să plec. Abia aştept ca ea să-l desfacă şi să râdă aşa cum râde de fiecare dată când e prea entuziasmată ca să vorbească. Păcat că sărbătorirea celei de-a treia aniversări a lui Kaylee înseamnă şi să petrec o seară cu tata şi cu Lila.

Bat în peretele de lângă patul meu.

— I-ai luat cadou lui Kaylee? strig la Jeffrey.

Pauză.

— Nu! strigă el înapoi.

Oftez.

— Bine, cred că-l putem împărți pe-al meu. Dar trebuie să-i iei măcar o felicitare.

Un minut mai târziu, Jeffrey dă buzna în camera mea.

— Vee, ea are trei ani. N-o să-i pese dacă-i iau o felicitare de ziua ei, spune cu glas ascuțit.

— Ho! Calmează-te! îl sfătuiesc. Doar nu-i cine ştie ce mare chestie.

— Nu-mi pasă. Nu vreau.

— Vrei sau nu să fii un frate mai mare bun?

Încrucişez brațele şi mă uit la el. Jeffrey îşi dă ochii peste cap şi priveşte lung podeaua.

— Pun pariu că nu mi-ai luat nicio felicitare când am împlinit trei ani.

— Asta pentru că aveam doar opt ani. Tu ai doisprezece şi eşti cât se poate de capabil să-i cumperi surioarei tale o felicitare. E timpul să creşti, Jeffrey!

Oftează şi se târăşte înapoi pe hol.

— *Bine.* O să-i iau o felicitare idioată. Dar taci odată din gură şi nu mai vorbi cu mine.

Mama strigă de pe hol.

— Jeffrey, dacă vrei, pot să te ajut să faci o felicitare.

— Nu, e în regulă! strigă el înapoi, trântind uşa camerei sale. Nu-ți face griji pentru asta.

Surâd, fără să-l învinovățesc întru totul că a refuzat propunerea. Abilitățile mamei de a face felicitări sunt mai prejos de abilitățile ei de a picta tricouri. Mama străbate holul şi îşi vâră capul pe uşa camerei mele.

— Ce faci mâine-seară după petrecerea lui Kaylee?

— Ăăă, mă duc cu Mel undeva, îi spun.

Cel puțin, aşa cred. N-am mai primit veşti de la Mel şi sunt cum nu se poate mai sigură că nu-i voi trimite eu prima un mesaj.

— „Undeva”? întreabă mama făcând cu degetele semnul ghilimelelor. E ceva legat de serviciu sau de socializare?

— De socializare.

Deschid Google şi tastez *George Bernard Shaw,* doar ca să par ocupată. Cu cât ştie mama mai puține despre petrecerea de pe plajă (care, practic, nu este legală şi sunt sută la sută şanse să implice băuturi alcoolice), cu atât mai bine.

— Aş cam avea chef de un maraton de ceva pe Netflix, zice ea rezemându-se de uşă. Jeffrey, nu vrei să te uiți cu mine la o grămadă de emisiuni nocive mâine după petrecere?

— Sigur, răspunde el cu voce înăbuşită.

Sunt gata să pun pariu că se zgâieşte la mobilul sau la jocurile lui şi că nici măcar nu ştie cu ce a fost de acord.

Mama bate din palme încântată şi îmi zâmbeşte ştrengăreşte.

— L-am prins, zice coborând tonul. Cred că până la urmă mi-am dat seama cum să-i faci pe puştanii de gimnaziu să fie de acord cu anumite lucruri: să-i întrebi atunci când atenția le este distrasă şi să-i pui să se țină de cuvânt. Iar apoi să-i faci să se simtă vinovați dacă încearcă să dea înapoi.

Zâmbesc.

— Ei bine, să nu-l ții până târziu. A doua zi avem reuniunea de familie, îi zic.

Mama clatină din cap.

— Cel mai mare avantaj atunci când eşti divorțată: nu trebuie să te mai duci la chestii de-astea.

— Norocoaso, îi spun. Pot să divorțez de tata?

Ea pufneşte şi clatină din cap.

— Într-o zi vei fi bucuroasă că încă păstrezi legătura cu el, îmi zice cu o mână în şold. S-ar putea să mai dureze o vreme.

— Da, vreo douăzeci sau treizeci de ani.

— Vee, zău aşa.

Îmi aruncă o privire dezaprobatoare şi eu mă trântesc în pat pe burtă. Nu ştiu de ce-i pasă ei dacă eu sau Jeffrey ne mai vedem cu tata. Mie sigur nu mi-ar păsa dacă aş fi în locul ei.

***

În seara următoare, mama ne duce cu maşina la tata acasă şi intră cu noi pentru o clipă, desfăcând larg brațele pentru a o îmbrățişa pe Kaylee.

— Iat-o pe sărbătorită! exclamă ea gâdilând-o pe Kaylee şi făcând-o să țipe încântată. Câți ani ai, scumpo?

— Trei! chițăie Kaylee sărind în sus şi-n jos în cel mai adorabil mod cu putință.

— I-am luat ceva, îi spune mama Lilei, întinzându-i un pachet ambalat în hârtie de cadouri. Dar vă las să sărbătoriți şi plec.

— Mulțumim mult, Pamela, îi spune Lila făcând ochii mari.

Nu ştiu de ce mama e atât de drăguță cu ea. Dacă Mark m-ar fi părăsit pentru o altă fată, pun pariu că nu mi-aş fi făcut apariția la ea acasă cu cadouri pentru copiii pe care i-ar fi avut împreună.

— La revedere!

Imediat ce uşa se închide în urma mamei, umerii Lilei se

relaxează şi zâmbetul i se lăţeşte.

— Cina e aproape gata. Vă e foame?

— Murim de foame, răspunde Jeffrey luând-o spre bucătărie.

Kaylee mă trage de mână, iar eu îngenunchez, pentru ca ea să se poată cățăra în spinarea mea şi să meargă călare până în sufragerie.

— Te iubesc, îmi declară fericită, trăgându-mă de coada de cal.

— Şi eu te iubesc, domnişoară Kaylee.

Ea se dă jos de pe spatele meu şi mă întorc să o ridic în scaunul ei înalt. Masa e aranjată pentru cinci persoane, cu vesela elegantă din porțelan a Lilei, cu şervete din în alb imaculat şi cu argintăria strălucitoare, meticulos aşezată, de parcă am fi în toiul unei sesiuni fotografice pentru o revistă. Tata, Lila şi Kaylee arată ca o mică familie perfectă. Sunt sigură că tata nu şi-ar fi dorit să fie nevoit să-i includă în ecuație şi pe cei doi adolescenți ursuzi ai săi.

Lila ne serveşte cu macaroane făcute în casă, cu brânză, broccoli şi sos de mere – toate preferatele lui Kaylee. Ciugulesc din farfuria mea, enervată pe mine însămi pentru cât de plăcut e să mănânci o mâncare normală gătită de altcineva, în loc să cotrobăi prin frigider pentru a-mi încropi o cină. Probabil că şi Jeffrey simte la fel, căci mănâncă trei boluri de macaroane înainte să se târască în camera de zi şi să se întindă pe canapea, în pragul unei come alimentare.

— Presupun că mai aşteptăm puțin cu tortul, spune Lila schițând un zâmbet atunci când îl aude pe Jeffrey gemând cu voce tare din cealaltă cameră.

Kaylee e în continuare absorbită de cina ei, clădind cu grijă un turn din macaroane, care amenință să se răstoarne pe fața de masă albă.

— Aşadar, să vorbim despre reuniune, propune tata. Nu uitați, mâine-dimineață plecăm devreme.

Las furculița jos şi-l privesc lung.

— Vom fi gata. Nu-ți face griji.

— Eu rămân aici în seara asta! strigă Jeffrey din camera de zi.

— Scuzați-mă, bombăn trăgând scaunul de la masă şi păşind apoi apăsat până în camera de zi. Jeffrey, cum adică rămâi aici?

El îşi strecoară mobilul în buzunar şi ridică din umeri, lungit pe canapea, de parcă ar fi la el acasă.

— Sunt obosit. Mi-am luat haine şi tot ce-mi trebuie. Eu dorm aici şi mâine-dimineață venim să te luăm pe tine.

— Dar cu mama cum rămâne? Mi se pare c-ai spus că-ți vei petrece timpul cu ea în seara asta.

Jeffrey oftează.

— De ce trebuie să mă duc acasă? Tu ieşi cu prietenii tăi. Eu vreau doar să rămân aici şi să mă uit la televizor sau ceva de genul ăsta.

Mă prăbuşesc pe canapea şi mă aplec, simțind deodorantul extrem de dezagreabil pe care îl foloseşte.

— Da, eu aveam deja planuri. Ştii cât de rănită va fi mama dacă tu decizi să rămâi aici cu *ei,* în loc să-ți petreci timpul cu ea, aşa cum i-ai promis? Şi, oricum, tot la televizor te-ai uita sau ceva de genul – aşa că du-te acasă şi stai cu ea.

El ridică din umeri şi canapeaua se mişcă uşor în timp ce mobilul îi alunecă din buzunar.

— E o prostie să mergem acasă şi apoi să vină tata să ne ia de dimineață. Mamei n-o să-i pese.

— Dumnezeule! exclam şi mă ridic în picioare. Ce-i cu tine, Jeffrey? Toată vara te-ai purtat ca un neruşinat.

— Uite care-i treaba. Se ridică şi el în picioare şi tresar dându-mi seama că acum e la fel de înalt ca mine. Pe bune, lasă-mă în pace, Vee! Eşti o mare ipocrită.

— Ce vrea să-nsemne asta?

— Nimic.

Îşi scoate iar telefonul şi se uită la el.

— Vrei să laşi naibii telefonul ăla tâmpit? Mă aplec şi îl îmbrâncesc uşor. Cum adică sunt o ipocrită?

Jeffrey îşi aruncă telefonul pe canapea şi mă îmbrânceşte şi el.

— Nu te preface că nu ştii! Toată lumea vorbeşte despre tine şi despre noii tăi iubiți.

Mi se taie respirația.

— Ce vrei să…

— Gata, ajunge!

Tata se iveşte în cadrul uşii, cu brațele încrucişate şi roşu la față. Aruncă o privire înapoi spre sufragerie şi coboară tonul vocii.

— Ce naiba se petrece aici?

Eu şi Jeffrey ne privim unul pe altul.

— Nimic, răspund în cele din urmă, uitându-mă lung la Jeffrey în timp ce el îşi lasă privirea în pământ.

— La naiba! Bine-ar fi să nu fie nimic. E ziua surorii voastre. Aşa că treceți înapoi şi luați nişte tort şi bucurați-vă de asta.

Se uită urât la amândoi, pornind cu paşi apăsați pe hol.

— N-am terminat, spun apucându-l pe Jeffrey de braț când trece pe lângă mine.

Ridică din umeri şi se desprinde din strânsoarea mea, de parcă aş fi cât Kaylee de mică.

„Toată lumea vorbeşte despre tine şi despre noii tăi iubiți”. Mă apuc cu mâinile de abdomen şi mă zgâiesc la fotografiile cu tata, Lila şi Kaylee cocoțate pe polița şemineului. Asta zice lumea? Trec în revistă toată vara, catalogându-i pe tipii pe care i-am sărutat *de fapt* (fără să număr şi sărutările inocente, desigur). Câți sunt? Cinci? Asta nu e îndeajuns ca să fiu etichetată drept fata cu moravuri uşoare a oraşului, nu-i aşa?

— Vee! urlă tata din sufragerie. Te aşteptăm.

— Vin, răspund încercând să-mi liniştesc bătăile inimii.

Nu se poate să fie adevărat. Jeffrey sigur se înşală.

*

După ce-i cântăm „La mulți ani” lui Kaylee şi mâncăm tort Funfetti cu glazură roz, urmează momentul desfacerii cadourilor. Ea rupe ambalajul unei duzini de pachete de la tata şi Lila înainte să ajungă la balansoar, dar, de îndată ce-l deschide, ochii încep să-i strălucească.

— Scaunul *meu!* exclamă uimită, ridicându-se în picioare şi aşezându-se cu grijă pe el, picioruşele zburându-i de pe podea atunci când balansoarul începe să se legene spre spate.

— Spune-le mulțumesc lui Vee şi lui Jeffrey, îi aminteşte Lila.

— Mulțumesc! strigă Kaylee, trecându-şi mânuțele peste brațele scaunului.

Surâd, remarcând faptul că nici măcar Jeffrey nu-şi poate reține un zâmbet, şi îi mulțumesc în gând lui Killian pentru că m-a ajutat să găsesc cadoul perfect.

Când Lila o trimite pe Kaylee în camera ei să facă baie şi să se culce, cerul tocmai începe să se întunece spre răsărit. Kaylee nu vrea ca ziua ei să se termine şi se agață de mine, cu degetele ei lipicioase de la glazura tortului şi cu inimioara bătându-i nebuneşte.

— La mulți ani, îi şoptesc în păr, iar ea începe să plângă.

— Cred că cineva e puțin cam obosit, spune Lila desfăcându-i degetele lui Kaylee din părul meu şi luând-o în brațe.

— Nu! suspină Kaylee şi mie mi se strânge inima când ea întinde brațele spre mine. Nu!

— Noapte bună, Kay, îi spun zâmbind şi făcându-i cu mâna. E timpul să mergi la culcare.

De îndată ce Lila şi Kaylee ajung sus, Jeffrey țâşneşte spre subsol. Fug după el, tropăind pe treptele acoperite cu mochetă. N-am mai fost la subsol de luni întregi şi am uitat cât e de imens – o întindere fără sfârşit de mochetă pluşată

pe care se află cea mai mare canapea extensibilă din câte am văzut vreodată, o masă de biliard, o masă de *air-hockey* şi orice şi-ar mai putea dori un preadolescent.

Jeffrey dă fuga în baie şi încuie uşa în urma lui.

— Haide, Jeffrey, îi spun păstrând în continuare un ton destul de scăzut, astfel încât tata să nu vină aici şi să ne certe. Ieşi o secundă!

— Nu vreau să vorbesc cu tine, îmi răspunde. Lasă-mă în pace!

Dă drumul la ventilaţie şi la duş. Mă las pe podea şi mă reazem de uşă. În cele din urmă, tot va trebui să iasă.

jeffrey a spus că lumea vorbeşte despre mine şi despre tipii pe care i-am sărutat, îi scriu un mesaj lui Mel. **e adevărat?**

Sper că nu mai e supărată pentru ce s-a întâmplat acasă la Seth. Acum am nevoie ca ea să fie de partea mea. Din fericire, răspunsul ei soseşte aproape imediat.

cuuum?!? nu. eu n-am auzit nimic de genul ăsta. nu ştiu dacă vreau să vin în seara asta.

Mi-o închipui pe nici stând în faţa chiuvetei din baia ei, ţinând placa de întins părul cu o mână şi tastând frenetic cu cealaltă în timp ce din iPod-ul ei urlă muzică samba. Pe policioară sunt împrăştiate o grămadă de produse cosmetice, iar ea e îmbrăcată într-una dintre vechile cămăşi cu nasturi ale tatălui ei, astfel încât să se poată machia fără să-şi păteze ţinuta cu fard de pleoape. Poate chiar bea puţin rom amestecat în Cola ei dietetică sau mănâncă jeleuri în formă de ursuleţi înmuiaţi în votcă.

trebuie. seara asta e decisivă, ai putea să tai de pe listă o grămadă de litere deodată!!! şi ştii cine vine, nu?!

Dap. Cu certitudine bea ceva. Închid ochii, brusc emoţionată pentru că-l voi vedea pe Killian în seara asta. Nu mai există decât o literă care stă între mine şi *K…* şi-mi dau seama tresărind că litera rămasă e *J.*

trebuie să vorbesc cu jeffrey şi să aflu ce ştie.

Mel nu răspunde. În baie, duşul se opreşte şi mă dau la o parte din uşă fără să fac zgomot, sperând că Jeffrey o să creadă c-am renunțat şi am plecat. El petrece douăzeci de minute fredonând şi bătând ritmul. Aud şuieratul distinct al tubului de deodorant şi strâmb din nas. În cele din urmă, uşa se deschide şi Jeffrey iese cu un prosop în jurul taliei.

Într-o fracțiune de secundă sunt în picioare lângă el, apăsându-l cu umărul în brațul umed. Emană un miros ciudat de gel Hollister şi banană răscoaptă.

— Dacă nu-mi spui ce naiba se petrece, îți smulg prosopul ăsta, fac o poză şi o trimit tuturor la şcoală, îi spun pe un ton calm.

Îmi trec un deget îndoit pe sub prosop şi trag uşor.

— Aşa că îți sugerez să faci ce-ți spun.

Jeffrey se încordează, dar nu încearcă să se retragă.

— N-ai îndrăzni, zice, însă ezitarea din glasul lui îmi spune că l-am adus unde am vrut.

— Pune-mă la încercare.

Lasă să-i scape un pufăit.

— Bine, dar pleacă de lângă mine. Mă sperii.

— Vino aici.

Îl trag spre mijlocul încăperii şi îl forțez să se aşeze pe un colț al canapelei. Stau în picioare deasupra lui, cu mâinile în şolduri.

— Scuipă tot!

Jeffrey nu-şi găseşte locul, i se face pielea de găină pe piept, în locul unde-i cad picături de apă din păr.

— Am auzit doar nişte chestii, mormăie evitându-mi privirea.

— Ce chestii?

Flutur telefonul spre el, cu aparatul foto pregătit. El se crispează.

— Kyle şi Oliver mi-au spus că Mark a avut nişte invitați la el acasă weekendul trecut la un foc de tabără.

Mi se taie respirația pentru o clipă, aducându-mi aminte de mirosul de lemn ars şi de senzația unuia dintre hanoracele imense ale lui Mark pe umerii mei.

— Iar Gabriel Latimore a povestit despre cum te-ai dat la el la petrecerea Lilei.

Mă străbate o explozie de furie. Din ceea ce tocmai mi-a spus Jeffrey, plus relatarea lui Ryan în calitate de martor ocular despre felul cum m-am năpustit asupra lui Dexter şi l-am sărutat la începutul verii, pot să înțeleg că unii oameni ar putea începe să-şi facă o anumită imagine despre mine. Însă Mark mă cunoaşte. Ştie că de fapt niciodată nu m-aş culca cu oricine. „Dar ceea ce ai făcut e mai bine?" mă întreabă o voce enervantă din mintea mea. Aleg să nu răspund.

— Tot ce-am făcut a fost *să-l sărut* pe Gabriel.

Închid ochii, nevenindu-mi să cred că port această discuție cu fratele meu mai mic, care se pare că nu mai este aşa de mic.

Jeffrey profită de ocazie ca să încerce să o zbughească, dar apuc marginea prosopului şi el se aşază iute la loc, căci acesta începe să alunece.

— Opreşte-te! Nu vreau să aud despre asta.

Cad pe canapea, între pernele decorative.

— Cine mai ştie?

Jeffrey dă din umeri.

— Habar n-am.

Se ridică, strângând prosopul în jurul taliei cu ambele mâini.

— Poftim, ți-am spus tot. Eşti mulțumită? Am plecat.

O întinde spre dormitor şi trânteşte uşa.

Rahat. Țin strâns telefonul, cu mâini tremurânde. Probabil că deja ştie toată lumea de la şcoală. E o poveste mult prea bună: *Vee cea cuminte a luat-o razna.* Sunt o fată uşoară – eu, Vee Bentley, tocilara din echipa de dezbateri, cea care se antrenează pentru semimaraton, fata care nu voia nici mai mult, nici mai puțin decât să iasă în continuare

cu iubitul ei de la liceu.

Telefonul îmi bâzâie în mână şi sar cât colo.

sunt gata, zdreanţo. vin să te iau.

Sunt îmbrăcată cu hainele potrivite-pentru-tata şi mi-am prins părul într-o coadă decentă. Drăguță şi obişnuită. Aceeaşi Vee dintotdeauna.

Inspir adânc şi mă ridic, degetele mişcându-se automat deasupra ecranului telefonului.

k. dar mai întâi trebuie să ne întoarcem la tine acasă.

Ei cred că sunt o fată uşoară? Bine. Dacă vor să-mi pună eticheta asta, am de gând să-mi intru în rol. Încă n-au văzut nimic.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Fata care se zgâieşte la mine din oglindă e dată cu mai mult tuş de ochi decât am văzut vreodată la cineva în toată viața mea. Ochii ei sunt imenşi, pometii ascuțiți, buzele roşii. Arată ca şi cum are de gând să şocheze pe toată lumea.

— Arăți. Incredibil.

Mel stă lângă mine, uitându-se lung la reflexia mea.

— Sunt supergeloasă.

— Mark ştie, îi spun mângâindu-mi părul, care a căpătat volum şi e cârlionțat grație ondulatorului lui Mel. Toată lumea ştie.

— Ei nu ştiu nimic, zice Mel ridicând sticla sa cu Cola dietetică şi toastând în cinstea imaginii mele din oglindă. Şi se pot duce dracului cu toții.

*

E aproape întuneric când plecăm de la Mel de acasă, clătinându-ne din pricina tocurilor cui şi aşezându-ne cu grijă în Buick, ca să nu arătăm întregului cartier fustele noastre imposibil de scurte. Trebuie să conduc eu, de vreme ce Mel a băut ceva mai mult decât îşi propusese în timp ce se

pregătea, iar palmele îmi alunecă pe volan. Am simțurile ascuțite ştiind că cel mai probabil sunt subiectul numărul unu de conversație al populației adolescentine din Butterfield; umbrele mov-închis ale amurgului par mai accentuate, aerul cu miros de lac – mai răcoros.

— Am terminat cu chestia asta cu sărutatul, îi spun lui Mel.

Pulsul îmi goneşte nebuneşte când îmi imaginez cum o să fie să intru într-o mulțime în care toată lumea crede că mă culc cu oricine.

— Nu pot să merg la petrecerea aia şi să încep să mai sărut nişte oameni la întâmplare. Şi am fost atât de enervată pe Jeffrey când am plecat, încât am uitat să-l sărut, aşa că nici măcar n-am ajuns la litera *K*.

— Vee! Cum ai putut să uiți?

Ridic din umeri şi dau drumul la aerul condiționat, încercând să evit ca parbrizul să se aburească. Poate că n-am uitat cu adevărat – dar dacă tot trebuie să tai J-ul de pe lista mea, atunci nu mai există riscul de a fi nevoită să iau o hotărâre cu privire la Killian în seara asta.

Mel ridică din umeri şi apoi lasă geamul puțin în jos, aşa încât vântul să nu-i strice părul perfect întins.

— Ei bine, la naiba cu asta! Sari pur şi simplu peste J.

Înghit cu greu, pentru a-mi stăpâni emoțiile.

— Este permis?

Când trecem pe sub un stâlp de iluminat, văd că Mel zâmbeşte periculos.

— Vee, te-ai uitat la tine în ultimul timp? În seara asta, totul este permis.

Se pare că drumul până la dune durează doar jumătate din timpul obişnuit, iar când tragem în parcare, aceasta este aproape pe jumătate plină de maşini.

— Excelent, spune Mel folosind lanterna de la telefon pentru a-şi verifica machiajul în oglinda retrovizoare. Asta va fi o petrecere de pomină.

De îndată ce coborâm din maşină, încep să tremur şi simt că-mi vine să fac pipi.

— Mel, îi zic rezemându-mă de Buick şi simțind metalul cald sub coapse. Mi-e frică.

Ea vine spre mine şi mă apucă de coate, încercând să mă liniştească.

— N-ai de ce să-ți fie frică, îmi spune fixându-şi ochii ei negri asupra alor mei. Ei sunt naşpa. Tu eşti grozavă. Ce altceva mai contează?

Mă ia de mână şi mă conduce pe cărarea care duce spre plajă. Printre copaci plutesc râsete şi țipete şi se pare că cel puțin jumătate dintre elevii de la şcoală sunt prezenți. Ne descălțăm când ajungem la nisip şi păşim pe plajă, iar eu îmi țin respirația, aşteptând să mă observe cineva şi să strige: *Hei! Desfrânata e aici!*

Fireşte, asta nu se întâmplă. Toată lumea a băut deja două sau trei beri, cu toții fiind preocupați de propria dramă, flirtând cu persoane cu care ar vrea să se culce mai târziu. Nu sunt nici pe departe atât de mulți oameni pe cât am crezut că vor fi şi, aruncând o privire rapidă asupra mulțimii, îmi dau seama că Killian încă n-a ajuns – dacă totuşi o să vină.

O apuc pe nici de braț.

— Hai să mergem.

— Nici gând. Killian va veni, bine?

— Aşa a spus.

Îşi dă părul pe spate cu o mişcare a capului.

— Ei bine, trebuie să aştepți măcar până apare.

Înşfăcăm nişte băuturi dintr-unul dintre numeroasele răcitoare împrăştiate pe nisip şi ne alăturăm Briannei şi lui Landon lângă foc. Mel trece de la o persoană la alta, vorbind cu toate, gesticulând însuflețită şi râzând exagerat, iar eu mă țin după ea, încercând să-mi beau berea cu gust oribil cât mai repede posibil, ca să nu mai simt că toată lumea se holbează la mine.

Stau pe lângă Mel, evitând privirile oamenilor pe care nu-i cunosc şi continuând să beau. Găsesc nişte minifrigidere cu vin, ceea ce accelerează puţin intenţia de a mă ameţi, de vreme ce vinul nu are gust de tomberon de gunoi, ca berea ieftină.

— Trimite-i un mesaj! Îmi propune Mel, ţinându-şi băutura în sus în timp ce dansează.

Mă uit la telefonul meu, dar nu-mi pot da seama cum să tastez un mesaj coerent. Degetele mele continuă să atingă tastele greşite şi să scrie tot felul de prostii. Oftând de exasperare, ridic privirea. Şi iată-l. Killian stă în faţa mea, cu mâinile pe umerii mei, în timp ce eu mă clatin într-o parte. Brusc, el este singura persoană din lume pe care vreau s-o văd.

— Te simţi bine? mă întreabă studiindu-mă.

— Mâinile tale sunt atât de *caldei* îl iau de mâini şi îmi împletesc degetele cu ale lui, o rafală de fericire străbătându-mă acum, când în sfârşit el e aici.

— Vee… zice el, dar atunci începe să se reverse din difuzoare unul dintre cântecele lui preferate, iar el zâmbeşte ştrengăreşte, umerii lui zvâcnind deja în ritmul cântecului căruia nu-i poate rezista.

Oricine o fi alcătuit playlistul în seara asta trebuie să fi fost conectat cu mintea lui Killian. Fiecare cântec e unul dintre cele pe care le-am ascultat împreună la muncă, dintre cele pe care ştiu că le adoră şi ale căror versuri le-a mâzgălit pe bordul Jeepului. Dansăm împreună, însă ochii lui nu sunt concentraţi asupra mea. Păstrează o distanţă considerabilă între noi şi nu mă lasă să-l trag mai aproape. E şovăielnic, precaut. Nu-l condamn, dar nici nu-mi pasă că vrea să aibă spaţiu. Mă dau mai aproape, trăgându-i mâinile pe şoldurile mele şi lăsând decolteul bluzei mele să alunece mai jos.

La un moment dat, o pierd pe nici din vedere – mai adineaori dansa chiar lângă mine cu un tip pe care nu l-am mai văzut niciodată până atunci, iar acum e lângă răcitoare,

râzând cu nişte fete de la şcoală. Singura lumină vine de la foc şi de la stele, învăluindu-ne pe toți într-o atmosferă pâlpâitoare, efemeră. Dansez până când mă eliberez oarecum de aburii alcoolului, iar atunci, brusc, mă simt epuizată.

Începe un alt cântec, iar Killian se lansează în cea mai caraghioasă mişcare de dans, cu picioarele lui lungi şi brațele în aer, în timp ce face ceva ce ar putea fi varianta de dans din fiind a unui băiat alb de un metru nouăzeci. Se mişcă mai departe printre dansatorii adolescenți, iar eu îmi strecor degetele printre ale lui, trăgându-l spre margine şi inspirând aerul rece din preajma lacului.

Nisipul se mişcă sub tălpile mele în timp ce mă cațăr pe dune, iar lumina focului scade, permițându-mi să văd milioanele de stele care strălucesc noaptea deasupra lacului Michigan. Găsesc un băț de care să mă sprijin ca să-mi mențin echilibrul şi să continui să merg, mai repede, departe de tot şi de toate. În sfârşit, când nu mai aud nimic în afară de propria respirație sacadată, mă opresc.

Carul mare răsare în fața mea şi îmi amintesc de noaptea în care eu şi Mark am lipit stele fosforescente pe tavanul dormitorului meu, formând cuvântul IUBIRE din constelații deasupra patului meu. Mama şi fratele meu ieşiseră la un film, iar eu şi Mark aveam toată casa la dispoziție pentru prima dată. N-am să pot niciodată să descriu sentimentul ce m-a copleşit când el a închis uşa dormitorului şi s-a întors să se uite la mine – m-am simțit de parcă am fi fost singurii oameni din lume. Singura formă de existență din univers. Ieşeam de aproape şase luni, dar când m-a sărutat în acea seară, a fost de parcă nu mai fusesem sărutată niciodată până atunci. Totul părea foarte nou. Iar când ne-am urcat în pat şi am făcut ceea ce aşteptaserăm atât de mult să facem… Alung amintirea din minte. Acum nu mai contează.

Mă scufund în nisip şi îmi acopăr fața cu palmele. Provocarea cu sărutările a funcționat. De-abia mă mai

gândesc la Mark, iar când o fac, regretul şi tristeţea doar mă ating uşor şi nu au ecou, nici nu rămân în sufletul meu, aşa cum se întâmpla cu numai câteva săptămâni în urmă. Încă îi am pe nici şi pe Seth, am planul de pregătire pentru semimaraton şi un amic de alergare şi un ultim an de liceu ce stă să înceapă şi care, cel mai probabil, va fi motivant. Şi îl am pe Killian, cu toate că, în pofida tuturor discuţiilor pe care le-am purtat, încă nu sunt foarte sigură de ceea ce se întâmplă între noi – sau de ceea ce *vreau* să se întâmple. Dar în sufletul meu ştiu că încă nu sunt pregătită să mă implic într-o altă relaţie, mai ales în toiul unei provocări cu sărutări foarte derutante. Nu sunt pregătită să cred în sentimentele altcuiva.

— Vee?

Vocea lui Killian pluteşte deasupra nisipului, blândă şi puternică, genul de voce care poate să schimbe lumea dacă vrea.

— Aici sunt.

Killian trece clătinându-se creasta dunei şi alunecă lângă mine, ţinându-se de coaste.

— Frate, icneşte el, chiar trebuie să mai fac câteva exerciţii cardio. A fost brutal.

Clatin din cap.

— Cred că eşti mai obosit de atâta dans decât de urcatul pe dune.

Killian se încruntă.

— Nu-mi vine să cred că ai plecat în timpul ultimului cântec. A fost bestial.

Dau din umeri, ridic un băţ şi desenez cu el în nisip.

— Aveam nevoie de o clipă de odihnă.

— Te simţi bine? Se apleacă şi mă examinează. Pari… diferită în seara asta.

Râd şi arunc băţul cât pot de tare, privindu-l cum zboară în lumina lunii.

— Killian, am vorbit despre o grămadă de lucruri în vara

asta, îi spun. Despre Moş Crăciun. Despre muzică. Despre faruri.

— Despre Shaw, adaugă el.

— Da, mereu Shaw.

Încuviinţez şi mă întorc spre el.

— Dar cred că am uitat să menţionez că sunt o mare târfă. Poate c-ai auzit asta de la cineva astă-seară.

Killian înalţă capul şi se uită la mine.

— Unu, n-am auzit nimic de genul ăsta despre tine. Doi, nici dacă aş auzi, n-aş crede.

— Asta pentru că n-ai nicio dovadă.

Privesc în altă parte.

— Dar dacă ţi-aş da eu o dovadă? Că, practic, am avut misiunea de a-i săruta pe toţi tipii din Butterfield în vara asta?

Killian se întinde pe spate pe nisip, cu mâinile sub cap.

— Atunci aş spune că nu sună a ceva ce Vee pe care o cunosc eu ar face.

— Ei bine, este adevărat, îi zic.

El priveşte gânditor cerul.

— Asta e partea unde tu-mi spui ce se întâmplă cu adevărat cu tine? mă întreabă Killian, Căci dacă nu e, hai să trecem pe repede-nainte prin tot ce mai vrei să-mi spui şi să ajungem direct acolo.

Oftez.

— E o poveste lungă. O poveste lungă, tragică, penibilă, cu nici un final fericit la orizont.

— Ei bine…

Killian îşi mută greutatea, îngropându-se în nisip.

— Pur şi simplu o să mă uit o vreme la aceste stele ridicol de frumoase. Şi dacă o să vrei să-mi spui povestea ta lungă, tragică şi penibilă, n-am să mă supăr.

E atâta linişte! Dacă-mi încordez auzul, pot să disting cum se sparg valurile la ţărm la câteva sute de metri depărtare, dar în afară de asta, nu mai există decât sunetul

respirațiilor noastre şi foşnetul moale al nisipului care îmi curge printre degete. Închid ochii, dar imediat începe să-mi fie greață, aşa că privesc spre Carul mare. Şi stăm aşa o vreme – cei mai mulți tipi ar fi renunțat şi ar fi plecat –, dar, într-un final, bâlbâindu-mă din când în când, îi povestesc lui Killian despre Mark şi despre cât de mult l-am iubit. Îi spun despre cât de fericită am fost să-l văd pe Mark absolvind, simțind că între noi totul devine din ce în ce mai stabil, pentru ca la doar câteva minute mai târziu toate visurile să-mi fie spulberate. Îi povestesc despre provocarea cu sărutările, despre cum am alergat toată vara după băieți şi despre cum fratele meu m-a făcut fată uşoară. Îi spun – dându-mi seama cât este de adevărat de-abia când îmi ies din gură cuvintele – cum sărutatul a încetat să mai însemne ceva pentru mine şi-i mărturisesc cât mi-e de teamă că nu voi mai fi niciodată pregătită să iubesc din nou pe altcineva.

Killian se întinde şi mă ia de mână, strângându-mi degetele, apoi îmi mângâie brațele, netezindu-mi pielea de găină. Închid ochii, de parcă aş fi prins rădăcini, complet incapabilă să mă mişc, deşi vreau să mă trag la o parte, să-i spun lui Killian să fugă cât mai departe de mine cu putință, deoarece cred că eu doar o să-l rănesc. Dar mângâierea lui este atât de plăcută, încât nu prea mă pot convinge să o fac.

— E bine aşa? mă întreabă, iar eu dau afirmativ din cap.

El se apropie de mine, mă cuprinde cu un braț pe după umeri şi mă trage spre el. Când deschid ochii, îi văd chipul chiar acolo, acei ochi albaştri care mereu caută răspunsuri uitându-se fix într-ai mei. Niciodată n-am observat pistruii deschişi la culoare de pe nasul lui sau cicatricea fină chiar de sub sprânceana lui.

— E mai mult decât bine.

De-abia pot să mai respir, dar reuşesc să rostesc cuvintele şi ridic mâna pentru a urmări conturul acelei cicatrici subțiri.

— Vreau să te sărut.

El surâde şi se apleacă şi mai mult, iar eu îi simt respirația caldă pe urechea mea în timp ce şopteşte:

— Fă-o atunci.

— Dar încă n-am ajuns la *K.* Mai am de trecut o literă.

I se zguduie umerii şi îmi dau seama că râde.

— Vee. Se trage înapoi şi îmi dă părul după ureche. Spune-mi adevărul: chiar îți pasă de asta acum?

Vreau să ştiu cum ar fi să-l sărut în timp ce el zâmbeşte. Vreau să stau culcată pe spate în nisip şi să-i simt greutatea deasupra mea.

— Nu.

— Foarte bine atunci.

Asta e tot ce trebuie să spună pentru ca ultima mea brumă de autocontrol să se facă țăndări. Gura lui Killian este moale, iar el adânceşte sărutul destul cât să-mi doresc mai mult. Cădem într-o rână pe nisipul care mi se strecoară în păr şi pe fustă, dar zău dacă-mi pasă.

Sărutul se termină prea curând şi apoi ne privim unul pe celălalt, ne uităm la dunele de sub noi şi la stelele de deasupra.

— Sărutul ăsta, şopteşte el, a însemnat ceva.

Şi eu dau aprobator din cap, căci Killian nu e un tip oarecare pe care l-am ales numai pentru că se întâmplă ca litera cu care începe numele lui să fie următoarea literă a alfabetului. Pentru că poate să citeze toată ziua din George Bernard Shaw şi pentru că are nevoie de rațiuni, dovezi şi logică pentru a susține tot ceea ce ştie. Dar asta e problema: nu există nimic care să ne arate mie sau lui că acel sărut a fost ceva mai mult decât doi oameni beți acționând în baza impulsurilor biologice. Nu pot să-i dovedesc că vreau să fim împreună, că vreau cu adevărat să renunț la provocare şi să-l sărut numai pe el pentru tot restul verii. Nici măcar mie nu-mi pot dovedi asta.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

— L-ai sărutat, nu-i aşa?

În sfârşit, Mel e destul de trează ca să mă conducă acasă în jurul orei unu dimineața, exact când petrecerea începe să se stingă.

— De unde ştii?

Cobor geamul şi respir aerul curat.

Ea îmi aruncă o privire piezişă.

— Voi aţi lipsit două ore sau ceva de genul, tu aveai părul răvăşit la spate şi amândoi eraţi plini de nisip. De fapt, dacă n-aş şti cum stau lucrurile, aş zice că aţi făcut mai mult decât să vă sărutaţi.

Mi se opreşte respirația în gât.

— Minunat. Aşadar, asta vor spune, probabil, şi ceilalți.

— Hei, dacă cineva vrea să te facă târfă, mai întâi va trebui să aibă de-a face cu mine.

Tonul protector din glasul ei mă face să zâmbesc.

— Dar, mai întâi, scuipă tot. Cum. A. Fost. Acel. Sărut?

— Oh!

Mă descalț şi mă cuibăresc în maşina lui Mel, remarcând prea târziu nisipul care acum umple scaunul copilotului.

— A fost bine.

— Ştiam eu! Se întinde spre mine şi îmi ciufuleşte părul. Am ştiut că voi doi veți fi împreună. Aşadar, acum veți ieşi împreună sau ceva de genul?

— Ăăă... Clatin din cap, zâmbetul ştrengăresc pierind de pe chipul lui Mel. Nu ştiu. Nu prea cred.

— Ce vrei să spui *cu un prea cred?* Îl placi. Este absolut evident, cu toate că ai tot încercat să-mi ascunzi asta.

Ar fi trebuit să ştiu că ea îşi va da seama. Clatin din cap, încercând să limpezesc ceața care pare să se fi instalat peste creierul meu.

— Adică, da. Cred că da. Dar scopul acestei veri a fost să *nu* mă implic într-o altă relație, nu-i așa?

— Ho! Mel reduce viteza mașinii, căci intrăm în oraș. Ideea a fost ca tu să depășești durerea despărțirii de Mark și cred că acum ești bine în privința asta. Așa că de-acum poți să faci orice vrei.

Mă joc cu centura de siguranță în timp ce Mel conduce spre casa mea.

— Nu prea știu ce vreau să fac.

Ea trage pe aleea din fața casei mele.

— Ce vrei să spui?

Trag adânc aer în piept. Ce *vreau* să spun?

— Ipotetic vorbind, ce s-ar întâmpla dacă aș decide că vreau cu adevărat să termin cele Douăzeci și șase de Sărutări?

Mel se întoarce și se uită lung la mine, lumina stâlpilor de iluminat reflectându-se în ochii ei negri.

— Poftim? Am crezut că voiai să renunți.

— Da, voiam. Îmi trec mâna peste față. Vreau. Dar, pe de altă parte, nu vreau. Înțelegi?

— Fată dragă, sper că încă ești beată, fiindcă n-are nicio noimă ce spui.

Îmi schimb poziția în scaun și îmi ridic genunchii la piept.

— În urmă cu opt săptămâni zăceam în pat, dându-mă de ceasul morții. Acum sunt mult mai bine. Așa că probabil a funcționat, nu?

— Da…

— Și poate că trebuie să termin ca să beneficiez pe deplin de rezultate. Ca atunci când iei antibiotice și ți se spune să le iei timp de două săptămâni, chiar dacă te simți mai bine după patru zile.

Mel face ochii mari.

— Hei, Vee, nu pe mine trebuie să mă convingi. Eu sunt întru totul de acord să termini cele Douăzeci și șase de

Sărutări, dacă asta vrei să faci.

Privesc lung prin parbriz. În casa mea este întuneric, cu excepția unei lumini slabe care strălucește la fereastra camerei de zi.

— Vreau să spun că pare o tâmpenie să renunț acum, când deja sunt la jumătatea alfabetului.

Mel închide ochii şi oftează.

— Şi cum rămâne cu Killian?

Bună întrebare. Killian este incredibil de grozav şi tocmai asta mă sperie. E atât de extraordinar, încât m-aş putea implica din nou mult prea mult. Mai am nevoie de timp. Poate va înțelege.

Mel mă cunoaşte atât de bine, încât ştie ce urmează să spun chiar înainte ca eu să fiu sigură de asta.

— Va fi enervat la culme, zice ea. N-o să priceapă, Vee. Ştii asta, nu? S-ar putea să-l pierzi.

Încuviințez. Are dreptate. Fireşte că are dreptate. Dar Killian e diferit de toți tipii – de orice altă persoană, zău – pe care i-am cunoscut vreodată. Poate că va înțelege că nu-mi pot permite să fiu iarăşi rănită. Şi, mai important, poate că va fi dispus să mă aştepte până-mi limpezesc mintea.

— De asemenea, trebuie să te gândeşti la ce-a spus Jeffrey. Mel pare îngrijorată. Dacă o să continui cu asta, lumea s-ar putea să înceapă să vorbească şi mai mult.

Ridic din umeri şi privesc în gol pe geam. Sunt atât de obosită, că nici măcar nu-mi pasă.

— O să fie bine, spun şi deschid portiera ca să cobor, clătinându-mă pe picioare. O să mă gândesc la asta.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

Killian
La dune
???/10

A doua zi dimineață mă îmbrac cu o rochie albă, imaculată, din tricot, care ştiu că-i place tatii. Inspecția de azi va fi extrem de riguroasă şi mie mi se învârte capul anticipând conversațiile pe care voi fi nevoită să le port cu rudele la reuniunea de familie.

Mă privesc în oglindă. În fața palidă care îmi întoarce privirea aproape că n-o recunosc pe cea de ieri-seară, cu părul sexy şi machiaj strident. Gata să joace încă un rol.

În timp ce mă încalț, ecranul mobilului se luminează. E Killian.

'neaţa. :)

bună.

De fiecare dată când numele lui apare pe ecran, simt fluturi în stomac. Dacă aş fi o fată normală de şaptesprezece ani, aş desena inimioare pe maculatoare şi aş plănui când să-mi schimb statusul relației pe Facebook. Însă m-am mai ars o dată şi în momentul de față am nevoie de spațiu.

trebuie să mă duc la o reuniune de familie, tastez. **îți trimit un mesaj mai târziu.**

*

Lila nu se întoarce să-mi zâmbească atunci când urc în spate în Cadillac-ul Escalade al tatii, iar Jeffrey nici nu-şi ridică privirea din telefonul lui când mă aşez lângă el, dar Kaylee se întinde din scăunelul ei special pentru maşină să mă tragă mai aproape pentru o îmbrățişare şi un pupic. Tata se apleacă şi pune o mână pe genunchiul Lilei, şoptindu-i ceva la ureche. Ea îi împinge mâna şi scutură din cap.

— În regulă, să mergem, spun îngrijorată că, dacă stăm

prea mult pe aleea din fața casei, mama va simți că trebuie să iasă şi să salute, iar atunci va trebui să suportăm cu toții o situație stânjenitoare.

Tata îmi aruncă o privire şi bagă în marşarier. Străbate strada noastră aproape cu viteza melcului, privind-o întruna pe Lila. Când virăm, ea se apleacă în față şi pune mâinile pe bord.

— Opreşte, cere ea calm. Nu cred că pot să merg. Toți oamenii aceia pe care nu-i cunosc, familia ta… Du-mă acasă, Barry.

Maşina opreşte, iar eu şi Jeffrey facem schimb de priviri, pregătindu-ne pentru inevitabila izbucnire.

Tata trage adânc aer în piept şi eu mă fac mică pe locul meu.

— Li, spune el cu blândețe. Va fi bine. Poți să stai lipită de mine tot timpul.

Ea se apleacă, îndoindu-se de mijloc, astfel încât aproape că-şi lipeşte bărbia de genunchi.

— Ba nu. Vocea ei este mai puternică, dar îi tremură. Nu pot. Vreau să merg acasă. Mi-e rău.

— Trebuia să facem asta împreună, Li. Dacă nu poți s-o faci, cum să…

Îşi curmă şirul vorbelor, întinzând mâna să o mângâie pe Lila pe genunchi. Ea se retrage şi se ghemuieşte, clătinând din cap.

Tata oftează şi întoarce capul ca să se uite pe geam. Trec mai multe secunde tensionate. Kaylee se foieşte în scăunelul ei, iar eu mă întind să o liniştesc. Aştept explozia care nu mai vine.

— Bine, spune el într-un final. Hai să mergem.

Parcurgem tot drumul înapoi spre casa lor în tăcere. Până şi Kaylee stă cu ochii larg deschişi şi liniştită. Lila îşi desfăcuse centura de siguranță încă dinainte să ajungem pe aleea pavată, aşa că, imediat ce tata opreşte, coboară din maşină. Deschide portiera din spate şi se apleacă să-i

desfacă centura lui Kaylee.

— Nu, spune tata, din vocea lui făcându-şi loc exasperarea. Ea vine cu noi.

Lila dă înapoi de parcă ar fi înțepat-o ceva şi se uită urât la tata. Îmi țin respirația, întrebându-mă dacă până la urmă vom asista la o ceartă între tata şi Lila şi dacă încep să se întrevadă fisurile din mariajul lor. Dar ea dă din cap aprobator, o mângâie pe Kaylee pe păr cu ambele mâini şi se apleacă să o sărute pe obraz.

— Mami? rosteşte Kaylee cu voce tremurândă.

— Pa, scumpo, spune Lila surâzându-i. Tu te duci la o petrecere cu tati şi cu Veda şi Jeffrey. Mama rămâne acasă.

— Ba nu, protestează Kaylee.

— Ba da. Lila îmi aruncă o privire şi îmi oferă un zâmbet crispat. Dar tu vei fi fetiță mare şi te vei duce cu tati. Distracție plăcută!

Vocea i se frânge şi se întoarce cu spatele, îndesându-şi poşeta la subraț şi mergând grăbită pe aleea ce duce spre casă.

Tata o priveşte intrând înăuntru, apoi lasă în jos parasolarul şi dă înapoi pe aleea de acces, poate ceva mai repede decât ar fi fost cazul.

Mă las pe spate şi îmi îngădui să respir.

— Deci, pentru ea tot e o problemă? întreabă Jeffrey, ițindu-se de după scaunul lui Kaylee, pentru a se uita la tata. Să iasă din casă?

Îl apuc de umăr şi îl trag la locul lui. Nu sunt tocmai preşedinta clubului de fani al Lilei, dar mă țin la distanță de subiectul deosebit de sensibil cu privire la motivul pentru care ea stă atât de mult acasă. Iar acum că Lila nu e de față, nimic nu-l mai împiedică pe tata să-şi verse năduful pe noi într-una dintre clasicele lui ieşiri nervoase.

Tata nu-i răspunde, ci doar deschide radioul şi se strâmbă la Kaylee prin oglinda retrovizoare, evitându-mi privirea.

*

Unchiul Steve organizează reuniunile de familie la fiecare cinci ani şi pot să jur că-şi petrece timpul dintre ele planificând-o pe următoarea. La ultima reuniune, când părinții mei erau încă (oarecum) căsătoriți şi pentru mine încă era (oarecum) în regulă să iau parte la activitățile de familie, unchiul Steve a închiriat întregul Total Tides, un parc acvatic în aer liber la circa o oră distanță de mers cu maşina de Butterfield. Niciodată n-am priceput rostul parcurilor acvatice când avem lacul Michigan în curtea din spatele casei, dar a fost grozav să avem întreaga locație numai pentru noi, fără cozi la tobogane şi cu numai doi salvamari dispuşi să mai închidă un ochi când cuiva îi mai cădeau chiloții la capătul îndepărtat al piscinei.

Anul acesta, clanul Bentley a optat pentru ceva mai elitist, la Cobblestone Farms, unul dintre acele locuri rustice, cu o fermă veche de o sută de ani şi un hambar imens. Codul vestimentar este „rustic lejer", ceea ce înseamnă că Jeffrey e îmbrăcat cu singura lui pereche de pantaloni din doc bej, care se opresc la doi centimetri deasupra pantofilor săi. În timp ce tragem pe aleea lungă, rudele noastre se împrăştie pe peluză, formând o mare de rochii, pantaloni şi pălării de soare, cu pahare pline cu gheață şi alcool şi platouri cu apetitive sofisticate.

Jeffrey coboară ca o vijelie din maşină şi dispare într-un grup de verişori care imediat o iau la fugă spre hambar. Eu îi desfac centura de siguranță lui Kaylee şi i-o dau în brațe tatii, care n-a mai scos o vorbă tot drumul. Cei mai mulți membri ai familiei n-au cunoscut-o încă pe Kaylee, aşa că ea va atrage un val de atenție, căruia nu-i pot face față în acest moment.

În timp ce o mulțime de rude se strâng în jurul tatii şi al lui Kaylee, mă furişez prin spatele Cadillac-ului şi mă duc direct spre cortul uriaş, alb, ridicat pe peluză. Capul îmi bubuie din cauza uşoarei mahmureli şi a drumului cu

maşina incredibil de inconfortabil şi nu-mi doresc decât să stau jos undeva, în liniște şi la umbră.

Iarba e înaltă şi terenul uşor accidentat, aşa că mă împiedic de câteva ori. Mă descalț de sandale şi continui să merg, cât pot de repede, fără însă să amețesc. Intru în cort şi răsuflu uşurată. Găsesc o masă întreagă cu mâncare şi cu dozatoare din sticlă înalte, pline cu apă, ceai cu gheață şi limonadă. Iau un pahar şi îl umplu cu apă, sorbind cât pot de repede.

Aud un zgomot în spatele meu şi mă răsucesc pe călcâie, respirația oprindu-mi-se în gât. Bunicul meu stă într-un colț, cu o farfurie cu mâncare neatinsă pe masa de lângă el. Şi, făcând un pas spre el, îmi dau seama că e într-un scaun cu rotile. Când l-am văzut de Crăciun, mergea sprijinindu-se în baston, dar pe picioarele lui. Tata n-a pomenit nimic de un scaun cu rotile.

Bunicul are capul dat pe spate, ochii închişi şi un sforăit uşor îi iese din gura deschisă. Îmbrăcat într-o pereche de pantaloni de in impecabili şi o cămaşă în carouri cu mâneci scurte, arată la fel ca întotdeauna. Ager, inteligent, ferm. Însă scaunul cu rotile îi răpeşte iluzia puterii şi îl face să pară… ofilit.

Totuşi, chiar când mă gândesc la asta, deschide ochii şi îl văd pe bunicul Phillip dintotdeauna, chiar dacă trupul lui e slăbit.

— Veda.

Îmi face semn să mă apropii şi mă trage să mă sărute, lovindu-mă cu bărbia în obraz, iar eu notez mintal un *P* în catastif. Va fi mai greu să țin socoteala sărutărilor acum că nu mai respect strict ordinea alfabetică.

— A venit şi tatăl tău?

— Dap. Mă îndrept de spate şi fac un pas înapoi. Vrei să te conduc la el?

Bunicul mormăie.

— Nu fi caraghioasă. Merg singur.

Îşi înşfacă bastonul care stă rezemat de o masă din apropiere şi se ridică în picioare.

— Dar ce e cu scaunul ăsta cu rotile?

— De fapt, nu merg în chestia asta blestemată. Bunicul îi aruncă o privire plină de dezgust. Însă, la naiba, e mult mai confortabil să stau pe ăsta decât pe scaunele alea pliante.

Ies după el, asigurându-mă că merg la o jumătate de pas în urma lui, în aşa fel încât să nu observe că am încetinit pasul doar ca să nu-l depăşesc.

— Frumoasă zi, spun, neputând să mă gândesc la alt subiect de discuție. Mai devreme am auzit ceva de o ploaie, aşa că suntem norocoşi dacă întârzie.

El continuă să meargă, cu privirea înainte.

— Era şi timpul să ajungeți cu toții, zice el. V-am aşteptat.

Unchiul Eddie, fratele mai mic al tatii care locuieşte în Florida, îl vede venind pe bunicul meu şi se grăbeşte să-l întâmpine.

— Tată, cred că suntem cu toții prezenți, spune el. Vrei să…

Nepăsător, bunicul face un gest cu mâna.

— Să-nceapă petrecerea, propune el.

Unchiul Eddie îmi zâmbeşte strengăreşte şi mă cuprinde într-o îmbrățişare.

— Bună, Veda, zice el.

Eu încremenesc, dar el îmi trânteşte oricum un sărut pe obraz. Aşa că acum am doi de *E.* Şi încă niciun *J* sau altceva între *K* şi *P.* Mi se învârte capul.

— Bună, îl salut zâmbind, în pofida durerii de cap, şi încercând să par fericită că mă aflu acolo. Mă bucur să te văd.

— Şi eu. Ați crescut cu toții.

Mă loveşte uşor pe braț şi dă din cap în direcția bunicului, care se îndreaptă cu paşi apăsați spre cort,

sprijinindu-se cu putere în baston.

— Mai bine m-aş duce să adun trupele. Poți să-i aduci pe fratele tău şi pe ceilalți băieți?

Încuviințez şi mă grăbesc spre hambar, ținând capul în jos pentru a evita privirile celorlalți. În hambar e întuneric şi răcoare, iar pe mine mă bate gândul să mă furişez într-un colț şi să mă ascund acolo pentru tot restul zilei. Jeffrey şi verişorii noştri sunt adunați în jurul unui Turn Instabil uriaş, care e aproape cât mine de înalt. Mă reazem de un stâlp şi privesc cum Jeffrey se lasă pe vine pentru a scoate o piesă de la baza turnului.

— Asta e mişcarea clasică, îi spun lui Brad, unul dintre verii noştri, a cărui vârstă e cumva între a mea şi a lui Jeffrey. Scoate cât de multe piese poți de la bază şi arde-l pe următorul.

— Taci, Vee, spune Jeffrey, cu părul căzându-i peste ochi în timp ce încearcă să extragă piesa fără să răstoarne turnul.

Trage cu grijă piesa şi noi ne ținem respirația în timp ce turnul se clatină. Pe moment se pare că Jeffrey s-a descurcat bine, dar apoi teancul de piese din lemn se înclină şi una alunecă din vârf, trimițând restul turnului grămadă la pământ.

Toți băieții suspină.

— Lăsați. Oricum trebuie să ieşim, le spun eu. Bunicul intenționează să țină o cuvântare.

Mergem în şir indian spre cort, unde toți adulții s-au adunat în jurul meselor rotunde. Mătuşa Nancy îl ajută pe bunicul meu să verifice microfonul. Un zgomot asurzitor îi reduce pe toți la tăcere şi bunicul ciocăneşte în microfon.

— Chestia asta funcționează? A, în regulă. Funcționează.

Râd cu toții şi mătuşa Nancy se duce repede la locul ei, dându-i cuvântul bunicului.

— Ei, iată-ne la încă o reuniune, începe bunicul, privind

mulțimea. Câte chestii din astea am făcut, Steve?

— Cinci, strigă Steve ridicând paharul cu ceai cu gheață, iar cu celălalt braț ținând-o pe Hannah, soția lui.

— Cinci. La naiba! exclamă bunicul şi toată lumea râde din nou. Deci asta înseamnă douăzeci şi cinci de ani de reuniuni. Unii dintre noi îmbătrânesc, zice fluturând bastonul. Copiii cresc. Dar, indiferent de cine vine şi cine pleacă, vom fi mereu o familie. Şi, trebuie să vă spun, asta înseamnă al naibii de mult pentru mine.

El dă din cap, iar noi, politicoşi, aplaudăm.

— Nu vreau să vă mai plictisesc, continuă bunicul, dar Barry are un anunț de făcut.

În timp ce tata se ridică în picioare şi se duce în partea din față a cortului, ochii mei îi întâlnesc pe ai lui Jeffrey.

— Ce-are de gând să spună? îl întreb în şoaptă, iar Jeffrey ridică din umeri.

— Salutare tuturor. Tata trage microfonul prea aproape de fața lui şi vocea bubuie prin cort. Oho, scuze. Ăăă, salutare. Mă bucur să vă văd azi pe toți. Sper că ați reuşit cu toții să o cunoaşteți pe fetița mea, Kaylee.

Toate capetele se întorc în timp ce tata îi face cu mâna lui Kaylee, care stă cu un grup de veri de-ai tatii pe care nu-i cunosc prea bine. Sentimentul de vinovăție îmi strânge stomacul – eu ar fi trebuit să am grijă de ea.

— Din nefericire, Lila, soția mea, nu se simțea bine şi n-a reuşit să ajungă azi. Abia aşteptam s-o cunoaşteți cu toții şi speram să facem acest anunț împreună.

Nedumerită, surprind privirea lui Jeffrey.

Tata trece microfonul dintr-o mână în alta, bucuria lui fiind vizibilă şi de la zece metri.

— Sunt foarte bucuros să vă împărtăşesc faptul că Lila a acceptat o nouă slujbă în San Francisco, California. Ne vom muta acolo la începutul lui septembrie. Cu toate că vom fi mai departe de minunata noastră familie, aceasta este o

oportunitate unică pentru noi şi pentru Kaylee şi n-am putea să fim mai încântați.

Presupun că urmează aplauze şi ovații, felicitări şi râsete, dar eu nu aud decât vuietul din urechile mele. Jeffrey face bucăți un şervețel din hârtie, cu privirea ațintită asupra feței de masă dinaintea lui. Mătuşile şi unchii îl înconjoară pe tata, bătându-l pe umeri şi îmbrățişându-l. Încerc să schițez un zâmbet, încremenită în scaunul meu. Tata toarnă şampanie şi cineva îmi îndeasă în mână un pahar, făcându-mi cu ochiul când încerc să protestez. Toastăm în cinstea noii slujbe a Lilei şi ar trebui să fiu fericită, căci asta înseamnă că nu-i voi mai vedea la fel de des pe tata şi pe Lila… însă nu-mi pot lua privirea de la Kaylee, care habar n-are ce se petrece, dar le zâmbeşte fericită adulților, care-i surâd la rândul lor.

Şampania mi se pare acră. Las paharul pe masă, ridicându-mă şi ieşind grăbită din cort. Țâşnesc spre hambar şi acolo mă aplec, cu palmele pe genunchi, dorindu-mi să nu vomit.

— Te simți bine? mă întreabă Jeffrey, care apare de după hambar, cu mâinile în buzunarele pantalonilor lui din in.

Încuviințez dând din cap, dar nu mă ridic.

— E doar mahmureala, îi spun.

El loveşte cu piciorul în pământ, ridicând praful în aer.

— Mi-aş fi dorit să ne fi spus nouă mai întâi.

— Păi, ştim cu toții cât de mult se pricepe tata la comunicare. Mai ales cu noi.

Jeffrey se lasă în jos şi îşi sprijină capul în palme.

— Asta e tare nasol, zice el, iar mie-mi trebuie un minut să-mi dau seama că plânge.

— Hei! Mă las în genunchi lângă el, fără să-mi pese de rochia albă, şi îl cuprind cu brațul pe după umeri. Va fi bine.

Ezită o clipă, apoi mă împinge, se ridică şi îşi trece dosul palmei peste față. Are nasul roşu şi părul încâlcit din cauza

transpirației.

— Ne-a mai părăsit o dată. De ce trebuie să plece iar? Ridică din umeri. Mama e mereu ocupată. Şi toată lumea vorbeşte despre tine, Vee. *Toată lumea.* Curând încep gimnaziul şi toți vor face glume pe seama ta şi mă vor întreba dacă tu chiar eşti o depravată.

— Jeffrey.

Îngenunchez în fața lui.

— Îmi pare rău. Nu ştiu ce altceva vrei să-ți spun…

— Stai departe de mine. Jeffrey dă înapoi, ținându-şi mâinile în față ca să mă împiedice să mă apropii de el. Lasă-mă în pace.

Se întoarce şi o ia la fugă, iar eu privesc minunata fermă din Michigan, detestând tot ce văd.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

Păşesc înainte şi înapoi pe iarba din spatele hambarului, gândindu-mă întruna la surioara mea, care va zbura până pe Coasta de Vest, privind prin hubloul avionului în timp ce tata şi Lila o duc cât mai departe de noi, fără să părăsească totuşi țara. Cât de des am s-o mai văd, anual sau o dată la doi ani? Un an reprezintă o eternitate când eşti atât de mic. Ea va creşte fără mine. S-ar putea chiar să nu ne mai recunoască pe mine şi pe Jeffrey data viitoare când o vom revedea.

Trebuie să plec de aici.

Mel e la muncă. Nu pot să-l sun pe Seth – ar fi prea ciudat acum că ştie despre cele Douăzeci şi şase de Sărutări. Killian nu trebuie să afle şi mai multe despre cât de dată peste cap e viața mea.

Îi trimit un mesaj lui Mark.

*

Ultima dată când am mers în maşina lui Mark, lumea mea se năruia. Niciodată n-aş fi crezut că m-aş putea simți şi mai rău decât mă simțisem în acel moment. Dar – surpriză! –

viața este foarte ironică. Şi oricând se poate înrăutăți.

— Te rog să nu mă întrebi nimic, îi spun urcând în maşinuța albastră pe care o cunosc atât de bine, cea care a fost martora atâtor momente importante din viața mea. Doar condu.

— Bine, răspunde Mark, cu mâinile pe volan, iar eu răsuflu uşurată pentru că nu e Killian, că nu simte nevoia să-mi pună un milion de întrebări.

El înțelege că uneori e mai bine să nu vorbeşti.

Îi trimit lui Jeffrey un mesaj scurt în timp ce ieşim pe şosea.

spune-i tatii că plec. îmi pare rău. pentru tot.

Las geamul în jos şi închid ochii, concentrându-mă asupra mirosului reconfortant, familiar al maşinii lui Mark şi asupra senzației pe care mi-o oferă vântul prin părul meu. Alung tot din mintea mea şi mă imaginez alergând pe plajă şi simțind doar ritmul tălpilor mele pe nisip, repetitiv, calmant, nesfârşit.

Mă trezesc din reverie când maşina se opreşte şi, preț de o clipă, uit unde mă aflu.

— Mark?

— Hei, zice el dându-şi şapca de baseball de pe frunte. Iartă-mă. N-am ştiut unde altundeva să mergem, aşa că…

Ridică din umeri.

A parcat pe strada din fața bibliotecii, locul nostru preferat de întâlnire înainte ca vreunul din noi să aibă permis de conducere. Amândoi obişnuiam să le cerem voie părinților noştri ca să mergem acolo, sub pretextul că aveam teme de făcut, apoi ne ascundeam în vreo sală de studiu individual sau stăteam afară pe treptele late din beton, dacă vremea era frumoasă.

— E bine aici.

Cobor din maşină şi urc până în vârful treptelor, locul nostru obişnuit. Mark mă urmează, venind încet după mine, şi se aşază jos, cu palmele între genunchi. Acum că sunt

obişnuită cu silueta robustă a lui Killian, picioarele lui Mark par aproape comic de slăbănoage. Mereu a fost deşirat, dar acum pare şi mai slab, poate că trece printr-o etapă târzie de creştere. Stăm acolo în timp ce norii acoperă soarele, privind oamenii care trec pe lângă noi cu sacoşe de cumpărături şi aparate foto.

— Îți mulțumesc c-ai venit să mă iei, zic într-un final. Am avut o zi grea. De fapt, spun dându-mi părul pe după urechi, am avut o vară grea.

— Mda, răspunde Mark dând aprobator din cap. Ştiu ce-nseamnă asta.

Îi arunc o privire întrebătoare, dar el nu dezvoltă ideea.

— Pentru tine de ce a fost grea? îl întreb.

Ridică din umeri şi-şi face de lucru cu ceasul său sport. Brățara din piele, observ eu, a dispărut.

— E naşpa la serviciu fără tine. Toată lumea mă tot întreabă de ce ne-am despărțit. Îşi freacă ceafa. Nu ştiu. Bănuiesc că sunt doar îngrijorat în legătură cu facultatea, mă tot întreb dacă am făcut alegerile potrivite.

Pufnesc.

— Nu-mi vorbi mie de alegeri nepotrivite.

Mark se foieşte stânjenit.

— Ştiu ce ți-au spus Gabriel şi Ryan, îi zic privind drept în fața mea. Şi ştiu ce vorbeşte lumea. În cea mai mare parte nu este adevărat.

— Ştiu, intervine Mark iute. Ryan mi-a spus apoi că a fost o glumă. Dar oricum nu l-am crezut. Te cunosc foarte bine.

Încuviințez.

— Mulțumesc.

Voiam să-i spun foarte multe lucruri lui Mark, lucruri pe care mi le-am repetat întruna în minte în timpul primei săptămâni după despărțirea noastră. M-am gândit la patru sau cinci conversații, toate planificate, fiecare concepută astfel încât de la bun început Mark să înțeleagă că s-a purtat

groaznic despărțindu-se de mine şi apoi să-l conving că de fapt el nu voia decât să ne împăcăm. Acum nu-mi pot aminti cum ar fi trebuit să se desfăşoare nici măcar una dintre acele conversații.

— Îmi pare rău că m-am despărțit de tine, zice Mark punând o mână pe genunchii mei. Am crezut că în felul acesta voi fi mai liniştit în privința plecării la facultate, dar n-a fost aşa.

— A! exclam eu.

Mi-aş fi dorit să-mi spună că era sigur că făcuse alegerea corectă, că era încântat să plece la facultate peste câteva săptămâni şi să lase în urmă Butterfieldul – şi pe toți cei din el. Oare toate lucrurile prin care am trecut vara asta au fost doar o pierdere de timp?

— E în regulă. Vreau să spun, a fost foarte greu, dar acum sunt bine.

— Asta e bine.

Un nor negru acoperă soarele, umbrind centrul aglomerat al oraşului. Îmi şterg palmele de rochie şi sunt pe punctul de a mă ridica în picioare şi de a-i sugera să mergem, când Mark îşi drege glasul.

— Pot să-ți spun ceva? mă întreabă el.

Îl privesc uimită.

— Desigur.

El îşi muşcă buza.

— Nu vreau să te enervezi.

Ridic din umeri şi mă uit în altă parte, pregătindu-mă pentru ziua care ştiam că va veni: ziua în care Mark va avea o altă iubită.

— E doar… încă mi-e dor de tine, spune Mark încetişor. Ție ți-e dor de mine?

Mă întorc şi-l privesc lung. Deschid gura, dar se pare că nu reuşesc să rostesc niciun cuvânt. Şi, înainte să pot reacționa, Mark îşi strecoară un braț pe după talia mea şi mă trage spre el, şovăind doar o clipă înainte să-şi lipească

buzele de ale mele.

Să-l sărut pe Mark este în acelaşi timp cel mai firesc şi cel mai ciudat lucru pe care l-am făcut vreodată. L-am sărutat de un milion de ori înainte şi nimic nu s-a schimbat, cu excepția faptului că între timp au existat multe alte sărutări cu diferiți tipi. Nimic, cu excepția celui mai important lucru dintre toate: *că eu* m-am schimbat.

Mă smucesc şi mă clatin, zgâriindu-mi palmele pe treptele bibliotecii în graba mea.

— Ho! îi spun retrăgându-mă. Ce naiba, Mark?

Nu-mi răspunde şi îşi priveşte picioarele, legănându-şi capul în palme.

— Iartă-mă, spune cu vocea atât de scăzută, încât de-abia îl aud. N-ar fi trebuit să fac asta.

— Nu, îi confirm, dar aproape că nu pot să suport confuzia din ochii lui. N-ar fi trebuit s-o faci.

Şi mă îndepărtez.

*

Când ajung acasă, e trecut de amiază şi mă dor picioarele de la mersul pe jos mai mult de un kilometru şi jumătate în sandale. Casa este pustie şi urc cu greu spre camera mea, scoțându-mi rochia peste cap, în timp ce străbat holul, desfăcându-mi sutienul fără să mă sinchisesc să închid uşa de la dormitor. Înşfac o bustieră sport din coşul de rufe, îmi trag un tricou şi un şort pentru alergat din dulap, apoi îmi lipesc câțiva plasturi peste flictenele recente de la picioare. De-abia am răbdare să fac câteva întinderi înainte s-o iau la goană de pe verandă. Nu-mi pasă că încă sunt mahmură sau că genunchii mei protestează când ajung la borna de opt kilometri şi continui. Alerg şi alerg până când sunt prea departe ca să am măcar o speranță că mă voi putea întoarce şi trebuie să o sun pe mama să vină să mă ia şi să mă scoată din beleaua în care m-am vârât singură.

Bunicul Phillip
Reuniunea de familie
1/10

Mark
Pe treptele de la bibliotecă
-10/10

Mai târziu în acea după-amiază, tata îl lasă pe Jeffrey acasă şi intră să vorbească cu mama despre „comportamentul meu jenant" de la reuniune. Stau lungită în pat şi ascult cum propriul tată îmi spune clar că nu mă place în mod deosebit.

— Veda e aproape adultă, spune tata cu o voce fermă. Trebuie să înceapă să se poarte ca atare.

Mama murmură ceva ininteligibil şi apoi spune:

— Kaylee, scumpo, vrei nişte suc?

Glăsciorul piţigăiat al lui Kaylee îmi atinge inima, dar rămân unde mă aflu. Ce se va întâmpla când tata şi Lila se vor muta în California? Îşi va mai aminti Kaylee de mine când mă voi duce să o vizitez?

— Jeffrey, du-o pe sora ta afară, îi porunceşte mama.

Uşa cu plasă împotriva insectelor se trânteşte, iar eu trag cu coada ochiului pe fereastră, să văd cum Jeffrey o duce pe Kaylee prin curtea noastră goală, lăsând-o să-l călărească de parcă ar fi un cal.

— Veda mi-a povestit despre mica ta surpriză de azi, îi spune mama tatii cu o voce glacială. Nu-mi vine să cred că i-ai anunţat aşa brusc, Barry. Cum ai putut?

El îşi drege glasul şi-mi pot închipui cum se îndepărtează de mama, intrând în defensivă.

— Intenţionam să le spunem în maşină pe drum, zice el. Dar apoi Lila a decis că nu vine, iar eu pur şi simplu n-am ştiut ce să fac. N-am crezut că o să le pese.

Mama oftează.

— Bineînțeles că le pasă, Barry.

Dau ochii peste cap şi îmi pun perna pe cap, ținând-o strâns pe urechi, astfel încât să nu mai aud nimic. Rămân cu perna pe cap până când simt trepidațiile paşilor lui Jeffrey urcând spre camera lui şi apoi aud cum trânteşte tare uşa.

Telefonul meu bâzâie, anunțându-mă că am un mesaj de la Killian.

ştiu că eşti ocupată azi, dar am păstrat asta să ți-o arăt şi nu mai pot să aştept.

Dau clic pe linkul din mesaj şi sunt direcționată spre o pagină de Pinterest (de ce nu mă surprinde că el foloseşte Pinterest-ul?) dedicată în întregime lui George Bernard Shaw. Derulez imaginile şi citatele, zâmbind de fiecare dată când sesizez ceva ce, în mod clar, Killian a creat el însuşi ca un omagiu dedicat răposatului dramaturg irlandez.

Unul dintre citate îmi atrage în mod deosebit atenția: „În viață e mai important să te reinventezi decât să cauți să te refaci".

Probabil că am citit asta cândva, dar acum cuvintele îşi găsesc ecoul şi mă lasă fără suflare. Îi trimit lui Killian un emoji cu o față zâmbăreață şi las telefonul jos. Mă ridic în capul oaselor şi mă privesc în oglinda din fața patului. Mă uit lung la reflexia mea, încercând să înțeleg ce văd toți cei din jurul meu – ce i-ar putea face pe oameni să creadă că nu sunt altceva decât o tocilară din echipa de dezbateri sau o mare panaramă.

Mă duc la panoul meu şi ating marginea ruptă a listei cu cele Douăzeci şi şase de Sărutări, întâlnindu-mi propria privire în oglindă. Nu contează cât de tristă am fost la începutul verii sau ce ar putea să spună lumea despre mine acum. Tot ce pot să fac este să privesc înainte şi să-mi dau seama ce naiba ar trebui să se întâmple în continuare.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

A doua zi, Killian vine la muncă țopăind ca un cățeluş, cu fața toată numai un zâmbet de îndată ce mă vede.

— Vee!

Ridică mâna să batem palma şi apoi mă trage spre el, strângându-mă cu forță o secundă înainte să-mi dea drumul.

Cu greu pot să mă uit la el, aproape copleşită de fluturii din stomac când îmi amintesc de sărutul nostru de la dune.

— Bună, îl salut eu luând clipboardul şi punându-i-l în mână. Ar fi mai bine să plecăm.

Zâmbetul îi păleşte uşor, dar apoi mă salută şi se urcă în microbuz.

— Da, să trăiți, doamnă.

Orele trec greu. Am depăşit aglomerația de la mijlocul verii, aşa că eu şi Killian avem o perioadă de pauză, pe care în mod normal am folosi-o să căscăm până ne trosnesc fălcile. Dar el continuă să pună pe tapet subiecte noi, încercând să înceapă o conversație, iar când eu încerc să-i răspund, rămân fără cuvinte înainte să le rostesc. Cam pe la sfârşitul zilei, el renunță şi pur şi simplu dă drumul la radio.

După ce am strâns tot pentru a doua zi, Killian îşi ia rucsacul şi se îndreaptă spre Jeep.

— Killian, aşteaptă.

Mă duc grăbită după el, zărind cu coada ochiului o frântură din chipul îngrijorat al lui Mel din spatele geamului biroului în timp ce trec prin dreptul lui.

— Stai.

El îşi aruncă rucsacul în maşină şi se întoarce spre mine, cu brațele încrucişate la piept.

— E în regulă, zice fără să se uite în ochii mei. Ştiu ce-ai de gând să-mi spui şi aş prefera să n-aud asta.

— Ce-am de gând să-ți spun?

Îşi dă ochii peste cap.

— Că alaltăseară a fost o greşeală şi că erai beată şi că n-ar fi trebuit să se întâmple. „Îmi pare rău, Killian, a fost vina mea. Cred că eşti un tip grozav, însă eu vreau doar să fim prieteni”.

Îmi privesc fix tenişii.

— Cam ăsta era discursul pe care îl plănuisem, recunosc. Dar nu este adevărul.

— A, da? Se reazemă de Jeep. Atunci care e adevărul?

Ridic din umeri şi inspir adânc.

— Adevărul este că nu vreau să fim numai prieteni.

Killian ridică brusc capul, surprins, dar eu continui, ştiind că, dacă n-o spun acum, n-o s-o mai spun niciodată.

— Îmi place mult prea mult de tine pentru a fi numai prieteni. Eşti cea mai deşteaptă şi mai interesantă persoană pe care o cunosc.

Killian îşi trece o mână prin păr. Acum nu mai zâmbeşte.

— Dar?

— Dar… Las braţele să-mi cadă pe lângă corp. Doamne, asta e greu de spus cu voce tare. Dar vreau să termin provocarea celor douăzeci şi şase de sărutări.

El deschide gura să protesteze, dar eu îl întrerup.

— Killian, la începutul verii eram varză. De-abia puteam să funcționez. Şi pare nebunesc şi disperat şi nici măcar nu sunt sigură sută la sută că asta e cel mai indicat să fac acum, dar sarcina asta tâmpită de a săruta pe câte cineva pentru fiecare literă a alfabetului m-a ajutat oarecum. Vreau doar s-o termin, să-mi demonstrez mie că pot.

Killian râde încetişor şi priveşte în jos, râcâind pământul cu tenisul lui.

— În regulă.

— În regulă, ce?

— În regulă. Ridică din umeri. Dacă asta e ceea ce vrei, atunci dă-i drumul.

Se întoarce, ignorându-mă în chip voit.

— Killian. Mă întind după el. Haide. Asta e tot ce-ai de spus?

El bate în retragere, ferindu-se de atingerea mea de parcă mi-ar trece curent electric prin buricele degetelor şi s-ar teme că l-aş putea curenta.

— N-o face.

Îmi încrucişez braţele, simţind cum panica îmi cuprinde pieptul. Acesta e cel mai rău lucru pe care l-ar putea face: să mă ignore, să mă ţină la distanţă.

— Te rog.

Vocea mi se frânge.

— Vee, ai fost consolarea mea.

În timp ce vorbeşte, priveşte în gol spre pădure, cu voce joasă şi repezită.

— Tu tot nu pricepi. Eu n-am prieteni în Trawley. Acum un an eram tipul scund, ciudat, de la clubul de teatru. *Singurul* tip din clubul de teatru. Asta – gesticulează, arătând spre trupul lui înalt, lat în umeri – s-a întâmplat în ultimele şase luni. Am trăit acolo toată viaţa mea şi, indiferent de cum arăt sau de ce voi continua să fac în viitor, tipii ăia mă vor vedea într-un singur mod: ca pe cineva de care se pot lua.

Privesc în pământ, întrebându-mă cum ar putea cineva să-l vadă pe Killian mai prejos decât este: deştept, talentat, minunat.

— Iartă-mă.

— Nu trebuie să-ţi ceri iertare.

Îşi drege glasul.

— Am nevoie să-mi fii alături.

— Killian, suntem prieteni. Fireşte că-ţi sunt alături.

— Suntem mai mult decât prieteni şi tu ştii bine asta.

Un cuplu care trece pe lângă noi ridică privirea la auzul vocii lui Killian, iar el trage adânc aer în piept, încercând să se tempereze.

— Am crezut că anul ăsta nu va fi atât de rău. Şcoala avea să fie tot naşpa, dar urma să te văd.

Îmi închipui cum ar fi asta: eu şi Killian mergând fiecare zilnic la şcolile noastre, la treizeci de kilometri distanță, apoi întâlnindu-ne la o înghețată sau doar pentru a ne face temele împreună. Sună grozav, dar şi ca o altă relație serioasă. Pentru prima dată, pot să înțeleg unde bătea Mark când a spus că nu voia să meargă la facultate continuând să iasă cu iubita din liceu.

— În momentul acesta nu pot să mă gândesc la astfel de lucruri, spun într-un final. Nu sunt pregătită.

— În regulă.

Se întoarce şi se urcă în Jeep, dând la o parte prelata cu o singură mişcare furioasă. Killian dispare înainte ca eu să am măcar şansa de a mă scuza.

întâlnire cu echipa de dezbateri?!?!?!?

Mesajul grupului îmi apare pe telefon câteva zile mai târziu. Uitasem de invitația lui Zane de a participa la întrunirea echipei de dezbateri a bobocilor, însă, aparent, el îşi amintise să mă includă şi pe mine fără ajutorul agendei sale de încredere. Imediat, pe telefonul meu încep să curgă mesajele de răspuns ale celorlalți membri ai echipei,

da da dadadadadada.

asta e tot ce-mi trebuie acum în viaţa mea mi-au.

afirmativ.

Planul este să ne întâlnim în seara asta la Dune Buggy, un local grozav, aflat în apropierea dunelor, unde se vinde înghețată. Nu prea am chef să mă duc, dar simt nevoia să ies din casă. Mel şi Seth lucrează încontinuu la album, iar în ultimele două zile Killian a anunțat la serviciu că e bolnav. Încep să înnebunesc, încât aproape că-i cer lui Jeffrey să-mi arate trucuri pe skateboard, aşa că prefer să am cu cine să vorbesc o jumătate de oră. În plus, nu pot să refuz şansa de a relua cele Douăzeci şi şase de Sărutări. La urma urmei, Z nu este o literă foarte comună. Înainte de cină, ies să alerg puțin cu Ryan şi de-abia mai am timp să fac un duş şi să

mănânc înainte de a pleca de acasă.

Mama mă lasă chiar să mă duc cu maşina la Dune Buggy, ca să nu fiu nevoită să îndur umilinţa de a-i cere unui boboc să mă aducă acasă. Cei mai mulţi dintre aceşti puşti nici măcar nu conduc încă, dar recunosc maşina lui Jason Winslow şi pe a Beccăi Fong. Când deschid uşa şi intru în localul foarte bine luminat şi care miroase a dulce, ei deja stau la coadă, împreună cu alţi câţiva membri ai echipei.

— Fără îndoială, aroma de căpşuni e cea mai bună, îi spune Zane lui Tracy, o fată scundă cu aparat dentar care zâmbeşte cu toată faţa atunci când o face. Bucăţile de căpşuni congelate au cu certitudine o valoare nutritivă mai mare decât ceea ce ei numesc „fursecuri” şi care, probabil, conţin şi ouă nefierte. Dacă ăsta nu e un atentat la sănătatea publică, atunci eu nu mai ştiu ce e.

— Bună, salut eu şi-i dau un ghiont în coastă lui Zane, care-l face să sară cât colo. Încetează. E vacanţa de vară.

— Vee!

Se întoarce spre mine, dar imediat privirea îi ţâşneşte dincolo de umărul meu.

— Prietenul tău n-a venit?

Mă gândesc cum, în urmă cu două săptămâni, eu şi Seth am dat peste Zane pe plajă.

— Seth? Nu.

— Păcat.

Zane se întoarce din nou spre tejghea şi examinează tabla uriaşă pe care sunt trecute toate aromele.

— Ştii, poate că până la urmă am să iau cu fursecuri.

Tracy mă îmbrăţişează, chicotind atunci când o îmbrăţişez şi eu.

— Ce-ai de gând să-ţi iei? mă întreabă ea.

— O cupă de ciocolată şi una de fistic, îi răspund automat.

Clasic şi delicios – iar Dune Buggy este singurul loc unde găseşti îngheţată de fistic al cărei gust nu pare artificial

şi plin de chimicale.

Dune Buggy se umple de familii şi de turişti. După ce toată lumea din grupul nostru şi-a luat cornetul de înghețată în mână, ieşim afară în şir indian şi alegem una dintre mesele de picnic aflate la umbră. Mă aşez pe o bancă, înghesuită între Zane şi Becca, şi încerc să nu mă simt ignorată în timp ce se discută despre cine va fi ales şeful clasei a zecea şi în ce semestru va face fiecare şcoala de şoferi – lucruri care m-au preocupat şi pe mine cu doi ani în urmă. Dar săptămâna trecută mama a adus acasă un ghid stufos cu facultăți, pe care nici nu l-am deschis încă, şi curând voi completa cereri şi formulare FAFSA[23] şi voi trimite cereri pentru burse, pregătindu-mă să las Butterfieldul în urmă şi să-mi încep adevărata viață. Gândul acesta este înspăimântător.

Îl înghiontesc pe Zane.

— Unul dintre tipii cu care lucrez vara asta face parte din echipa de la Trawley.

Când îmi apare în minte chipul lui Killian, mă cuprinde un sentiment de vină.

— O, ce tare!

Jason se apleacă spre noi, iar cornetul cu înghețată se înclină periculos.

— Trebuie să-i furăm ideile. Dacă putem să-i învingem pe cei de la Trawley, putem ajunge până la etapa pe regiuni.

Callie îşi dă părul pe spate.

— N-ai putea tu să flirtezi cu el sau ceva de genul?

Ridică repetat şi sugestiv din sprâncene şi roşeşte.

Îmi tresaltă stomacul şi ridic din umeri, sperând că fața nu m-a trădat încă.

— Merită să încerc.

— Să ne dai de ştire cum stă treaba.

---

[23] Free Application for Federal Student Aici – cereri de ajutor financiar federal pentru studenți (n.tr.)

Callie se întoarce spre cea mai bună prietenă a ei, Jenn, şi îi şopteşte ceva la ureche. Amândouă aruncă o privire spre mine şi încep să chicotească.

Zane se lansează într-un monolog despre etică şi principiile directoare ale socializării cu membrii altor echipe în afara sezonului oficial de dezbateri, ceea ce stârneşte o discuție teoretică aprinsă despre dacă unor gemeni care au fost separați la naştere şi reuniți numai după ce echipele lor de dezbateri au concurat una împotriva celeilalte ar trebui să le fie îngăduit să locuiască împreună în timpul sezonului sau dacă ar trebui să aştepte până când campionatele se vor fi terminat pentru a-şi relua relațiile frățeşti fireşti.

Soarele coboară tot mai jos la orizont şi încep să apară părinții în mini van un şi SUV-uri pentru a-i lua acasă pe puştanii care n-au permis de conducere. Curând, nu mai rămânem la masa lungă de picnic, pătată de înghețată, decât eu, Zane şi Jason. Eu adun şervețelele uzate şi capetele muşcate ale cometelor de înghețată şi le arunc la gunoi.

— O întind şi eu, spune Jason în cele din urmă. Dar ar trebui neapărat să repetăm întâlnirea.

— Absolut, este Zane de acord, iar eu dau aprobator din cap.

— Vrei să te conduc cu maşina? îl întreb pe Zane.

— Nup. Scoate mobilul şi tastează iute un mesaj. Cred că vine mama să mă ia.

Telefonul lui zbârnâie şi imediat îi cade fața.

— De fapt, cred că mi-ar prinde bine să mă duci tu. Am uitat că în seara asta are oră de yoga.

Râd şi îi trag uşor un pumn în umăr.

— Pentru cineva care este atât de deştept, uiți mult prea multe lucruri.

El zâmbeşte ştrengăreşte.

— De ce crezi că eu car tot timpul agenda asta după mine? Chiar nu mă descurc fără ea.

— Promit să nu mai aduc niciodată vorba despre asta.

Întreaga echipă s-ar dezmembra dacă ai începe să lipseşti de la dezbaterile prin care exersăm.

Arăt spre partea opusă a parcării.

— Maşina mea e acolo.

Zane se zgâieşte pe geam şi fredonează odată cu radioul în timp ce ne îndreptăm spre centrul oraşului şi ține ritmul, fără să-şi dea seama, bătând cu mâinile pe genunchi.

— Ştiu că locuieşti pe aici pe undeva, dar va trebui să-mi dai indicații, îi spun când ne apropiem de cartierul lui Mel.

— Ia-o la stânga aici, îmi spune, iar eu virez pe o stradă largă, cu copaci pe marginea trotuarului, renumită pentru cele mai mari şi mai vechi case din Butterfield.

Zane locuieşte într-o casă enormă din cărămidă, cu ornamente orbitor de albe la ferestre şi o alee de acces semicirculară.

— Îți mulțumesc că m-ai adus acasă, Vee, îmi spune ținând mâna pe mânerul portierei. Ne mai vedem.

Mintea mi se goleşte de orice gând. Habar n-am cum să fac ca asta să pară ceva firesc. Am presupus că Zane a vrut să mă invite la mica reuniune pentru c-ar fi interesat de mine, dar acum se poartă cam la fel cum s-ar purta Jeffrey dacă l-aş duce undeva.

— Zane, aşteaptă, spun eu repede.

El se întoarce spre mine, portiera fiind deja pe jumătate deschisă. Ochii lui sunt o combinație de nuanțe căprui şi remarc că are o pată de ciocolată pe tricou.

— Da? zice el.

Pare foarte tânăr şi şovăi doar o secundă înainte să mă aplec şi să-mi lipesc gura de a lui.

Am sărutat un număr frumuşel de țipi până acum şi, de obicei, atunci când săruți pe cineva, primeşti o oarecare reacție. Ei se apleacă, se crispează, se îndepărtează. *Fac ceva.* Dar Zane rămâne nemişcat, de parcă ar fi înghețat. Intru în panică, habar n-având ce să fac mai departe. În loc

să mă desprind, îmi mişc buzele puțin, sperând cu disperare că el va pricepe aluzia şi mă va săruta la rândul lui, astfel încât să ies, cât de cât, basma curată. După câteva secunde ucigătoare, îmi smulg fața de lângă a lui şi îmi las mâinile să-mi cadă pe volan.

— Ei bine, ne mai vedem.

Vocea îmi este pițigăiată şi am rămas fără suflare, din cauza stânjenelii care mi s-a pus în gât şi care-mi blochează corzile vocale.

Zane îşi drege glasul, se aşază mai bine pe locul lui şi închide portiera maşinii.

„Nu", gândesc eu. „Ce faci? Coboară din maşină. Pleacă de lângă ciudata asta care tocmai te-a agresat".

— Vee... I se frânge vocea şi îşi drege iar glasul. Chiar îmi placi, ştii tu, ca prietenă...

— O, Doamne!

Îmi pun fruntea pe volan. Urmează să mă aleg cu o morală despre cum să fim-doar-prieteni, ținută cu un aer de superioritate de un tocilar de cincisprezece ani din echipa de dezbateri.

— Zane, îi spun, sărutul acesta n-a însemnat ceea ce crezi tu. Hai să uităm ce s-a întâmplat şi să ne vedem de viețile noastre.

El oftează şi eu îl privesc pe furiş. Stă rezemat de spătarul scaunului, cu ochii închişi, cu fața palidă. Mă fulgeră un gând: oare Zane a mai sărutat vreodată pe cineva? Sau tocmai i-am furat prima sărutare pentru scopurile mele infame? Îmi apăs şi mai tare fruntea pe volan. Asta a fost o idee groaznică, teribil de groaznică. „Tâmpită provocare a celor Douăzeci şi şase de Sărutări. Alfabet tâmpit".

Zane trage adânc aer în piept.

— Chestia este că n-am mai sărutat nicio fată până acum.

— Rahat. Mă las pe spate cu un bufnet. Zane, îmi pare foarte, foarte rău. Nu pot nici măcar să...

— E OK, mă întrerupe el. N-am mai sărutat nicio fată până acum pentru că sunt gay.

Mi se taie respirația. Cum de n-am ştiut asta? Oare am fost chiar atât de preocupată de viața mea şi de Mark încât am ratat faptul că unul dintre tipii cu care am făcut strategii, am exersat şi am concurat tot anul trecut este gay?

Zane probabil că observă panica de pe chipul meu, deoarece spune repede:

— Nu ştie nimeni. Cu excepția părinților mei.

Simt cum mă înroşesc la față. Chiar şi mai grav decât să-i furi cuiva prima sărutare este să forțezi acea persoană să-şi recunoască orientarea sexuală înainte de a fi pregătită să o facă.

— Zane, îmi pare *foarte* rău. Îți promit că n-am să spun nimănui…

— Mulțumesc. Îmi aruncă o privire şi surâde. Am de gând să recunosc asta la şcoală anul ăsta, dar până atunci…

— Buzele-mi sunt pecetluite.

Mimez că trag fermoarul şi că arunc cheia şi imediat mă simt ca o idioată. Tratez chestiunea ca o şcolăriță de clasa a doua.

— Dar dacă mi-ar plăcea fetele, cu siguranță tu ai fi cea cu care aş ieşi, mă consolează el punând o palmă pe brațul meu. Sper că putem fi prieteni în continuare.

— Absolut, sunt eu de acord, încercând să-mi alung hohotul de râs nestăpânit care amenință să mă mistuie în timp ce Zane mă loveşte uşor pe braț. Mulțumesc, Zane.

El îmi aruncă o privire cu subînțeles şi coboară din maşină, iar eu pornesc practic înainte ca portiera din dreapta să se închidă, de-abia reuşind să ajung dincolo de colțul casei lui înainte de a opri maşina la marginea trotuarului şi de a-mi pune din nou capul pe volan. Habar n-am ce fac.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Zane Haywood
În maşina mea. Dar s-a dovedit că e gay!
5/10 (sărutul a fost de nota 2, dar primeşte 3 puncte
în plus pentru că a fost sincer – şi curajos)

— Deci lui Killian i se pare în regulă ca tu să termini cele Douăzeci şi şase de Sărutări? vrea Mel să ştie şi se apleacă să smulgă o buruiană dintre două roşii, aruncând-o în grămada de verdeață care, încet-încet, devine maro sub soare.

— Ha. Nu. *În regulă* nu e sintagma pe care aş folosi-o.

— Dar oricum vrei să termini provocarea.

Dau afirmativ din cap.

— De ce?

Mă uit la ea.

— Dacă tot am început-o, simt că ar trebui să o şi termin.

Ea oftează şi îşi îndreaptă din nou atenția spre grădină, evident nedumerită de devotamentul meu pentru ceva ce ea consideră că este doar un mijloc de a trece peste despărțire. Însă pentru mine a devenit mai mult de atât.

— Şi sărutul cu Zane a fost...?

— OK.

Mă aplec să-mi leg şiretul, având grijă să nu-i întâlnesc privirea lui Mel. Ştiu că ea n-ar divulga secretul lui Zane, dar el m-a rugat să nu spun nimănui, aşa că asta am de gând să fac.

— Hm. Mă priveşte cu suspiciune. Am senzația că-mi ascunzi ceva. Dar ai avut parte de o grămadă de sărutări. Te descurci foarte bine, Vee.

Ridic din umeri.

— Treisprezece, dacă socoteşti ambii *E.*

— Şi ai avut şi un Z?

— Şi un *P.*

Mel scutură din cap.

— E mult mai complicat când nu mai păstrezi ordinea. Vei reuşi să termini înainte de începerea şcolii?

— Sunt de-abia la jumătate. Cât ne-au mai rămas, trei săptămâni?

— Îhî! Mel smulge o buruiană şi o scutură viguros, trimițând o ploaie de pământ peste picioarele mele. Nu-mi aminti.

Îmi sprijin bărbia de genunchi.

— Aş putea să continui şi în timpul anului şcolar.

Vorbesc cu o voce degajată, însă inima mi se strânge la gândul de a trece pe coridoarele şcolii căutând alte sărutări.

— Ştii, spune Mel studiindu-mă, n-am crezut niciodată c-o să duci la bun sfârşit provocarea.

Ridic o sprânceană.

— De ce?

— Ideea n-a fost să termini, explică ea, înghesuind grămada de buruieni într-un sac din hârtie maro. Ci *să începi.*

***

— Diseară ieşim în oraş, mă informează Killian când ajung a doua zi dimineață la muncă.

Arată mai tânăr şi parcă mai vulnerabil decât de obicei.

— Nu-mi pasă dacă ai alte planuri, dacă te simți rău sau dacă pur şi simplu nu vrei. Ieşim oricum.

— În regulă. Îi cercetez chipul căutând indicii cu privire la ce simte, dar nu se poate citi nimic. Dar eşti autoritar, nu glumă.

Sincer, mă simt atât de uşurată să-l văd pe Killian din nou la serviciu şi purtându-se normal, încât aş fi de acord cam cu orice.

— Cred că trebuie să fiu, dacă vreau să ajung undeva cu

tine, explică Killian pe un ton puțin tăios. Nu eşti de acord cu asta?

Ridic din umeri şi mă prefac că studiez dosarul cu lista rezervărilor de azi, lăsând să se aştearnă între noi câteva secunde de tăcere.

— Ai dreptate.

Killian dă aprobator din cap, foarte serios, şi îşi drege glasul.

— Ceea ce purtăm noi nu este o discuție profesională. Hai să ne rezumăm doar la subiecte legate de muncă şi mai târziu, diseară, putem trece la lucruri personale când ne vom termina programul.

Killian sporovăieşte tot restul zilei, formulând întrebări şi teorii despre caracterul complex al industriei manufacturiere de canoe, despre ecosistemele râurilor şi despre motivul pentru care *Aventurile lui Huckleberry Finn* reprezintă cel mai bun exemplu de capodoperă a romanului american (subiecte care au doar tangențial legătură cu munca, dar care, chiar şi aşa, sunt interesante). Tace numai în timpul scurtei noastre pauze de prânz cu Mel – care-i preia rolul şi domină conversația cu speculații despre cât de grozav va fi ultimul an de liceu – şi când mergem în susul şi în josul râului în microbuz, unde el dă drumul la radio şi lasă muzica să ia locul conversației.

După ce ne terminăm treaba la sfârşitul zilei, Killian mă ia de mână şi mă trage spre Jeep.

— Nu vreau să încerci s-o-ntinzi, îmi spune deschizând portiera din dreapta şi ajutându-mă să urc.

Mel apare în uşa biroului, cu mâinile în şolduri, iar eu mimez că duc un telefon la ureche – *te sun mai târziu.*

— Unde mergem? întreb ajutându-l pe Killian să dea la o parte prelata de pe bord.

Îmi țin respirația când lumina soarelui atinge versurile cântecelor, făcându-le să strălucească.

— Asta este o întrunire pentru o strategie, îmi spune

Killian. Aşa că mergem să luăm de mâncare, deoarece nu pot să gândesc când mi-e foame, şi apoi mergem la mine acasă şi vorbim despre planul nostru de atac.

— Planul nostru de atac pentru…?

— Pentru a termina provocarea ta cu sărutările cât mai repede cu putință, răspunde Killian imediat.

Îl privesc uluită, dar el pur şi simplu porneşte maşina şi iese din parcare, cu o mână ținând nonşalant volanul, iar cu cealaltă sprijinită de portiera din stânga.

Parcurgem tot drumul spre Trawley fără să vorbim. Citesc iar şi iar versurile de pe bord. Există unul nou chiar în fața scaunului meu: Maybe you would have been semethihg l'd be good et.[24]

Mă întreb dacă asta înseamnă că Killian a renunțat la mine.

*

Casa lui Killian este dezamăgitor de normală, într-un cartier care seamănă foarte mult cu al meu. El deschide uşa de la intrare şi mă conduce înăuntru, descălțându-se din mers. La stânga este sufrageria, plină de piese de mobilier care par confortabile, iar la dreapta este o cameră de luat masa, care arată de parcă ar fi folosită doar de două ori pe an.

Merg după el, trecând pe lângă un perete cu fotografii de familie şi apoi pe un hol spre o uşă închisă. Atunci el se întoarce, cu mâna pe clanță, şi mă priveşte foarte serios.

— Eşti pregătită pentru asta?

Arunc o privire înjur, întrebându-mă dacă mi-a scăpat vreun indiciu despre ceea ce urmează să se întâmple. Dar holul arată absolut normal: covor gri, pereți albicioşi.

— Desigur.

Îl urmez pe Killian într-o cameră mare care, la prima vedere, arată ca o sală de conferințe pe care o poți găsi în

[24] "Poate că ai fi fost ceva la care m-aş fi priceput." (n. tr.)

orice clădire de birouri. Există o masă cu patru scaune în jurul ei, un panou alb de scris care ocupă o jumătate dintr-un perete şi rafturi pline cu sute de cărți. Apoi zăresc într-un colț un pat nefăcut şi-mi dau seama că e camera lui Killian.

— Ia loc, mă invită conducându-mă spre masă şi trăgându-mi un scaun. Ar fi trebuit să te întreb asta când eram la parter. Ți-e sete? Vrei să-ți aduc puțină apă?

Clatin din cap, scrutând încăperea şi examinând totul cu atenție. Acum că mă uit mai atent, camera pare mai puțin corporatistă. Postere cu formații de muzică acoperă pereții, iar din dulap se revarsă un munte de rufe murdare. De fapt, una peste alta, camera este cam dezordonată, exact aşa cum te-ai aştepta de la un adolescent. Dar colțul care găzduieşte masa şi panoul de scris este imaculat, toate fiind la locurile lor.

— Nu mă aşteptam ca dormitorul tău să arate aşa, îi spun. Mă rog, mă aşteptam la postere. Dar nu la mobilierul de birou.

Arăt spre panoul de scris.

— Au fost reduceri la Office Depot sau ceva de genul?

— Biblioteca şcolii noastre dă afară pe toată lumea la ora şase, răspunde Killian. Biblioteca publică, care oricum e doar un pic mai mare decât camera asta, închide la opt. Uneori, când ne pregătim pentru o competiție, stăm până la miezul nopții. Asta ne ajută să ne concentrăm mult mai bine decât dacă încercăm să lucrăm stând pe canapeaua din camera de zi a cuiva, cu televizorul urlând în fundal.

Scoate un carnețel galben şi se aşază în fața mea.

— Deci, spune el, hai să facem strategii.

— Ăăă, îngaim, bătând agitată cu degetele în masă. Dă-mi voie să mă asigur că pricep ce se întâmplă aici. Vrei să elaborezi strategii cu mine despre cum pot să-mi termin provocarea cu sărutările?

El încuviințează şi răsuceşte un puc între degete.

— Provocarea cu sărutările, care te scoate din sărite?

Încuviințează din nou.

— De ce?

Killian se reazemă de spătarul scaunului său şi îşi încrucişează picioarele. Cumpăneşte o clipă şi apoi inspiră adânc, dramatic.

— Fiindcă te plac, Vee. Eşti isteață şi amuzantă şi exact genul de fată pe care am sperat s-o întâlnesc, dar pe care n-am crezut vreodată c-o voi întâlni cu adevărat. Fiindcă m-ai lăsat să vorbesc despre lucruri care nu contează, iar tu înțelegi că nu e important *despre ce* vorbim, ci *cum* vorbim despre acele lucruri şi *de ce.* Fiindcă poți să fii transpirată şi plină de mâlul de la râu şi tot cred că eşti cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată.

Uau! Stau acolo uluită, în tăcere. În mod clar şi-a pregătit discursul, l-a exersat în fața oglinzii din baie, a repetat pauzele şi emfaza. Ca şi când s-ar fi gândit că n-aş înțelege totul până la capăt. Asta e prima dată când Killian n-a fost pe deplin sincer cu mine. Pune în scenă un spectacol, încercând să mă facă să accept planul *lui.* Dar nu el comandă aici. Ci eu.

Dau ochii peste cap.

— Corect. Şi deci tu vrei să mă ajuți să-mi dau seama cum să sărut alți tipi. Asta chiar are sens. Îți mulțumesc că mi-ai deschis ochii, Killian. Încrucişez brațele la piept. Tu crezi că poți să-mi faci complimente şi să vorbeşti cu emfaza pe care ai dobândit-o prin repetiții pentru ca ceea ce spui să sune mai puternic decât este de fapt, iar eu pur şi simplu voi accepta planul? Clatin din cap. Ascultă-mă bine: n-am s-o fac.

Ne privim lung unul pe altul preț de câteva momente, tensiunea zbârnâind între noi ca o coardă prea întinsă. Practic, pot să văd cum i se învârt rotițele creierului, încercând să aducă un contraargument care să mă convingă că ceea ce tocmai a spus nu e o serie de absurdități.

În cele din urmă, îl aud oftând.

— Bine. Iartă-mă. Azvârle carnețelul pe podea şi pixul sare pe covor. Gata cu rahaturile astea retorice. Face o pauză, iar eu îi fac semn din cap să continue. Uite ce e, Vee, chiar te plac. Asta ar trebui să fie evident.

Mă priveşte întrebător, iar după o clipă încuviințez cu o mişcare bruscă a capului.

— Tot ce am spus acum un minut este adevărat. Sincer, chiar m-am gândit că, dacă te-ai putea grăbi să termini cele Douăzeci şi şase de Sărutări, atunci ar putea exista o şansă ca noi doi să fim împreună.

Îşi lasă capul în jos şi priveşte fix în podea.

Rămân nemişcată, cuprinsă de uimire.

— Vezi tu, scopul celor Douăzeci şi şase de Sărutări a fost să depăşesc despărțirea de un tip, îi explic. Nu să-mi găsesc altul.

— Ştiu.

Killian îşi trece mâna peste barba nerasă, cu privirea plecată.

— Am senzația că ai pus în scenă un spectacol. Apari la muncă şi te porți de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, mă iei la tine acasă pentru prima dată şi mă bombardezi cu un plan care se presupune că este legat de mine, dar care, în realitate, e pentru tine.

Încheieturile degetelor mi s-au albit, căci am strâns tare pumnii. Nu-mi dau seama cât de furioasă sunt până când nu-mi ies cuvintele năvalnic din gură. Pentru prima dată, am impresia că el n-a fost sincer cu mine.

— Vrei să fim împreună, aşa că ar trebui să mă grăbesc şi să las pretențiile deoparte, ca să se întâmple asta.

— Ai dreptate, îmi confirmă, iar durerea din vocea lui aproape că mă sfâşie. Ai perfectă dreptate.

Killian se uită la mine, gata să încaseze orice acuză i-aş mai aduce. Mi-ar plăcea să continui – vreau să-l rănesc pe Killian. Îmi doresc foarte mult să-i trântesc în față toate frustrările mele legate de Mark şi de jocul tâmpit al celor

Douăzeci şi şase de Sărutări, de Seth şi Mel şi de familia mea distrusă. Dar n-o fac. În schimb, mă ridic în picioare şi pornesc spre uşă, luptându-mă din răsputeri să nu plâng.

— Acum ai putea, te rog, să mă duci acasă?

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT

— Jeffrey, ieşi de acolo. Hai să vorbim puțin.

Mama stă pe podeaua din fața uşii închise a dormitorului lui Jeffrey, cu picioarele încrucişate. Tata a sunat ieri să-i dea mamei câteva amănunte despre data mutării, iar de atunci Jeffrey n-a mai ieşit din camera lui – nici măcar să mănânce sau să se ducă la baie.

Scot capul pe uşa camerei mele.

Nimic? întreb mişcând doar din buze.

Mama dă din umeri şi se ridică de pe podea.

— Nu plec nicăieri! strigă ea ciocănind uşor în uşă. Voi fi în camera lui Vee. Dar tot mi-ar plăcea ca tu să ieşi din cameră, scumpule.

Ea intră în dormitor şi se aşază pe patul meu, ridicându-l pe Fat Snacks şi punându-l în poală. Închid uşa şi mă trântesc lângă ea, simțind o durere uşoară la tâmple. Eu şi Killian nu ne-am adresat niciun cuvânt timp de o jumătate de oră cât am mers cu maşina din Trawley până la mine acasă, iar tensiunea dintre noi devenise aproape de nesuportat.

— Ai idee de ce e aşa de supărat? Vreau să spun, în afară de lucrurile evidente, fireşte.

Mama are cearcăne sub ochi.

— Ştiu că mutarea lui Barry e un mare şoc, dar…

Ridic din umeri şi închid ochii.

— E o fată cu care el a vorbit la petrecerea Lilei de luna trecută şi care locuieşte lângă tata şi Lila. Cred că el o place şi de-asta voia să se ducă acolo tot timpul.

Mama lasă să-i scape un oftat prelung.

— Ah! Şi acum nu vrea să meargă acasă la tatăl vostru, fiindcă e supărat pentru că v-a dat vestea mutării pe neaşteptate, dar asta înseamnă şi că n-o mai poate vedea pe prietena lui.

E tare ciudat să mă gândesc că frăţiorul meu cel puturos are prietenă.

— Creşte, mamă, bănuiesc.

— Cred că ai dreptate, spune zâmbind trist. Am ştiut asta de ceva vreme, dar am încercat să neg.

Întind mâna spre Fat Snacks, care mă adulmecă suspicios, înainte să înceapă să-mi lingă degetul fără prea mult chef.

— Ei bine, se pare că niciunul din copiii tăi nu se descurcă prea bine cu durerea sufletească.

Mama lasă capul într-o parte şi se uită la mine.

— Cred că tu te descurci grozav, Vee. Ai avut vreo două săptămâni grele la început, dar se pare că vara asta ţi-a priit.

— Da, mă rog…

Mă las pe spate şi închid ochii. Ea nu trebuie să ştie de tipii care stau acasă la Mark în jurul unui foc de tabără şi-şi compară „experienţele” avute cu mine sau despre cele şase mesaje de pe Facebook care-ţi dau fiori şi pe care le-am primit de la ţipi pe care de-abia îi cunosc de la şcoală, în care mă întreabă dacă vreau „să ieşim” (adică „să ne-o tragem”). Sau despre dezastrul Killian. Strâng pumnii şi unghiile îmi pătrund în palme.

— Dar am răbdare, lucrurile se vor rezolva.

— Asta-i bine. Sunt mândră de tine.

Se sprijină de mine şi amândouă încremenim când uşa lui Jeffrey se deschide cu un scârţâit specific. Se duce cu paşi târşâiţi spre baie şi trânteşte uşa în urma lui.

— Bănuiesc că la un moment dat tot trebuia să iasă, spun.

Mama zâmbeşte.

— Slavă Domnului! N-am să-l bat la cap, dar cred că aş

putea da o fugă la magazin să cumpăr câte ceva ca să fac spaghete.

Dacă există vreun fel de mâncare pe care fratele meu să-l mănânce în fiecare zi şi să nu se plictisească de el, atunci spaghetele sunt acela.

— Mulțumesc că mi-ai povestit despre fata aia, Vee.

— N-ai pentru ce.

Ignor junghiul de vinovăție din stomac. Oare am încălcat codul secretului dintre frate şi soră? Jeffrey nu i-a povestit mamei despre activitățile mele extracurriculare cu băieții. „Asta e altceva", îmi spun în sinea mea. „Ea era cu adevărat îngrijorată".

— Te simți bine? mă întreabă mama făcând ochii mari de îngrijorare. Pari puțin stresată. Ştiu că ți-a fost foarte greu.

Fac un gest cu mâna de negare.

— Sunt bine, mamă. Doar obosită.

— Hei, ce-ar fi să vezi dacă Mel şi Seth ar vrea să vină la noi la cină în seara asta? Îmi propune ea. Am impresia că nu prea i-am văzut vara asta.

Sunt destul de stresată şi-aşa – n-am chef s-o văd pe nici cum flirtează cu Seth în timpul cinei, dar mama cu siguranță mă va interoga dacă refuz propunerea ei de a-i chema pe prietenii mei la masă.

— Sigur.

Îmi iau telefonul şi le trimit câte un mesaj lui Mel şi lui Seth, în timp ce mama se duce să-şi ia geanta.

categoric, răspunde Seth. **spaghetele mamei tale sunt cele mai bune.**

acum sunt acasă la Seth, îmi scrie Mel. **venim la tine imediat.**

Mă duc în dormitorul lui Jeffrey, care dă spre partea din față a casei, şi văd maşina lui Mel parcată vizavi. „Nu fi geloasă. Ei doar lucrează la album".

Aud cum Jeffrey trage apa de la toaletă, după care

revine în cameră.

— Ce cauți aici? mă întreabă roşu la față şi cu ochii umezi. Ieşi afară!

— Iartă-mă, îi spun păşind cu grijă peste dezastrul de pe jos în drumul meu spre uşă. Doar m-am uitat pe fereastră.

— Ei bine, practic Mel a stat acolo toată după-amiaza, dacă asta te interesează, îmi comunică Jeffrey, trântindu-se pe pat, cu picioarele atârnând peste margine. Depăşeşte situația, Vee!

Îmi pun mâinile în şolduri şi îl privesc lung, înăbuşindu-mi întrebările care-mi trec prin minte. „Ai văzut ceva? Ce fac ei acolo?" înghit cu greu.

— Uite, Jeffrey, dacă vrei să te duc undeva cu maşina ca s-o poți vedea pe fata care locuieşte lângă casa tatii, nu trebuie decât să mă rogi.

Se încordează, dar nu-mi răspunde.

— Vrei să-i trimiți un mesaj? îl întreb dându-i un ghiont în picior, iar el tresare. Am văzut ceva pe internet despre o întrecere între trupe în parc astă-seară. Poate ar vrea să meargă?

— Nu. Vocea îi este înăbuşită. Cară-te! Nu vreau să vorbesc cu tine.

— Ştiu.

Aştept un pic înainte să deschid din nou gura, încercând să mă gândesc ce să spun ca să-l fac pe Jeffrey să mă urască mai puțin.

— Uite, îmi pare rău pentru ce ți-a spus fratele lui Mark, dar nu e vina mea că nişte tipi sunt idioți şi răspândesc zvonuri. Jeffrey, n-am făcut nimic greşit.

Cel puțin, n-am făcut nimic care să mă califice drept fată **uşoară** – şi chiar dacă aş fi făcut, nu e ca şi când ar fi treaba cuiva, ci strict a mea. Am făcut o grămadă de lucruri greşite în vara asta, **dar** sper să am şansa să le îndrept.

Încrucişez brațele.

— Deci, ce spui? O întrebi pe Chaundre dacă vrea să

meargă la întrecerea trupelor?

Jeffrey se întoarce cu fața în sus, cu părul lui încâlcit şi lipsit de strălucire.

— Ea nu poate să iasă pur şi simplu şi să se ducă unde vrea. Părinții ei sunt superstricți şi trebuie să ştie tot timpul unde este şi cu cine.

Clipesc.

— Uau! Asta-i nasol.

— Mda. Jeffrey se freacă la ochi. Ne este permis să ne petrecem timpul împreună doar la ea acasă şi când sunt şi părinții ei prezenți. Nici măcar nu poate să vină acasă la tata şi la Lila. În seara petrecerii s-a aflat acolo doar pentru că veniseră şi părinții ei.

— Deci…

Bat în retragere în timp ce în mintea mea ia naştere o întrebare, al cărei răspuns nu sunt sigură că vreau să-l aflu.

— Când sunteți împreună, ce… faceți?

Jeffrey ridică din umeri şi se uită în altă parte, practic foindu-se stingherit sub privirea mea.

— Nu ştiu. Vorbim. Ne uităm la televizor. Şi ei îi place să se dea cu skateboardul.

Îmi muşc buza, încercând să nu zâmbesc.

— Vorbesc serios, dacă totuşi ai vreo idee ca să o vezi şi ai nevoie să te duc, dă-mi de ştire.

Jeffrey nu se uită la mine, nici nu-mi răspunde, dar umerii i se relaxează puțin. Ştie unde mă găseşte dacă are nevoie de mine.

*

— Deci, când credeți că terminați cu albumul? întreb dându-i lui Seth bolul cu pâine cu usturoi.

Cu propriile gânduri învălmăşite în capul meu şi cu Jeffrey prăbuşit în scaunul lui, arătând de parcă ar vrea să moară, bănuiesc că muzica este cel mai sigur subiect de conversație în seara asta.

Mel ridică din umeri şi presară nişte oregano peste

spaghetele ei.

— Ajungem noi şi acolo, îmi răspunde.

— Sunteți foarte talentați, spune mama zâmbind fericită. Nici nu-mi vine să cred.

Seth îşi lasă ochii în farfurie, încercând să-şi ascundă zâmbetul.

— Mulțumim, doamnă Bentley.

— Deci, ce planuri aveți voi trei în seara asta? întreabă mama. Mai sunt doar câteva săptămâni până începe şcoala. Ar trebui să profitați de ele.

Mel oftează.

— Nu-mi mai amintiți.

Eu încuviințez.

— Chiar aşa.

Pentru prima oară nu aştept cu nerăbdare să mă întorc la şcoală. Mă ia groaza când mă gândesc la comentariile care, inevitabil, îmi vor fi adresate pe holuri, la privirile atotcunoscătoare, la tipii care se vor apleca puțin cam prea mult, încercând să-şi dea seama dacă e adevărat că Vee Bentley a luat-o pe căi greşite. Şi, firește, Killian nu va fi acolo. El va îndura propriul iad, la treizeci de kilometri distanță, în Trawley.

— Vee mi-a spus despre un concert gratis în seara asta, zice Jeffrey răsucind spaghete în furculiță. Poate c-ar trebui să vă duceți.

— Bună idee, spune Mel. Am aurit şi eu despre asta. Seth? Întrecerea trupelor?

El ridică din umeri, indiferent.

— Parcă da.

— Jeffrey, vrei să te duci şi tu? întreabă mama aruncându-mi o privire. Sunt sigură că sora ta şi prietenii ei ar fi bucuroşi să te ia cu ei.

— Nee. Cred c-am să rămân aici cu tine.

Mama se luminează la față.

— Ei bine, n-am de gând să încerc să te conving să nu

faci asta, spune ea.

Terminăm cina şi eu ajut la strângerea mesei până când Jeffrey şi Seth se iau la bătaie cu apă deasupra chiuvetei din bucătărie, iar mama ne izgoneşte de acolo.

— Hai să mergem în parc, propune Mel. Putem să vedem ce se petrece şi când începe concertul.

Seth aruncă o privire pe geam spre casa lui.

— Poate c-ar trebui să mai lucrăm puțin la cântece? este el de părere. Eu zic încă vreo două ore.

— Nu, hai să mergem.

Eu nu prea am chef să stau în subsolul lui Seth şi să fiu a cincea roată la căruța lor muzicală în seara asta.

Seth mă fulgeră cu o privire rănită, iar eu ridic din umeri.

— Haideți, le spun luându-mi geanta din camera de zi. Ultimul care ajunge la Buick trebuie să cumpere granita[25] în parc.

*

Se pare că întreaga populație adolescentină din Butterfield a ieşit în seara asta, încercând să profite cât mai mult de vară înainte ca aceasta să se termine de tot. Grupuri de tineri îşi întind păturile şi genții frigorifice pe gazonul care înconjoară scena, instalându-se pentru o seară de vară lungă şi splendidă.

— A, ia priviți, iată-i pe Brianna şi pe Landon, zice Mel făcându-le frenetic cu mâna. Hai să ne trântim pe pătura lor.

— Salut!

Brianna sare în picioare şi ne îmbrățişează.

— O, Doamne, vă vine să credeți că vara e pe sfârşite?

Mel clatină din cap.

— Nu vreau să mă gândesc la asta. E prea deprimant.

Ele sporovăiesc, iar Seth îl ajută pe Landon să despacheteze din geanta lor frigorifică ceea ce pare a fi o cină

---

[25] Suc de fructe care se serveşte cu buciți de gheați. (n. red.)

demnă de Ziua Recunoştinţei. Mă aşez pe marginea păturii, privindu-i pe oamenii care se plimbă în jur. Pe zi ce trece întunericul se lasă din ce în ce mai devreme şi soarele goneşte spre asfinţit.

Îmi zbârnâie telefonul. Îl scot şi mijesc ochii uitându-mă la ecran, tăindu-mi-se respiraţia când văd că e un mesaj de la Killian: **iartă-mă.**

Îl arunc pe pământ, prea furioasă să-i răspund.

— Poftim, Vee. Mel îmi vâră în mână o sticlă de Cola dietetică. Brianna le-a adus.

— Mulţumesc.

Îi zâmbesc Briannei şi desfac capacul sticlei, luând o gură şi înecându-mă atunci când lichidul amestecat cu rom îmi arde gâtlejul.

— Iisuse! fac eu icnind şi aruncându-i o căutătură urâtă lui Mel. Ai fi putut să mă avertizezi.

— Surpriză! exclamă Mel ciocnindu-şi sticla de Cola dietetică de a mea. Pentru ultima vară din viețile noastre.

Dau ochii peste cap şi mă întorc spre Brianna.

— Ai putea, te rog, să-i spui lui Mel că absolvirea liceului nu este egală cu moartea?

Ea râde.

— Cred că vom fi în continuare în viaţă şi după absolvire.

Mel se trânteşte lângă mine.

— Mda, dar vara viitoare ne vom pregăti pentru facultate, aşa că vom avea un milion de lucruri de făcut. Şi după aceea, cine mai ştie? Unii oameni rămân la şcoală tot anul să lucreze sau se duc la Habitat for Humanity[26]. S-ar putea să nu ne mai întoarcem niciodată aici în acelaşi timp.

---

[26] Habitat for Humanity este o organizaţie nonguvemamentală internaţionali ce caută să elimine adăposturile sărăcăcioase şi lipsa de adăpost din întreaga lume şi să facă din locuirea in condiţii decente o problemă de conştiinţă şi de acţiune perpetuă a comunităţilor afectate de această situaţie, (n. tr.)

— Încetează, îi cer. Pe bune, Mel. E foarte deprimant.

Mel zăreşte pe cineva peste umărul meu şi icneşte.

— O, Doamne! Vee, e Noel Callenbaugh.

— Şi?

Mă întorc să mă uit.

— Şi?

Se apleacă spre mine şi îmi şopteşte la ureche:

— Îți mai trebuie un *N,* nu-i aşa?

Oftez.

— Nu în seara asta, Mel. N-am chef.

Ea îmi dă un ghiont în coaste, aproape făcându-mă să vărs Cola dietetică.

— Ba da, în seara asta! Este şansa perfectă. Uită-te la toți oamenii ăştia.

— Încetează!

Îi dau mâna la o parte în timp ce prima formație termină de acordat instrumentele.

— Urmează să înceapă.

Mel sare în picioare şi mă apucă de încheietura mâinii, trăgându-mă să mă ridic.

— Hai să dansăm.

Arunc o privire spre telefonul meu, care încă zace tăcut lângă mine pe pătură. Mi-l imaginez pe Killian umblând de colo colo prin dormitorul/biroul lui, încercând să-şi distragă atenția cu cărți sau pe internet preț de câteva minute, înainte de a-şi verifica din nou telefonul.

— Vino, Vee.

Mel îşi încrucişează brațele la piept şi se bosumflă.

— O facem noi să se ridice.

Brianna şi Landon mă apucă de brațe şi mă trag, reuşind să mă salte de pe pătură.

— Hei, voi!

Încerc să mă răsucesc şi-mi iau telefonul, pe care-l bag în buzunar.

— N-am chef.

— Vee.

Mel îmi cuprinde fața cu palmele ei şi se apleacă până când e la numai un centimetru, doi distanță.

— Hai să dansăm, doar atât!

Şi dansăm, într-un grup mare de tineri care țipă, în fața scenei. Fiecare formație care cântă e mai bună decât cea anterioară, şi până şi Seth este cu noi în mulțime, o siluetă întunecată ce țopăie şi sare în lumina stroboscoapelor. Mel îmi tot îndeasă sticle de Cola dietetică în mână, iar eu le beau, mai mult fiindcă mi-e sete decât din alte motive. Însă alcoolul îmi dă o senzație plăcută. Amețesc în timp ce dansez cu Mel şi cu Seth, apoi mă învârt în mulțime ca să mă mişc în voie, cu mâinile în sus, capul pe spate, iubind viața.

Clătinându-mă, îmi croiesc drum spre Noel Callenbaugh şi îl țintuiesc cu privirea. Nu ştiu dacă a auzit zvonurile despre mine şi nici nu-mi pasă în mod deosebit. El dansează cu mine, aproape, dar nu foarte aproape, oferindu-mi spațiu atunci când simt nevoia.

„Ce-ar spune Killian dacă m-ar putea vedea acum?”

— Sărută-mă! urlu ca să mă fac auzită peste zgomotul formației şi al mulțimii.

— Cum? întreabă Noel ducând mâna pâlnie la ureche şi aplecându-se spre mine. Nu te aud!

— Am spus să mă săruți!

El se dă repede înapoi, surprins.

— Pe bune?

Surâd şi îl trag mai aproape.

— Da!

Încă ne mişcăm în ritmul muzicii, înghesuiți de cei din jurul nostru, şi dinții ni se ciocnesc atunci când Noel îşi apropie fața de a mea.

— Îmi pare rău! zice ridicând din umeri.

Îl îmbrățişez repede şi-i întorc spatele.

— Destul de bine!

Sunt foarte mulți oameni în jur, aşa că-mi trebuie

câteva minute să-i găsesc iar pe nici şi pe Seth.

— L-am sărutat pe Noel, îi şoptesc la ureche.

— Nu se poate! exclamă ea sărind în sus şi-n jos. Eşti uimitoare!

— Mă duc să stau jos, o anunț făcându-mi vânt. E mult prea cald.

— Vin cu tine.

Lui Seth i se lipeşte tricoul negru de piept.

— Vino!

Mă ia de mână şi mă trage la marginea mulțimii. Trag cu nesaț în plămâni aerul răcoros al serii, în timp ce ne croim drum, printre răcitoare şi scaune pliante împrăştiate pe gazon, spre pătura Briannei şi a lui Landon.

— Nu-mi vine să cred că ai dansat „Don't Stop Believing", îi spun dându-i una în picior când ne aşezăm. Cum ai calificat cântecul ăsta mai demult? Un clişeu insuportabil?

Seth îşi pune brațele sub cap şi surâde uitându-se spre cer.

— Cred că în seara asta nu m-a deranjat chiar aşa de tare.

Kyle şi Oliver, frații lui Mark, trec pe lângă noi, uitându-se la ceva pe telefoanele lor.

— Hei, Oliver! îl strig.

— Da? răspunde el fără să se oprească.

— Mark e aici?

Gemenii se privesc reciproc, iar eu mă crispez, dându-mi seama cum trebuie să fi sunat asta: ca şi cum aş fi în continuare disperată să mă împac cu Mark. Nimic mai departe de adevăr.

— Da, cred că e pe-aici pe undeva, răspunde Kyle. Deşi s-ar putea să fi plecat deja.

— Grozav.

Îl apuc pe Oliver de mâna care îi atârnă la nivelul feței mele şi i-o pup exagerat.

— Mulțumesc.

— Ăăă, face Oliver privindu-şi lung mâna, de parcă tocmai i-aş fi transformat-o într-un păianjen. N-ai pentru ce.

Seth se întoarce pe burtă şi se uită fix la mine, în timp ce gemenii se îndepărtează.

— Ce naiba a fost asta?

— Nimic.

Scotocesc prin geanta frigorifică după ceva de băut care să nu conțină alcool. Se pare că Landon nu s-a gândit să pună şi sticle cu apă.

— Ți-au curs balele pe mâna fratelui fostului tău iubit fără niciun motiv?

Oftez şi-mi scot mobilul, evitând ochii lui Seth.

— Seth, sunt puțin cam amețită. Doamne! Dă-mi pace.

— Urăsc oamenii beți, murmură Seth acoperindu-şi fața cu brațul.

Mulțimea din fața scenei ovaționează în timp ce formația începe un nou cântec.

— Putem să mergem acasă acum?

Privesc oamenii care se plimbă, râd, vorbesc şi se ceartă din pricina problemelor zilnice. Dexter şi Ryan trec pe lângă noi şi eu le fac cu mâna, surâzându-i lui Ryan, în timp ce Dexter se uită, stânjenit, în altă parte. Închid ochii, iar pătura pare să se încline şi să se legene, ca şi cum am pluti pe lac.

— Ho! strig întinzând ambele mâini pentru a-mi ține echilibrul şi deschizând ochii. Seth? Nu mă simt prea bine.

— Mm, mormăie el pe sub braț.

— Dormi?

Niciun răspuns. Oftez şi mă chinuiesc să mă ridic în picioare, simțind brusc nevoia să fac pipi. Poate că, dacă reuşesc să mă duc la baie, să găsesc o cişmea şi să mă plimb puțin, nu voi mai avea senzația că se învârte totul cu mine.

Păşesc împleticit spre o clădire mică ce adăposteşte toaletele parcului şi intru înăuntru, ținându-mi respirația din

pricina mirosului de urină şi de clor. Unul dintre becurile din toaleta doamnelor este ars şi de-abia văd să găsesc nişte hârtie igienică. Peste tot sunt numai pânze de păianjen.

Mă spăl repede pe mâini cu apa rece ca gheaţa şi ies grăbită din toaletă, simţind că-mi vine să vomit de la miros.

— Hei! aud o voce din întuneric şi tresar.

— Hei?

Mijesc ochii şi zăresc pe perete conturul siluetei unui tip slăbănog şi gârbovit.

— Ai un foc?

Face un pas în faţă.

— Ăăă, nu. Îmi pare rău, nu fumez.

Mă întorc, dar pământul se clatină sub picioarele mele şi mă împiedic.

— Ho! Te simţi bine?

Tipul mă prinde cu braţele de sub umeri, sprijinindu-mă în timp ce mă clatin. Sunt dezorientată şi nu prea-mi dau seama încotro trebuie să merg pentru a mă întoarce la Mel şi la prietenii noştri.

— Mulţumesc.

Mă sprijin de el şi îl las să mă ajute să mă aşez jos.

— O, Doamne! N-am vrut să mă îmbăt atât de tare.

— Mie-mi spui?!

El stă lângă mine pe pământ, cu greutatea lui caldă, liniştitoare lipită de mine.

— Hai să stăm un minut aici. Rămân cu tine până te simţi mai bine şi-ţi poţi găsi prietenii.

Corpul mi se relaxează.

— Sincer, nici n-aveam de gând să ies în seara asta. M-au târât prietenii.

El râde.

— Aşa încep întotdeauna cele mai nebuneşti seri. Eu sunt bateristul de la Chronic Dehydration. Abia ne-am terminat numărul.

— O, frate, aţi fost uluitori! Mă reazem de el. Îţi

mulțumesc că ai grijă de mine. Cred c-o să fiu bine în curând.

— Nicio problemă.

Mă cuprinde cu brațul şi mă leagănă uşor în ritmul cântecului pe care-l interpretează formația.

Închid ochii şi îmi las capul pe umărul lui.

— E drăguț.

— Îhî.

Durează o clipă înainte de a-mi da seama că el îşi freacă nasul de gâtul meu, brațul căzându-i de pe umerii mei pe talia mea. Simt mirosul de tutun din respirația lui şi marginea pachetului de țigări din buzunar în coapsa mea. Buzele lui sunt pe maxilarul meu, uşoare şi moi.

— Aşteaptă, mormăi simțindu-mi trupul atât de greu, încât nu m-aş putea mişca nici dacă aş vrea. Cum te cheamă?

El mă mângâie cu dosul palmei pe braț, iar eu mă înfior.

— Thomas.

Ridic capul şi mă uit la el, la ochii lui adânci şi întunecați. Nici măcar nu-mi pot da seama ce culoare au. Telefonul îmi vibrează în buzunar.

— Thomas, şoptesc aplecându-mă foarte mult, buzele mele aproape atingându-le pe ale lui. E perfect.

*

Nu ştiu cât timp am petrecut cu Thomas, dar când mă desprind de el şi mă întorc împleticindu-mă la concert, în gură simt un gust ca de țigări vechi.

E unsprezece şi cincisprezece minute, au trecut mai mult de patruzeci şi cinci de minute de când am plecat să mă duc la baie. Am şapte mesaje, toate de la Mel.

10:32 P.M. hei, unde te-ai dus?

10:45 P.M. vee?

10:50 P.M. m-am întors la pătura lui landon. vino aici.

10:55 P.M. eşti nebună? poţi măcar să-mi spui dacă

eşti bine?

11:01 P.M. vee??!?! sună-mă, te rog.

11:04 P.M. chiar încep să mă sperii.

11:10 P.M. dacă nu primesc veşti de la tine până la miezul nopţii, chem poliţia.

Încerc să alerg şi să scriu mesajul în acelaşi timp, dar mâinile îmi tremură, încât aproape că scap telefonul.

Le văd pe nici, stând în picioare şi scrutând mulțimea, şi pe Brianna lângă ea.

— Mel! o strig. Mel!

Ea se întoarce şi aleargă spre mine şi ne izbim una de alta atât de tare, încât o clipă nu mai pot respira.

— Doamne, Dumnezeule, unde ai fost?

— Îmi pare rău. O strâng în brațe. Am fost acolo.

Arăt spre băi, deja regretându-l pe Thomas.

— Rămâi aici, îmi cere Mel desprinzându-se din îmbrățişare. Stai aici şi nu te mişca.

Fuge înapoi spre Brianna şi Landon, îi îmbrățişează scurt, apoi se întoarce direct la mine.

— Îi trimit un mesaj lui Seth să ne întâlnim la maşină. A plecat să te caute.

Sunt sută la sută bine, dar faptul că toată lumea e înnebunită şi gândul că Seth aleargă prin zonă căutându-mă este prea mult pentru mine. Inspir adânc, tresărind, şi-mi trec dosul palmei peste față.

— Vee, te simți bine? mă întreabă Mel apucându-mă de brațe.

Dau din cap că da, brusc disperată să găsesc o bomboană cu mentă pentru împrospătarea respirației sau o gumă, orice, ca să scap de gustul de tutun din gură. În acel moment, totul mă izbeşte dintr-odată: faptul că tocmai m-am giugiulit cu un străin, deşi sunt oarecum supărată că lumea mă consideră o fată uşoară, ideea că tata şi Kaylee se mută în capătul celălalt al țării, felul cum am țipat la Killian când tot ceea ce încerca el să facă era să-mi arate cât de mult îi

pasă de mine. Mă agăț de Mel, cu fața udă lipită de umărul ei, iar ea mă ține în timp ce plâng. Brianna mă mângâie liniştitor pe spate, iar Landon stă pe-aproape, cu mâinile în buzunare şi ochii în pământ.

— Haide, spune Mel după câteva minute, cuprinzându-mi talia cu brațul şi împingându-mă înainte. Hai să mergem.

Stăm în maşina întunecată până când Seth vine în fugă şi se trânteşte pe bancheta din spate. Îmi pune aceleaşi întrebări pe care mi le-a pus şi Mel, apucându-mă de umeri şi uitându-se țintă la fața mea pătată de lacrimi. Sunt nevoită să-i spun de zece ori că sunt bine înainte ca el să mă creadă. Mel mă conduce acasă, unde e întuneric şi linişte, mama şi Jeffrey dormind deja. Seth ne îmbrățişează pe amândouă înainte de a traversa în fugă strada spre casa lui. Îi văd conturul siluetei în lumina verandei din față, în timp ce eu şi Mel intrăm în siguranța casei.

Mel mă conduce sus şi se aşază pe capacul lăsat al toaletei, în timp ce eu fac un duş fierbinte, frecându-mi fiecare centimetru de piele. Pentru prima dată mă bucur că oglinda se abureşte ori de câte ori face cineva duş, deoarece nu mai trebuie să dau ochii cu mine însămi imediat ce ies din duş. Apoi mă spăl pe dinți şi mă clătesc cu apă de gură până când Mel. mă obligă să încetez.

— Mulțumesc, îi spun în şoaptă când, în cele din urmă, mă urc în pat şi Mel îmi trage cearşaful până sub bărbie, învelindu-mă bine. Nu ştiu ce tot fac, Mel.

— Sst, zice ea în şoaptă. E OK.

Se aşază lângă mine şi stă o vreme, până când cifrele roşii strălucitoare de pe ceasul de lângă patul meu arată ora 2.00.

— Ar trebui să pleci, mormăi. Mama ta o să-şi iasă din minți. O să fiu bine.

— În regulă, spune Mel. Te sun mâine.

Probabil că am adormit, deoarece nu-mi amintesc să fi simțit mişcându-se patul când ea s-a ridicat sau zgomotul

uşor al uşii de la dormitorul meu închizându-se. Nu visez nimic şi nu mă mişc până aproape de ora zece a doua zi dimineaţă, când mă trezesc în lumina soarelui, cu braţele pe lângă corp sub cearşaf, aşa cum mă învelise Mel.

Întâmplările de ieri-seară năvălesc în mintea mea ca un iureş de regrete şi sar din pat şi-mi aplec capul deasupra coşului de gunoi, simţind că-mi vine să vomit amintindu-mi mirosul de fum de ţigară.

— Eşti bine, îmi spun în şoaptă, zgâindu-mă la şerveţelele pătate de rimel şi la ambalajul unor fructe confiate pe care le-am mâncat cu o zi în urmă. Eşti bine.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUA

Noel Callenbaugh
La întrecerea Trupelor
3/10

Oliver (fratele lui Mark)
Tot la întrecerea Trupelor (pe mână)
1/10

Thomas
Din non, în seara fatidică de la întrecerea Trupelor - 10/10

Câteva zile mai târziu îl duc pe Jeffrey acasă la tata şi la Lila. Le-am cumpărat o felicitare şi l-am pus pe Jeffrey să le scrie *Felicitări!* În interior. Indiferent ce slujbă o fi cea pe care şi-a găsit-o Lila, indiferent că trebuie să se mute, este o oportunitate pentru familia noastră şi trebuie să ne bucurăm pentru ei. Chiar şi în ciuda faptului că gândul de a fi atât de departe de Kaylee este ca o împunsătură în inimă.

— Jeffrey! Veda!

Lila ne deschide uşa, iar Kaylee vine alergând când ne

aude numele, înconjurându-mi genunchii cu brațele.

— Intrați.

Tata se uită la televizor în camera de zi, cu picioarele sus pe canapea. Dă televizorul pe mute când intrăm şi se ridică, punându-şi mâinile în şolduri.

— Ce se întâmplă? ne întreabă mutându-şi privirea de la mine la Jeffrey şi înapoi.

Lila vine lângă el şi îl cuprinde cu un braț pe după talie.

Îi dau un ghiont lui Jeffrey, iar el întinde plicul.

— Noi am vrut doar să vă felicităm pentru noua slujbă, spune el, iar eu sunt mândră de cât de puternică sună vocea lui. Ne bucurăm foarte mult pentru voi. Şi ne va fi dor de voi.

Lila scoate un mic icnet şi se întoarce cu fața spre pieptul tatii. El o mângâie pe spate cu mişcări circulare, lente.

— Vă mulțumesc foarte mult, spune Lila, întorcându-se din nou cu fața spre noi şi luând plicul din mâna tatii, pe care-l deschide cu grijă. Asta înseamnă foarte mult.

Kaylee mă trage de mână şi o iau în brațe.

— Din când în când, ne vom urca într-un avion şi vom veni **să** te vizităm, îi spun eu. Va fi o aventură.

Ea mă priveşte cu seriozitate, cu ochii ei albaştri mari.

— Avion, zice ea.

Lila îşi şterge ochii şi surâde.

— Hei, vă e foame? Tocmai am făcut nişte negrese.

Jeffrey îşi dă la o parte bretonul din ochi.

— Da, sigur.

O urmează pe Lila la bucătărie, iar Kaylee cere să o dau jos din brațe şi fuge după ei.

Tata nu s-a mişcat, cu chipul lui impasibil.

— Îmi pare rău că am fugit de la reuniune, îi spun coborând glasul şi pregătindu-mă pentru reacția lui. Am avut o vară grea.

Tata încuviințează.

— Cred că toți am avut.

Îşi drege glasul şi îşi mişcă stânjenit brațele înainte şi înapoi.

— Uite, Vee, ar fi trebuit să vă spunem mai întâi ție şi lui Jeffrey despre mutare. Asta a fost o greşeală din partea mea.

— E în regulă.

— A fost o decizie stresantă. Lila este – lasă să-i scape un oftat lung – agitată din cauza asta.

Arunc o privire spre bucătărie.

— Se simte bine?

Tata se uită la mine.

— Are nişte probleme, Veda. Sunt sigur că ai remarcat că i se întâmplă unele lucruri.

Încuviințez.

— Însă o iubesc. Tatii i se frânge vocea. Se tratează. Iar ăsta e un pas mare pentru cariera ei.

— Ştiu.

Mă joc cu tivul pantalonilor mei scurți.

— Dar tot sunt tristă că pleci. Şi Jeffrey la fel.

— Sincer să fiu, n-am crezut că vă pasă.

Mă uit în sus la el.

— Cum să nu ne pese? Surioara noastră şi… şi tatăl nostru se mută în celălalt capăt al țării.

Pe chipul tatii se citeşte atât bucurie, cât şi durere.

— Ei bine, şi mie îmi va fi dor de voi, îmi spune. Vezi tu, n-am vrut niciodată să vă părăsesc. Voi n-ați avut nicio vină pentru tot ce s-a întâmplat.

Deschide larg brațele.

— Dumnezeu mi-e martor, nici Lila şi nici eu nu suntem perfecți. Suntem doar ceva mai potriviți decât am fost vreodată eu şi mama voastră.

Dau aprobator din cap şi mă uit în podea, neştiind ce să spun.

— Aş fi putut să depun mai mult efort, spune tata în cele din urmă. Să încerc ca lucrurile să meargă între mine şi

mama voastră. Şi să nu fiu atât de dur cu voi.

Glasul îi este răguşit.

— Am vrut doar să spun că-mi pare rău pentru asta.

— E în regulă, tată.

Cred că ultima dată când l-am îmbrățișat pe tata a fost la nunta lui cu Lila, dar când mă cuprinde în brațe, mă simt ca şi când aş fi din nou mică, de parcă n-ar fi trecut deloc timpul.

*

Jeffrey sporovăieşte non-stop tot drumul spre casă despre cum el şi Chaundre s-ar putea s-o ia pe Kaylee la plajă pentru ultima dată în vara asta, dacă lui Chaundre îi vor da voie părinții ei, şi face presupuneri despre cum va putea el să meargă la San Francisco în vacanța de Crăciun de anul acesta. Nu-i povestesc despre conversația mea cu tata – ar trebui ca şi ei doi să poarte o astfel de discuție. Jeffrey are nevoie de un tată şi, chiar dacă al nostru nu e perfect, este tot ce avem.

În timp ce conduc pe şoseaua spre oraş, depăşim un tip înalt care aleargă cu paşi lungi şi egali pe marginea drumului. Claxonez când ajung în dreptul lui, iar el ridică mâna şi o flutură. Ryan mijeşte ochii şi zâmbeşte când vede că sunt eu. Fără să stau pe gânduri, lipesc palma de gură şi îi trimit un sărut. Îmi trimite şi el unul.

„Pot să tai *R*-ul de pe listă", îmi dau seama şocată. Nici măcar nu mai ştiu câte litere mi-au mai rămas, dar sfârşitul verii e chiar la o aruncătură de băț.

***

Ajunşi acasă, parchez maşina pe alee şi deschid uşa garajului pentru ca Jeffrey să intre.

— Mă duc un minut acasă la Seth, îi spun.

După ce am lămurit lucrurile cu tata, simt că orice e posibil. Trebuie să vorbesc cu Seth despre Mel, să-i spun ce se întâmplă cu adevărat. Seth şi Mel sunt cei mai buni

prieteni ai mei. Dacă nu fac tot ce pot ca să-i văd fericiți, ce fel de persoană sunt?

Seth deschide uşa la numai câteva secunde după ce am sunat, ca şi când ar fi aşteptat pe cineva.

— Bună, îl salut.

— Bună.

Pare surprins să mă vadă, dar iese din casă şi închide uşa în urma lui.

— Ți-ai revenit după alaltăieri-seară?

— Da, îi răspund dându-mi la o parte o şuviță de păr de pe față. Dar cred că o vreme am terminat-o cu băutura. Voiam doar să vorbesc cu tine un minut.

Seth încuviințează şi se lasă pe treapta din fața uşii de la intrare, strângându-şi sub el picioarele îmbrăcate în denim negru. Mă aşez lângă el, în dreapta, în locul meu obişnuit.

A trecut ceva timp de când eu şi Seth am stat aşa, relaxați, pe treapta din fața uşii. Obişnuiam să stăm aşa ore în şir, fără să facem nimic în mod deosebit. Priveam maşinile care treceau, decojeam bețele care zăceau prin apropiere, mâzgăleam desene pe ciment cu pietricelele albe care mărgineau straturile de flori ale mamei sale. Nu-mi pot aminti când am încetat să facem toate astea. Despre ce am vorbit ultima oară când am stat pe treapta asta împreună şi ce s-a întâmplat după ce totul s-a schimbat?

Inspir adânc, dorindu-mi ca mâinile să nu-mi tremure. Nu ştiu de ce sunt atât de agitată. Poate fiindcă, odată ce Seth va şti ce-am de gând să-i spun, totul se va schimba.

— Când am fost la plajă în ziua aia… ar fi trebuit să-ți spun că Mel te place.

— Poftim?

Seth se uită la mine, cu ochii lui verzi, lipsiți de orice expresie.

Îmi împreunez palmele.

— Nu se mai gândeşte la tine ca la un prieten, Seth. De ceva vreme.

El clatină încetişor din cap.

— De unde ştii? Ți-a spus ea?

— Nu tocmai.

Ridic din umeri.

— Amândoi sunteți cei mai buni prieteni ai mei. Văd cum vă priviți unul pe altul şi, de asemenea, că nu vă dați seama ce gândeşte celălalt. Ea n-a trebuit să-mi spună. La fel cum nici tu n-a trebuit să-mi zici ce simți pentru ea.

Seth închide ochii şi îşi trece o mână peste față.

— Vee… nu ştiu ce simt pentru ea.

— Poftim?

Îl studiez, fiecare detaliu al chipului său fiind absolut familiar şi, în acelaşi timp, complet nou pentru mine.

— De ce nu ştii?

— Credeam că ştiu, răspunde Seth. Am crezut că poate anul ăsta, după ce aveam să ne întoarcem la şcoală, aveam să-mi fac, în cele din urmă, curaj să-i spun.

Pare stânjenit.

— Şi apoi, când Mel mi-a spus despre povestea cu cele Douăzeci şi şase de Sărutări, tot ce s-a întâmplat în trecut între mine şi tine mi-a năvălit în minte. Am crezut c-am depăşit povestea cu tine. Tu ai fost cu Mark atât de mult timp, încât asta nici nu mă mai deranja. Dar m-a deranjat să mi te imaginez cu altcineva.

Înghite cu greu.

— Încă mă deranjează.

— Seth…

Frustrat, trânteşte palmele pe ciment, tresărind de durere.

— Totul în viața mea pare să se întoarcă la tine, Vee. Spune-mi doar atât: de ce te-ai duce să-i săruți pe toți tipii din Butterfield şi numai pe mine nu? Cum ai crezut că mă va face asta să mă simt?

Îmi împletesc degetele şi privesc lung strada.

— Am crezut că vrei să fii cu Mel, îi spun. Seth, n-am

crezut că tu mai simți ceva pentru mine.

Îmi fixez privirea asupra ochilor lui, încordându-mi voința, vrând ca el să mă creadă.

El îşi lasă capul în palme, cu degetele încurcate în părul lui lung.

— Deci, câți tipi au fost până acum?

Mi se usucă gura. Nu aşa trebuia să se desfăşoare discuția asta. Trebuia să-i spun lui Seth despre Mel, el trebuia să se bucure, după care eu i-aş fi urat toate cele bune şi m-aş fi întors la drama propriei existențe.

— Nu ştiu, îi răspund.

Îmi amintesc toate dățile când Seth se întindea să mă ia de mână şi eu mă retrăgeam, faptul că n-am vorbit niciodată cu adevărat despre situația dintre noi. Nici măcar n-am încercat vreodată să-i dau vreo explicație pentru faptul că nu-l plăceam aşa cum mă plăcea el pe mine.

Seth clatină din cap şi îşi freacă tâmplele.

— Aşadar, acum ce urmează?

Întreaga poveste a prieteniei noastre atârnă între noi şi-mi dau seama – îmi dau *cu adevărat* seama pentru prima dată – ce nenorocită am fost că am ignorat pur şi simplu faptul că Seth mă plăcea, iar eu nu-i împărtăşeam sentimentele. L-am lăsat să tânjească după mine mult mai mult decât ar fi făcut-o dacă am fi vorbit despre asta şi am fi clarificat situația.

— Seth.

— Ce e?

— Încă îmi lipseşte 5-ul.

Încremeneşte, iar ochii lui îi găsesc pe-ai mei. Mă apucă de încheietura mâinii şi îmi priveşte chipul preț de o clipă lungă, apoi mă trage spre el şi îmi leagănă fața între palmele lui. A trecut mult timp de când l-am privit pe Seth – de când l-am privit cu adevărat, aşa cum obişnuiam s-o fac când părinții mei erau în pragul divorțului şi el era singura persoană din lume care simțeam că înțelegea totul despre

mine. E uimitor cum, indiferent câți ani ai, ochii nu ți se schimbă. Seth cel îndrăgostit de mine, dar care nu ştia ce să facă în legătură cu asta, se uită fix la mine, la cinci ani după ce l-am respins.

Ăsta e un sărut care a aşteptat mult, foarte mult timp să se întâmple. Şi am senzația că e greşit, total greşit. Încremenesc, cu mintea gonindu-mi nebuneşte, neştiind sigur cum să reacționez ca să nu-i rănesc sentimentele (din nou) şi să stric lucrurile dintre noi (din nou). Dar sunt trezită brusc la realitate de zgomotul unui motor de maşină din stradă – un sunet foarte distinctiv. Buick-ul.

Mel trage pe aleea din fața casei lui Seth, chipul ei mascând o linişte înşelătoare în timp ce coboară din maşină. Vine spre noi, clătinând din cap, iar mie mi se strânge inima. Nu există niciun mod de a-i explica asta, niciun fel de a o convinge pe nici că nu a fost o trădare.

— Nu trebuia să-l săruți pe buze, îmi spune cu ochii ei întunecați. Pe obraz, pe mână. Pe cot, pentru numele lui Dumnezeu! Ştii că oricare din astea ar fi contat pentru 5-ul tău. Sau, continuă ea, ai fi putut pur şi simplu să găseşti pe altcineva cu numele Sean sau Sam, cineva pe care cea mai bună prietenă a ta nu-l…

Se opreşte brusc, căci vocea i se frânge.

Seth se ridică în picioare.

— Mel.

Ea strânge din buze şi clatină din cap, refuzând chiar şi să se uite la el.

Pe bune, Mel… dau eu să spun.

— Nu.

Ridică mâna să mă oprească.

— Pur şi simplu, nu. Tu l-ai avut pe Mark. Tu *ti ai* pe Killian, cu toate că nu pare că-l vrei. De ce-ți trebuie şi Seth?

Vocea i se frânge.

— N-a însemnat nimic, spune Seth vârându-şi mâinile în buzunare. Jur pe Dumnezeu, Mel.

— Are dreptate, adaug şi eu. Chiar n-a însemnat nimic, zău. Îți jur.

— Nu-mi pasă, zice ea întorcându-ne spatele şi ducându-se înapoi spre maşină. Tot eşti o prietenă de tot rahatul, Vee. Se răsuceşte pe călcâie şi îi aruncă o căutătură urâtă lui Seth. Iar tu…

Înghite cu greu, iar pe chip i se citeşte devastarea. Deschide iar gura să vorbească, dar apoi doar clatină din cap, urcă în maşină şi pleacă.

CAPITOLUL TREIZECI

Ryan Kelly
Mi-a trimis o bezea de pe marginea drumului
8/10 (pentru drăgălășenie)

Seth
Pe treapta din fața casei lui
— 1 milion/10 (pentru că a fost o greşeală imensă)

Îi spun tatălui lui Mel că nu voi putea să lucrez ultimele două săptămâni din vacanța de vară şi îi mulțumesc pentru că mi-a dat slujba. E atât de drăguț, încât eu mă simt îngrozitor şi mă întreb dacă Mel le-o fi spus părinților ei ce prietenă groaznică sunt sau dacă ea şi Killian vor vorbi despre mine când se vor întâlni la Float & Boat şi se vor bucura că am plecat.

După ce Mel a plecat, eu şi Seth n-am mai avut să ne spunem multe unul celuilalt.

— Îmi pare rău, i-am zis într-un final, privind în jos, la picioarele mele.

— Nu e vina ta.

Vocea lui era blândă, aproape prea blândă ca să o pot auzi.

— Am dat-o în bară.

Apoi el a intrat în casă şi a închis uşa ferm în urma mea, lăsându-mă afară.

De atunci n-am mai avut veşti despre el.

Îmi petrec următoarele două săptămâni făcând cumpărături pentru începerea şcolii şi completând singură formulare pentru înscrierea la facultate. Mama este foarte ocupată la serviciu, căci, cu ocazia începerii şcolii, toată lumea dă năvală la dentist pentru detartraj, iar Jeffrey, practic, s-a mutat acasă la tata şi la Lila, ca să-şi petreacă timpul cu Chaundre în fiecare zi, aşa că sunt mai mult singură acasă. În plus, continui să primesc din când în când pe Facebook mesaje înfiorătoare de la diverşi ţipi de la şcoală cu care n-am vorbit niciodată până acum. De fiecare dată când mă loghez şi văd notificări la mesaje, îmi sare inima din piept, sperând că e Killian, deşi nu sunt sigură ce m-aş aştepta să-mi spună. Dar şi din partea lui e tăcere.

Deşi în celelalte aspecte ale vieţii mele de-abia fac ceva, continui totuşi să mă întâlnesc cu Ryan în apropierea potecii în fiecare dimineaţă. Alergăm tare, exersând ultima parte a programului nostru de antrenament, şi uneori cred că singurul lucru care mă împiedică s-o iau razna e faptul că ştiu că el mă aşteaptă zilnic la şapte treizeci.

— Eşti pregătită? mă întreabă Ryan după ultimul nostru antrenament dinaintea semimaratonului, până la care mai sunt doar două zile.

— Cred că da.

Îmi şterg transpiraţia de pe faţă. Sincer, nici nu m-am gândit cu adevărat la competiţie. Alergatul îmi linişteşte mintea. Dacă alerg destul de mult, cumva mă simt amorţită. În aceste momente e aproape ca o recompensă.

— Te vei descurca grozav, spune Ryan bătându-mă pe umăr. Ai grijă să te hidratezi. Să te încarci cu carbohidraţi cu o seară înainte. Ne vedem miercuri dimineaţă.

— Bine.

Îl privesc cum sprintează, invidioasă ca de obicei pe felul

sprinten în care se mişcă.

Nu numai că asta va fi prima întrecere la care voi alerga fără Mark alături de mine, ci va fi şi prima la care Mel şi Seth nu vor sta pe margini, ovaționându-mă când voi trece prin dreptul lor. Mă aşez pe pământ la marginea potecii şi mă şterg iar pe față, neştiind sigur dacă umezeala pe care o îndepărtez prin tamponare e transpirație sau lacrimi.

*

Cu o seară înainte de cursă alcătuiesc un playlist cu toate cântecele ritmate pe care le preferă Killian şi fac o treabă bună. Voi avea nevoie de ele. Ryan şi-a făcut încălzirea mai devreme decât mine şi probabil că l-am pierdut în mulțime înainte ca el să fi luat startul.

Mă întind, concentrându-mă asupra menținerii muşchilor încălziți şi a ritmului egal al respirației. Concentrându-mă să nu mă obsedeze faptul că toată lumea din Butterfield şi-a făcut apariția să privească semimaratonul şi că sute de perechi de ochi mă vor urmări kilometru după kilometru, unii dintre ei cu siguranță crezând că sunt cea mai mare panaramă de pe planetă. Concentrându-mă de două ori mai mult ca să nu scrutez mulțimea de alegători căutând chipul lui Mark sau gândindu-mă că-mi doresc din tot sufletul ca Mel şi Seth să fie prezenți azi.

Trebuie să alerg.

Fluierul care mă trimite în competiție e ca un bilet de ieşire din închisoare. Mă avânt fără să-mi pese de cadență, sau de anduranță, sau de rezistență – ci doar să alerg cât pot de repede, lăsând totul în urma mea. Traseul pe care-l avem de parcurs trece prin centrul oraşului şi iese pe drumul de țară, înainte să facă o buclă şi să se întoarcă în oraş, catargul drapelului de la liceu fiind punctul oficial de finiş. Sunt la circa şase kilometri în afara oraşului înainte ca valul de adrenalină să înceapă să scadă, aşa că mai reduc puțin cadența.

Oamenii stau pe scaune de grădină, cu genți frigorifice

alături, de-a lungul întregului traseu, ridicând pancarte şi ţipând atunci când prietenii şi membrii familiilor trec prin dreptul lor. Drumul trece exact prin faţa casei lui Mel, la kilometrul optsprezece, unde familia mea (inclusiv tata, Lila şi Kaylee) va sta cu părinţii lui Mel, fără să-şi dea seama că Mel n-a mai vorbit cu mine de două săptămâni. Le-am spus alor mei să nu-şi bată capul încercând să mă prindă într-un anumit punct al cursei. Nu sunt aici ca să zâmbesc şi să mi se facă fotografii. Sunt aici ca să alerg până când n-am să-mi mai simt picioarele.

Melodia „Shake It Off" a lui Taylor Swift îmi bubuie în căşti, iar eu îmi potrivesc paşii cu ritmul ei, zâmbind când îmi amintesc cum înşira Killian lista lui de argumente potrivit cărora oamenii au o capacitate înnăscută de a savura muzica pop.

Kilometrul zece. Aproape de jumătate şi mă simt bine.

Văd cu coada ochiului pe cineva venind lângă mine şi virez spre mijlocul drumului pentru a-i face mai mult loc. Dar corpul meu pare să recunoască silueta înaltă şi subţire şi felul cum bâţâie din cap înainte ca mintea mea să prelucreze imaginea, iar plămânii mei par să se îngusteze. Încep să tuşesc, punându-mi mâinile căuş la gură şi continuând să alerg.

— Hei!

Văd gura lui Mark mişcându-se, dar nu-l pot auzi din cauza muzicii.

— Stai puţin.

Închid volumul şi imediat simt lipsa ritmului constant al rockului.

— Ce mai faci?

Pe tâmple îi curg dâre subţiri de transpiraţie. E îmbujorat de la soare şi de la efort, însă pare pe deplin în largul lui, de parcă alergatul ar fi starea lui existenţială naturală.

— Bine.

Vocea îmi sună forțat şi nu doar pentru că sunt în toiul cursei de douăzeci şi unu de kilometri.

— Uite, Vee, putem sta de vorbă?

Aproape că mă opresc brusc.

— Cum adică putem sta de vorbă? Mark, acum încerc să alerg.

El ridică din umeri.

— Mda, ştiu, însă înainte obişnuiam să stăm de vorbă în timp ce alergam.

— Ei bine, acum lucrurile stau altfel. Iar asta e o competiție.

Aş încerca să sprintez şi să-l las în urmă, dar asta n-ar face decât să mă obosească şi să-i dea lui satisfacția de a şti că e mai rapid decât mine.

— Vreau doar să-ți cer scuze încă o dată…

Ridic o mână.

— E în regulă, Mark. Sunt bine. Tu eşti bine. Hai doar să alergăm.

— Vee…

Clatin din cap şi pornesc muzica, acoperind vocea lui Mark, chiar dacă gura lui continuă să se mişte. Dacă există vreun lucru pe care să-l fi învățat de la provocarea cu sărutările, acela este că nu mai am nevoie de Mark. Nu am nevoie de nimeni.

Tot ce-mi trebuie este să alerg.

Trec de livada de cireşi pe ale căror ramuri grele se află încă ultimele fructe ale sezonului, de casele aspectuoase ale fermierilor, cu obloanele lor albastre, de standurile cu legume de pe marginea străzilor şi de puştanii întreprinzători care au aşezat standuri cu limonadă de-a lungul traseului competiției. Voluntarii de la kilometrul treisprezece le întind alergătorilor pahare de unică folosință pline cu apă, pe care aceştia le pot lua din mers, şi iau şi eu unul să-l beau şi altul să mi-l tom în cap. Depăşesc nişte alergători mai lenți, dar sunt şi eu depăşită de mulți alții.

La kilometrul şaisprezece îmi dau seama că şoseta mea îmbibată de transpirație mi se freacă de călcâi, începutul unei flictene trimițând semnale dureroase de-a lungul piciorului. Playlistul a luat-o de la început, dar m-am săturat de acele ritmuri şi închid muzica. Îmi doresc să mă fi gândit să încarc albumul lui Mel şi Seth pe iPod-ul meu. Mi-ar fi prins bine mângâierea vocilor lor în aceste momente.

Când traseul competiției ajunge din nou în oraş, mă concentrez să pun un pas în fața celuilalt. Ritmul meu este absolut la pământ – de-abia mai alerg –, dar nu încetinesc chiar de tot, încât să merg la pas de plimbare. Ca şi în cazul altor lucruri – şcoală, prieteni, provocări care constau în sărutări –, partea cea mai grea este să nu-ți permiți să renunți.

Când cotesc pe strada lui Mel, acordurile de chitară şi de pian mă lovesc drept în inimă. Îmi şterg transpirația de pe pleoape şi clipesc, nevenindu-mi să cred ce-mi văd ochii. Mel şi Seth sunt instalați pe peluza din fața casei ei, cu amplificatoare şi microfoane, cântând mulțimii care s-a adunat pe trotuar în fața lor. Mel ridică privirea când eu sprintez pe stradă şi strigă la microfon:

— Iat-o! Hai, Vee!

Îi întâlnesc privirea.

— Iartă-mă! strig.

E în regulă, rosteşte ea mişcând doar din buze.

Buzele îmi sunt uscate şi crăpate, iar pe chip mi se răspândeşte un zâmbet dureros, dar de neoprit. Familia mea stă pe scaunele aşezate pe gazon, iar Jeffrey o ridică pe Kaylee în aşa fel încât ea să-mi poată face cu mâna. Până şi Brianna şi Landon sunt prezenți, întinşi pe o pătură în carouri.

Mel zdrăngăne acordurile de început ale noului ei cântec, cel pe care n-a vrut să-l cânte în fața lui Seth. Dar el i se alătură, degetele lui zburând peste claviatură, şi cântă atât de minunat, încât mi se rupe sufletul.

Vreau din tot sufletul să mă opresc, să mă alătur lor pe iarbă, să beau un galon de apă şi să las muzica să mă poarte pe aripile, însă flutur din mână şi continui să alerg, întrebându-mă ce i-o fi spus Seth lui Mel de a făcut-o să-l ierte până la urmă. Muzica se estompează şi este înlocuită de sunetul respirației mele şi de strigătele mulțimii care ne îndeamnă să parcurgem ultimii doi kilometri.

— Vee!

Ryan sare de pe trotuar şi îşi potriveşte pasul cu al meu. Tricoul lui ud leoarcă de transpirație i s-a lipit de spate, iar pe piept, la fiecare pas, i se bălăngăne o medalie strălucitoare. Şi-o scoate şi o bagă în buzunar.

— Te descurci de minune!

— Ce faci? îl întreb icnind. Tu deja ai terminat.

— Tocmai ieşisem cu părinții mei. Am să alerg cu tine, mai ai doar doi kilometri. Vino!

Ryan sprintează, picioarele lui zvelte şi bronzate părând să se mişte de două ori mai repede decât ale mele.

— Stai! îl strig, dar vocea mea sună ca un croncănit slab.

Mă forțez să alerg mai repede, cu ochii fixați pe spatele tricoului lui Ryan, în timp ce el depăşeşte un alt grup de alergători.

— Ryan!

El mă momeşte, dându-mi o țintă după care să alerg, încercând să mă determine să-mi recapăt ritmul. Ştiu că e un truc, dar nu mă pot abține să nu-l accept. Flictena de pe călcâi mă ustură, iar genunchii protestează la fiecare pas pe care îl fac pe asfalt, însă acum văd linia de finiş. Ryan a trecut-o pentru a doua oară azi şi se răsuceşte, întinzând brațele să mă prindă.

— Haide! strigă el. Dacă te grăbeşti, reuşeşti să o faci în mai puțin de două ore şi jumătate!

Cel mai bun timp la un semimaraton la care am alergat a fost de două ore şi treizeci şi trei de minute. Îmi curge

transpirația pe față, iar inima îmi bate atât de tare, încât s-ar putea să vomit în prima secundă în care încep să încetinesc. Sunt la mai puțin de o stradă distanță. O jumătate de stradă. Cincisprezece metri. Ryan mă aşteaptă imediat după linia de finiş, fără să-şi ia ochii negri de la mine, cu brațele întinse să mă tragă într-o îmbrățişare.

Două ore, douăzeci şi nouă de minute şi paisprezece secunde. Ryan mă ține de umeri, țipându-mi în față, cu respirația mirosind a Gatorade:

— Ai reuşit, Vee! Ai reuşit!

— Ştiu!

Zâmbesc atât de larg, încât mă doare fața şi pieptul îmi tresaltă cu fiecare respirație.

— Am reuşit!

Ridică mâna să batem palma.

— Îți mulțumesc c-ai alergat cu mine.

— N-ai pentru ce.

Ryan ridică privirea în timp ce o umbră cade peste mine.

Killian stă acolo, ținând într-o mână o pancartă uriaşă pe care scrie HAI, VEE! cu pieptul gol şi pictat cu dungi verzi şi albastre.

— O, Doamne! exclam. Eşti aici. Ai venit!

Killian îşi dă ochii peste cap.

— Bineînțeles c-am venit, îmi spune. Aşa stau lucrurile în viața reală, nu? Tipul se poartă ca un ticălos şi apoi trebuie să se revanşeze față de față printr-o serie de gesturi extravagante în public.

Arată spre pieptul lui.

— *Voilà.*

Râd şi simt cum mă cuprinde o senzație de uşurare. Mă aplec, puțin amețită.

— Păi, nu văd cum pot să mă pun cu o asemenea logică. Consideră că sunt flatată.

Mi-aş dori să pot şterge cu buretele tot ce i-am spus deunăzi. Este adevărat – nu mă aşteptam sau mai degrabă

chiar nu voiam să mă implic într-o relație la sfârşitul verii. Însă orice-ar fi între mine şi Killian… nu pot să-l condamn pentru că a vrut să vadă unde duce acest sentiment.

— Eşti uluitoare, îmi spune scuturând din cap. Tocmai când cred că nu poate exista ceva mai grozav, tu te schimbi şi-mi demonstrezi că greşesc.

— O fac doar ca să te necăjesc.

Fac o pauză, apoi păşesc mai aproape şi mă ridic pe vârfuri, cu mâinile pe pieptul lui pictat caraghios. Tot ce trebuie să facă este să aplece capul în față şi eu voi renunța pe vecie la Provocarea celor Douăzeci şi şase de Sărutări. Vuietul mulțimii care îi ovaționează pe alergători când trec linia de finiş se aude din ce în ce mai puțin în timp ce noi doi ne privim în ochi.

Mă trage şi mai aproape, cu o mână în părul meu ud de transpirație, legat în coadă de cal, cu cealaltă petrecută după talie.

— Eşti sigură? mă întreabă în şoaptă, cu şoldurile lui extrem de aproape de ale mele. Vrei s-o fac?

Închid ochii, înclinând doar puțin bărbia.

— Da, îi răspund.

Sărutul nu mai vine. Deschid ochii ca să-l descopăr pe Killian uitându-se țintă la mine şi rânjind ca o pisică ce a descoperit oala cu smântână.

— Păcat, zice şi face un pas înapoi. Căci dacă n-ai fi fost atât de ocupată în ultimele două săptămâni, ai fi terminat alfabetul.

*

Cincisprezece minute mai târziu stăm în picioare pe treptele bibliotecii, privind de sus spre principalul centru al festivalului de Ziua Muncii. Corturile cu alimente sunt aliniate pe marginea străzii, iar treptele sunt pline ochi de oameni care mestecă hotdogi şi pop-corn. Sunetul chitarelor

provenind de la o formație de bluegrass[27] pluteşte prin aer, iar cuplurile şi familiile se plimbă în susul şi în josul străzii, făcându-şi cu mâna unii altora şi oprindu-se să stea de vorbă cu prietenii, sărbătorind faptul că sezonul turistic se apropie de sfârşit şi că Butterfield revine la normal.

— În regulă, pune-ți asta.

Killian îmi trece peste cap un panou uriaş din carton. Pe el sunt scrise cuvintele: sărutări gratis pentru toți cei al căror nume începe cu litera… Un pătrat marchează locul unde ar trebui să fie litera.

— Dacă cineva poate termina o provocare de vară cu sărutări în ordine alfabetică cât ai zice peşte, aia este Echipa Noi.

— Echipa Noi.

Îi zâmbesc ştrengăreşte.

— Mă bucur că asta încă e valabil.

— Deci, ce ți-a mai rămas? mă întreabă Killian scoțând un dosar plic dintr-o sacoşă de cumpărături din pânză şi scotocind prin el.

— Să mă gândesc.

Arunc o privire spre mulțimea din jur, nevenindu-mi să cred.

— Pe tine chiar nu te deranjează să priveşti cum mă sărut cu o adunătură de străini la nimereală?

— Chestiunea nu trebuie să fie plăcută, îmi răspunde amenințându-mă cu o mişcare din deget. Numai pe obraz.

— Am priceput. Dar, vezi tu, asta probabil că nu va fi aşa de simplu precum crezi. Mi-au rămas literele cele mai ciudate.

Killian îmi arată pumnul plin cu litere.

— Grozav. Dacă nu poți găsi pe cineva, atunci nu vei fi nevoită să-l săruți şi astfel nu va fi chiar aşa de enervant pentru mine.

---

[27] Gen de muzici nord-americani, ramuri a muzicii country (n. tr.)

— Bine, bine. Dă-mi – trec în revistă mintal lista, fără să-mi fie clare literele lipsă şi sărutările (acestea se amestecă unele cu altele) – un *Q*.

Aranjez panoul ca să atârne drept.

— Totuşi, nu ştiu dacă va lua cineva în serios oferta mea deosebit de generoasă de sărutări gratuite.

Killian râde.

— Îți dau vreo trei minute, spune şi lipeşte o foaie mare de hârtie cu un *Q* pe ea în căsuța de pe pancartă. O să fie coadă pe stradă.

Îmi pun mâinile în şolduri şi privesc în jur, întrebându-mă dacă azi este măcar cineva prin Butterfield al cărui nume să înceapă cu *Q*. Nimeni dintre cei care trec pe lângă mine sau care stau pe trepte nici măcar nu pare să remarce că port o pancartă uriaşă care face reclamă la sărutări gratuite, iar cei care o fac pur şi simplu îmi aruncă priviri ciudate şi trec mai departe.

După vreun minut, Killian oftează.

— Cred că va trebui să fac puțină publicitate.

— Poftim? îl apuc de braț. Să nu îndrăzneşti!

Killian îşi duce palmele făcute căuş la gură şi strigă cât îl țin plămânii:

— Sărutări gratuite! Doar pe o perioadă limitată! Cea mai frumoasă fată din lume! Veniți să le primiți!

Vuietul festivalului se domoleşte preț de o secundă, pe când oamenii se întorc să se zgâiască la noi.

— O, Doamne! exclam ascunzându-mi fața în brațul lui Killian. Nu pot să cred că ai făcut asta.

— Sărutări gratis! strigă el iar. Ce-i cu voi, oameni buni? Nu vedeți cât e de superbă? Există printre voi bărbați viguroşi şi virili al căror nume să înceapă cu *Q*?

Un grup de țipi pe care îi recunosc ca fiind colegi de clasă cu Jeffrey vin spre noi, râzând pe înfundate şi înghiontindu-se reciproc.

— Numele lui e Quinn, zice unul dintre ei arătând spre

un puşti scund, cu părul făcut țepi. O să-l săruți?

— Taci din gură, îi cere Quinn trăgându-i amicului său un şut în gambă.

— Vrei un sărut? îl întreb punând mâinile în şolduri. Numai pe obraz. Este pentru o cauză nobilă.

— Ăăă! Bietul Quinn priveşte fix în pământ, roşu la față. Desigur. Cred că da.

Mă apropii şi mă aplec, plantând un sărut generos şi zgomotos pe obrazul lui Quinn şi încremenind preț de o secundă, astfel încât prietenii lui să poată face poze.

— Gata! cere Killian dezlipind foaia cu litera *Q*. Ce urmează?

— Ăăă…

— Bună, frumoaso, aud o voce din spatele meu.

Mă răsucesc şi îi descopăr pe nici şi pe Seth stând pe o treaptă mai jos de noi, ținându-se de mână.

— Hei, copii!

Duc mâinile la gură. Ne privim lung unii pe alții.

Seth clatină din cap şi loveşte cimentul cu tenişii lui galbeni.

— Nu, Vee. E în regulă. Lucrurile au cam luat-o razna.

— Eşti sigură?

Mă uit în ochii lui Mel. Ea dă aprobator din cap.

— Cum nu se poate mai sigură. Ce, crezi c-aş fi dat un concert pentru tine în timpul competiției dacă aş mai fi fost supărată?

Îşi izbeşte şoldul de cel al lui Seth.

— Pungaşul ăsta mi-a spus că a fost numai vina lui. Şi că el şi-a dat seama, în cele din urmă, ce vrea de fapt.

— Adică pe nici, clarifică Seth lucrurile, ca şi când ar fi existat vreun dubiu. Fata asta, aici de față, este ceea ce vreau.

O cuprinde cu brațul pe după talie, trăgând-o mai aproape. Ea chicoteşte şi îşi freacă nasul de gâtul lui. Mi se strânge stomacul de emoție, dar într-un sens bun.

Sar pe treapta lor şi îi cuprind în braţe.

— Hei! protestează Seth. Mă loveşti cu pancarta aia.

Mel îi zâmbeşte lui Killian.

— O ajuți să termine, nu?

Killian întinde mâinile în față.

— Cu cât termină mai repede cu asta, cu atât pot să-ncep s-o conving să se transfere la Trawley şi să devină partenera mea de dezbateri, asta am de gând să fac.

Pufnesc.

— Da, cum să nu. Dacă cineva se transferă, amice, acela eşti tu.

De-abia îmi recunosc vocea, atât de fericită sună. Îi arunc o privire lui Seth, neştiind sigur dacă ar trebui să spun asemenea lucruri în fața lui, dar el încuviințează dând uşurel din cap şi trăgând-o pe nici lângă el, cuprinzând-o cu brațele pentru a o proteja.

— În regulă, spun întorcându-mă spre Killian. Ştiu că-mi mai trebuie *W, X* şi Y. Mult noroc să mi le găseşti.

Killian îşi trosneşte încheieturile în mod teatral şi îmi înmânează un *X* uriaş.

— Acum ne trebuie cineva al cărui nume începe cu *X*. strigă Killian spre mulțime.

Curând, Xander, un tată de treizeci şi ceva de ani cu doi copii, îmi oferă obrazul său neras în timp ce nevasta lui stă alături şi râde, ținând-o pe fiica lor în braţe.

— Voi, copii, sunteți nebuni, spune Xander făcând un selfie cu mine înainte de a se întoarce la familia sa.

— *W* ar trebui să fie mai uşor de găsit, zice Seth, intrând şi el în joc într-un final. Avem vreun W *în* mulțime în seara asta?

Walter e aproape de vârsta bunicului meu, dar încă se ține bine.

— Ah, stai! spun. Mai am nevoie şi de un *U.*

Durează ceva timp până-l depistăm pe Ulric, dar am avut noroc, pentru că are patru ani şi poartă în piept un

ecuson cu numele său, în caz că se rătăceşte în mulțime. Mama lui îl ridică spre mine, iar eu îi lipesc un sărut scurt pe obrăjorul de copilaş, în timp ce el chicoteşte în brațele mamei. *Y* e o literă grea, dar Mel vine în cele din urmă cu ideea genială de a-l suna pe Yeti, un fundaş din echipa de fotbal a liceului Butterfield care fusese strigat după poreclă atât de mult timp, încât nimeni nu-şi amintea care este numele lui adevărat. El mă ridică de parcă n-aş cântări deloc şi mă învârte până când îl implor să mă lase jos.

— Cred că ne mai trebuie doar un *J,* un *L* şi un *V,* spun. De *J* mă ocup mai târziu, când mă întâlnesc cu Jeffrey. Ştiu că un sărut transpirat de la sora lui mai mare este tot ce-şi doreşte pe ziua de azi.

Mel îi trimite un mesaj lui Landon, iar el şi Brianna sosesc repede.

— Am auzit că ai nevoie de ceva ajutor, zice Landon aplecându-se pentru a mă săruta zgomotos şi exagerat pe obraz. Dă-mi voie să-ți fiu de folos.

Brianna chicoteşte şi îi dă un ghiont.

— Nici să nu te gândeşti.

— A mai rămas doar o literă, spune Killian aplecându-se să-mi şoptească la ureche. Ce-ai de gând să faci după ce-ți vei fi terminat alfabetul?

— Cred că o să mă gândesc eu la ceva, murmur, iar fiecare părticică din trupul meu imploră ca el să mă ia în brațe şi să pună capăt acestei torturi. Mel! strig eu.

Ea se desprinde din îmbrățişarea lui Seth şi mă ia de braț.

— Am nevoie de un *V,* îi spun. Hai să terminăm cu asta.

Mel îşi loveşte şoldul de al meu.

— Vee. Gândeşte-te!

— Poftim?

Face ochii mari, plini de subînțeles, şi mă priveşte lung.

„*V. V.* Îmi trebuie un *V.* Ce nu pricep?”

— Ohhh! exclam când îmi pică fisa.

— Aşa, zice ea. Ştiam eu că în cele din urmă o să-ți dai seama.

Îmi retrag brațul de sub cel al lui Mel, iar Seth se grăbeşte să-mi ia locul lângă ea, cu un zâmbet satisfăcut pe chip. Brianna se sprijină de Landon, iar Killian stă pur şi simplu acolo, cu un dosar plin de litere în mână.

Aproape că nu-mi vine să cred că cele Douăzeci şi şase de Sărutări au evoluat de la ideea tâmpită de a mă ajuta să trec peste despărțirea de Mark la ceva ce chiar contează – ceva ce mi-a demonstrat că nu există tipul perfect pentru mine, că este în regulă ca fata să plătească la restaurant, că ți se poate frânge inima şi totuşi poți supraviețui. Că cel mai important lucru pe care poți să-l fad este să te iubeşti pe tine însuți, iar ceilalți oameni îți vor urma exemplul.

Duc mâinile la gură, lipesc un sărut în mijlocul palmei şi apoi ridic brațele deasupra capului.

— Iată *V-ul.*

Mel strigă de bucurie şi se năpusteşte asupra mea, aproape dându-mă jos. Mulțimea din jurul meu ovaționează, cu toții sărind în sus şi-n jos de bucurie, bătând palma şi țipând, ca şi când tocmai aş fi terminat de alergat într-o altă competiție. Şi, într-un fel, aş zice că chiar aşa e.

Îmi scot pancarta şi o las să cadă pe jos.

— Gata, spun zâmbindu-i lui Killian. În sfârşit.

El îmi răsuceşte părul printre degete.

— Eşti sigură? mă întreabă. Nu vrei să te întorci la *A* şi să o iei de la capăt?

Rămân cu gura căscată.

— Glumeşti? îl întreb.

Îl prind cu brațul pe după gât şi îi trag fața spre mine.

— În momentul ăsta a mai rămas doar o singură literă care mă interesează.

— A, da?

Ochii lui îmi cercetează chipul, sorbindu-mi cuvintele.

— Şi care ar fi aceea? Trebuie s-o pronunți pentru mine,

domnişoară avocat.

— O, tacă-ți gura! îi răspund eliminând ultimii centimetri dintre noi. Termină cu vorbăria şi sărută-mă.

Killian
10/10
Echipa Noi

MULȚUMIRI

Am ştiut dintotdeauna că vreau să scriu cărți, dar am găsit genul literar pe care să-l abordez abia după ce am descoperit romanele contemporane pentru adolescenți. Mai întâi trebuie să le mulțumesc tuturor autorilor care m-au inspirat şi care mi-au pavat drumul în acest univers şi au făcut posibil ca acest gen literar să atingă un public atât de larg.

Le mulțumesc tuturor celor prezenți la conferința Writers în Paradise şi echipei B&B Mafia, în special lui Ben Pfeiffer, pentru că m-au sprijinit de la bun început.

Le sunt enorm de recunoscătoare colegilor mei de la Sourcebooks, îndeosebi lui Dominique Raccah, lui Todd Stocke şi Shanei Drehs, pentru că au făcut ca activitatea mea de zi cu zi să fie una de vis.

Nenumărate mulțumiri neprețuitului meu agent, Pete Knapp, şi echipelor de la New Leaf Literary şi The Park Literary Group; de asemenea, Sarei Sargent, Liesei Abrams, lui Sarah McCabe, lui Kaitlin Severini şi tuturor celor care fac o treabă incredibilă la editura Simon Puise.

Prietenilor mei, apropiați şi îndepărtați, vă mulțumesc că mi-ați suportat atitudinile livreşti şi că mi-ați fost mereu alături când am ieşit din carapacea mea de citit/scris/editat.

Îi mulțumesc familiei mele, mai ales mamei, pentru că m-a crescut bine – cu pocher şi cu cărți (care, întâmplător, reprezintă o pregătire grozavă pentru o carieră în domeniul editorial!).

Şi, în cele din urmă, lui Matt – coleg de breaslă, coleg de cameră, suflet pereche. Îți mulțumesc că exişti.

În viață e mai important să te reinventezi decât să cauți să te refaci.

Cu un stil care amintește de Morgan Matson, acest debut amuzant și înduioșător prezintă misiunea de-o vară a unei fete de a săruta câte un băiat al cărui nume începe cu fiecare literă a alfabetului. Totul în încercarea de a-l uita pe fostul ei iubit.

Veda nu se gândea că exact la începutul verii va fi părăsită de iubitul ei. Se simte umilită și îndurerată. Așa că pornește în misiunea vieții ei: să-și petreacă vara încercând să-l uite pe Mark. Provocată de prietena ei cea mai bună, decide să se sărute cu douăzeci și șase de băieți cu douăzeci și șase de nume diferite – câte unul pentru fiecare literă a alfabetului.

Fie că se află în mijlocul parcului de distracții, fie printre dunele lacului Michigan, Veda profită de orice ocazie pentru a aduna sărutări (și băieți) pentru lista ei și, în curând, suferința cauzată de despărțire începe să scadă în intensitate. Chiar când credea că a deslușit cum stă treaba cu sărutările, Veda îl întâlnește pe El, cel care-i va da lumea peste cap.

Ficțiune contemporană
pentru adolescenți +13 ani
www.edituraepica.ro